

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΦΛΕΒΑΡΗ 2003 ΑΡ. ΦΥΛ. 386 € 1

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΛΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΟΗΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Όχι στην απόφαση 1441 Έξω οι επιθεωρητές από το Ιράκ Να αρθεί το εμπάργκο

Ο πόλεμος ενάντια στο Ιράκ έχει ήδη αρχίσει. Στόχος αυτού του πόλεμου είναι η κατάργηση της κυβέρνησής του και η εγκατάσταση μιας άλλης. Το αν αυτός ο στόχος θα επιτευχθεί με μια ανοιχτή στρατιωτική επίθεση ή μόνο με την απειλή για στρατιωτική επίθεση, όπως συμβαίνει ως σήμερα, αυτό δεν αλλάζει τη φύση του σαν πόλεμου, ούτε τον χαρακτήρα του σαν άδικου πόλεμου.

Το να δει κανείς ότι ο πόλεμος ενάντια στο Ιράκ έχει ήδη αρχίσει έχει μια κεφαλαιώδη πολιτική σημασία γιατί έτσι μπορεί κανείς να συλλάβει βαθύτε-

ρα τον άδικο χαρακτήρα του και ακόμα περισσότερο γιατί μόνο έτσι μπορεί να καταλάβει ποιος έχει την κύρια ευθύνη της διεξαγωγής του. Για τον πολύ κό-

σμο ο πόλεμος αυτός δεν έχει ακόμα ξεκινήσει και αν ξεκινήσει ποτέ ο κύριος ηθικός και φυσικός αυτουργός του θα είναι μια και η ίδια δύναμη: οι ΗΠΑ. Αν αντίθετα κανείς συλλάβει το γεγονός ότι ο πόλεμος έχει ξεκινήσει τότε θα φτάσει αναπόφευκτα στο συμπέρασμα ότι αν και ο κύριος φυσικός αυτουργός του πολέμου είναι πράγματι οι ΗΠΑ, ο κύριος ηθικός αυτου-

ργός του είναι μια δύναμη που φροντίζει να είναι καλά κρυμμένη, η Ρωσία.

Και οι δύο αυτές δυνάμεις, ΗΠΑ και Ρωσία προβάλλουν σαν κεντρικό τους μέλημα τον αποπλισμό του Ιράκ από όπλα μαζικής καταστροφής, όμως έχουν σαν κοινό τους στόχο την πτώση του Σαντάμ Χουσεΐν. Αν μελετήσει ωστόσο κανείς την πολιτική τους πιο προσεκτικά θα

διαπιστώσει ότι οι ΗΠΑ επιδιώκουν την συντριβή, εκτός από του Σαντάμ και όλου του σημερινού τριτοκοσμικού ιρακινού καθεστώτος. Γι αυτό η μέθοδος που προτιμούν είναι μια πολεμική επιχείρηση μεγάλης κλίμακας κάτω από τη δικιά τους καθοδήγηση. Αντίθετα η Ρωσία επι-

συνέχεια στη σελ. 11

ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ (σ. 8-9)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Για τη δημαγωγία σχετικά με τους “8” ή πως οι προδότες φωνάζουν προδοσία (σ. 3)
- Ο καίριος ρόλος του ΕΛΑ στη σοσιαλφασιστική βία (σ. 4)
- Η συγκέντρωση του “Ως Εδώ” ενάντια στη “17Ν” (σ. 6)
- Το ΣτΕ ενάντια στην ΤΥΧ (σελ. 7)
- Αποκαλυπτική έκθεση της Κομισιόν για την Ελληνική Οικονομία (σελ. 22)
- Ασυμβίβαστο: Ο ΣΥΝ ανοίγει το δρόμο στο διακομματικό φασισμό (σ. 19)
- Εκλογές στην Κύπρο (σ. 21)
- Φώφη Γεννηματά υπέρ Καρατζαφέρη (σ. 20)
- Παλαιστίνη: Οι ισλαμοφασίστες στην ηγεσία της Φατάχ (σ. 26)
- Η Λατινική Αμερική στην αγκαλιά του σοσιαλμπερριαλισμού (σ. 28)

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ”

Ισχυροποιείται ο διακομματικός φασισμός

Νέα εκστρατεία ξεκίνησε η κυβέρνηση κατά της διαφθοράς με επικεφαλής έναν ανώτατο δικαστή, τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Κρουσταλλάκη. Πρόκειται για μία επιχείρηση κάθαρσης των αντιπάλων του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος σε πολλά επίπεδα. Ταυτόχρονα με τις λεγόμενες “ανεξάρτητες διακομματικές αρχές”, το καθεστώς αποκτά τη δυνατότητα να ασκεί έλεγχο σε μεγάλο φάσμα της πολιτικής ζωής στη χώρα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ “ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ”

Το καθεστώς με πρωτοστάτη την κυβέρνηση Σημίτη, χειρεύει τώρα να χειραγωγήσει το πιο μεγάλο της εμπόδιο μέσα στο κράτος, την υπερβολικά για τα μέτρα της ανεξάρτητη δικαιοσύνη. Ο χώρος της δικαιοσύνης πάντα ενοχλούσε το σοσιαλφασισμό και γι’ αυτό στα δεκάδες θύματα της τρομοκρατίας υπάρχουν και τρεις εισαγγελείς. Η κυβέρνηση Σημίτη έχει έρθει σε σύγκρουση με τη δικαιοσύνη όλες τις φορές που αυτή χτυπάει το βαθύ καθεστώς. Αυτό έγινε στις δικαστικές έρευνες για το Χρηματιστήριο και τις ελληνο-

ποιήσεις όπου τα αντίστοιχα πορίσματα των εισαγγελέων χαρακτηρίστηκαν ως “κατευθυνόμενα” από τη ΝΔ. Την ίδια κατηγορία απεύθυνε ο Λαλιώτης στον εισαγγελέα που έβαλε στο αρχείο την υπόθεση Μαγο που είχε κινήσει ο ίδιος εναντίον του Μητσοτάκη. Όταν πέρυσι έσκασε η βόμβα της ποινικής δίωξης Κόκκαλη, άρχισε ο ορμαγδός δηλώσεων από όλες τις πολιτικές ηγεσίες για την ανάγκη να διεξάγουν οι ανακριτικές αρχές “απερίσπαστες” από οποιαδήποτε πολιτική επέμβαση τη δουλειά τους. Και αυτό γιατί ο κατηγορούμενος ήταν συνδαιτυμόνας του Σημίτη, και αντί να πέσει σε πολιτική δυσμένεια μετά τη δίωξη, γνώρισε τη μεγαλύτερη στήριξη από τα κυβερνητικά στελέχη που άρχισαν τις επισκέψεις στην Ιντρακόμ, ενώ τα υπουργεία αντί να προχωρήσουν τουλάχιστον σε πάγωμα των προμηθειών, άνοιξαν νέο γύρο αναθέσεων, ακόμα και στον τομέα της άμυνας (!). Επίσης ακόμα και ο ΣΕΒ, ακολουθώντας δουλικά την κυβέρνηση στάθηκε ενεργητικά στο πλευρό του πράκτορα. Αντίστοιχα ο Καραμανλής κατάργησε το όνομα Κόκκαλης από το

συνέχεια στη σελ. 2

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ"

συνέχεια από τη σελ. 1

λεξιλόγιό του και από το λεξιλόγιο της ΝΔ, και υποχρέωσε τα στελέχη της να χρησιμοποιούν τον ακατανόητο στην πλατιά μάζα χαρακτηρισμό "εθνικός προμηθευτής" ο οποίος είναι πάντα "ακατανόητος", ενώ ο ΣΥΝ και το ψευδοΚΚΕ έριξαν τους τόνους και άφησαν την υπόθεση να ξεχαστεί. Όλα αυτά δεν σημαίνουν "απερίσπαστη" δικαιοσύνη, αλλά αντίθετα πρόκειται για έναν ωμό ακρωτηριασμό της δικαιοσύνης και για κατάργηση της δικαστικής έρευνας. Από τα αραχνιασμένα συρτάρια των ανακριτικών γραφείων ανέσυρε πρόσφατα το φάκελο "Κόκκαλης-Στάζι-ΚΓΒ", η απόλυτα συνεπής και τολμηρή δημοσιογράφος της *Καθημερινής*, **Αριστέα Μπουγάτσου** (*Καθημερινή της Κυριακής*, 9/2/2003). Η εφημερίδα δημοσίευσε νέα στοιχεία που ήρθαν στο φως από τα αρχεία της Στάζι τα οποία αποδεικνύουν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι ο Κόκκαλης ήταν στο τμήμα της πολιτικής κατασκοπείας της Στάζι και ότι μετέφερε πληροφορίες για τα πολιτικά πρόσωπα και την οικονομική κατάσταση της Ελλάδας. Η κυβέρνηση σιώπησε, ο λαλίστατος Λαλιώτης, που μάλιστα συγκαταλέγεται στους παρακολουθούμενους από τον Κόκκαλη δεν έκανε καμία δήλωση, ο θλιβερός Ρουσόπουλος επανέλαβε ότι η ΝΔ δεν επεμβαίνει στη δικαιοσύνη (!). Ο ΣΥΝ και το ψευδοΚΚΕ δεν είπαν ως τώρα κουβέντα για την ουσία του ζητήματος. Μόνο οι Καμμένος και Μητσοτάκης μίλησαν για ανάγκη επίσημης των ανακρίσεων.

Αντίθετα, το καθεστώς δεν είχε πρόβλημα να παρέμβει στη δικαιοσύνη και μάλιστα ωμά στις περιπτώσεις Ψωμάδη και Μιχαλόπουλου (που από κάποια τραγική ειρωνεία (!) βρίσκεται στα χέρια του ίδιου εισαγγελέα που άσκησε την ποινική δίωξη κατά Κόκκαλη, του Παπαγγελόπουλου).

Οι τελευταίες αυτές διώξεις προωθήθηκαν με κάθε τρόπο από την κυβέρνηση, πήραν το γενικό τίτλο "εκστρατεία ενάντια στη διαφθορά", έγιναν κεντρικό πολιτικό ζήτημα, υποστηρίχθηκαν με δηλώσεις απ' όλες τις πολιτικές ηγεσίες και σειρά στελεχών των κομμάτων. Η κυβέρνηση φρόντισε μάλιστα να κάνει συμμαχία για τον ίδιο σκοπό με έναν ανώτατο δικαστικό, τον εισαγγελέα Αρείου Πάγου Κρουσταλλάκη ο οποίος δήλωσε ότι "το 2003 θα είναι έτος εισαγγελέων". Μέσω του κυβερνητικού εκπροσώπου, η κυβέρνηση περηφανεύτηκε ότι χωρίς την παρέμβαση Σημίτη, δεν θα υπήρχε έρευνα για το Μιχαλόπουλο (!), ενώ δεσμεύτηκε ότι οι διώξεις θα προχωρήσουν άμεσα!!!

Η δήλωση ότι "το 2003 θα είναι έτος εισαγγελέων" δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται με ...ενθουσιώδη παραληρήματα σε μία δημοκρατική χώρα. Όταν υπάρχει η ανάγκη για "έτη εισαγγελέων" σε μία αστική δημοκρατία σημαίνει ότι τουλάχιστον ο μισός διοικητικός μηχανισμός πρέπει να εκπαρευρωθεί γιατί η διαφθορά είναι τόσο βαθιά που έχει διαβρώσει όλους τους τομείς της ζωής της χώρας. Όταν ένα "έτος εισαγγελέων" δεν συνοδεύεται από ριζικές πολιτικές αλλαγές και βαθιές αλλαγές στους διοικητικούς μηχανισμούς, αυτό είναι αυτόματα πολύ ύποπτο. Το καθεστώς εντοπίζει πάντα τη διαφθορά και τα "διαπλεκόμενα", στο χώρο των επιχειρηματιών και των ΜΜΕ, όπου στόχοι είναι πάντα συγκεκριμένοι επιχειρηματίες και συγκεκριμένα ΜΜΕ. Η κάθαρση αφορά μόνο τους στόχους που όλως τυχαίως και συμπτωματικά έχουν έρθει σε οξύτατη σύγκρουση με τμήμα του καθεστώτος. Το άντρο της διαφθοράς που είναι το ίδιο το κράτος και οι μηχανισμοί του, παραμένει ανέπαφο, το ίδιο και οι επιχειρηματίες που έχουν αναπτύξει τους μεγαλύτερους δεσμούς διαπλοκής με το κράτος όπως είναι ο Κόκκαλης.

Η νέα "κάθαρση" είναι μια φασιστική εκστρατεία εξόντωσης ανθρώπων που αντιστέκονται στο σοσιαλισμό. Απαραίτητη προϋπόθεση για την πραγματοποίησή της ήταν

η ανάθεση των ελεγκτικών μηχανισμών για τη διαφθορά στο δημόσιο από το υπουργείο Εσωτερικών στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης υπό την ηγεμονία του απόλυτα υποταγμένου στη φράξια Σημίτη-Λαλιώτη, Μ. Χρυσοχοϊδη.

Θυμίζουμε εδώ ότι την προηγούμενη φορά που άνοιξε πάλι η συζήτηση για τη διαφθορά, ήταν με την υπόθεση "φρουτάκια" όπου η μόνη κάθαρση που έγινε τελικά ήταν η καρατόμηση του εθνικιστή βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Χρυσανθακόπουλου. Όλα τα άλλα έμειναν στη θέση τους (συμπεριλαμβανομένου και του προέδρου της Δημοκρατίας). Στον απόηχο της υπόθεσης "φρουτάκια" η κυβέρνηση βρήκε την ευκαιρία να περάσει ένα νόμο που χαρακτήριζε παράνομα όλα τα ηλεκτρονικά και έμμεσα τα Ίντερνετ καφέ. Ο νόμος αυτός στάθηκε μορφή για διώξεις εναντίον ιδιοκτητών Ίντερνετ καφέ (ανάλογες συναντάμε μόνο στα ανατολικά καθεστώτα). Η επίθεση σταμάτησε με την επέμβαση της Κομισιόν που απαίτησε να τροποποιηθεί ο νόμος.

ΚΑΘΑΡΗ ΣΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ξαφνικά, ο Νικολαΐδης της ΑΕΚ έγινε ο ήρωας της πολιτικής ζωής. Αυτός "έξεσέπασε το απόστημα" του ποδοσφαίρου, όταν θάρραλέα και "με κίνδυνο της ζωής του" κατήγγειλε ότι ένα βράδυ ο Ψωμάδης τον επισκέφθηκε στο σπίτι με σκοπό να τον "τρομοκρατήσει". Ο απώτερος παράνομος στόχος του Ψωμάδη ήταν ...να βεβαιωθεί ότι ο Νικολαΐδης δεν θα ξενοχούσε εκείνη τη νύχτα ώστε να διασφαλίσει την καλή του απόδοση στον αγώνα που θα ακολουθούσε. Ύστερα από αυτό το συγκλονιστικό γεγονός, όλοι άβρισαν τα μάτια τους και είδαν το τέρας. Και αμέσως σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος, η κυβέρνηση και ο ΣΔΟΕ, αποφάσισαν να σκοτώσουν το τέρας και τους φίλους του για να βασιλέψει πάλι η ηρεμία και η γαλήνη στα γήπεδα της μικρής χώρας.

Για να καταλάβει κανείς πρέπει κανείς να ανατρέξει αλλού. Πρέπει να ανατρέξει στα γεγονότα. Ποια είναι τα γεγονότα; Ο Λαλιώτης είχε βάλει τον Ψωμάδη στο στόχαστρο από τότε που ο Ψωμάδης με μία σειρά δημοσιεύματα σε μία εφημερίδα που έβγαζε πριν από χρόνια, το "Όνομα", τον κατηγορήσει ότι έπαιρνε μίζες σαν Υπουργός ΠΕΧΩΔΕ. Στην ίδια εφημερίδα ο Ψωμάδης δημοσίευσε τα περί Κόκκαλη και Στάζι και επιτέθηκε στην κυβέρνηση για τους δεσμούς με τον Κόκκαλη. Ο Ψωμάδης μάζεψε έτσι πολλά ράματα στη γούνα του, με αποτέλεσμα να μπει σε δικαστική μάχη με τον Λαλιώτη που τον κατηγορήσει για συκοφαντική δυσφήμιση. Ο Λαλιώτης κέρδισε δυσθεώρητες αποζημιώσεις στα δικαστήρια και το "Όνομα" έκλεισε. Η υπόθεση όμως δεν έκλεισε για τον Λαλιώτη που κυνήγησε ακόμα περισσότερο τον Ψωμάδη για να τον τιμωρήσει και ποινικά. Στη δίκη που έγινε πρόσφατα επιβλήθηκε στον Ψωμάδη η πρωτοφανής για τέτοιες υποθέσεις εξοντωτική ποινή των δώδεκα ετών. Σε μάρτυρες κατηγορίας παρέλασαν μία σειρά κυβερνητικά στελέχη (για να είναι σίγουρο ότι θα κάνει τη δουλειά της η "απερίσπαστη" δικαιοσύνη). Δεν δόθηκε ανασταλτική ισχύ στην έφεση, με αποτέλεσμα ο Ψωμάδης να αναγκαστεί να εκτίσει την ποινή μέχρι να συζητηθεί η έφεσή του. Όμως ο Ψωμάδης ήταν πρόεδρος της ΑΕΚ, μιας μεγάλης ομάδας με πολλούς φιλάθλους που δεν ήθελαν καθόλου να μπει η ομάδα τους σε περιπέτειες, ιδιαίτερα μετά από μία σειρά νικών στο εσωτερικό και την Ευρώπη. Με τη στήριξη των οπαδών, ο Ψωμάδης έκανε αίτηση και κέρδισε αναστολή "για λόγους υγείας". Όμως ο Ψωμάδης που είχε τολμήσει να χτυπήσει τον κατεξοχόν ηγέτη του καθεστώτος έπρεπε να εξοντωθεί.

Οι ΠΑΕ, όπως και όλες οι ανώνυμες εταιρείες ελέγχονται οικονομικά από τμήματα του κεφαλαίου. Η φασιστική "κάθαρση" έχει στόχο στο σημαντικό τομέα του ποδοσφαίρου, τα τμήματα του κεφαλαίου που δεν είναι εξαρτημένα από το καθεστώς, ή συγκρούονται με

αυτό όπως ο Ψωμάδης και ακόμα περισσότερο οι Βαρδινογιάννης-Μπατατούδης. Κι' αυτό επειδή κάθε ομάδα έχει και το στρατό των οπαδών της που στηρίζει πάντα τον συγκεκριμένο επιχειρηματία - πρόεδρο της ομάδας. Όταν λοιπόν ξέσπασε η υπόθεση Νικολαΐδη, σε χρόνο ρεκόρ βγήκε όλο το καθεστώς να στήσει στο απόσπασμα τον Ψωμάδη. Λαλιώτης, Πρωτόπαππας, Βενιζέλος και Λιάνης μίλησαν για την ανάγκη της "πάταξης των φαινομένων τύπου Ψωμάδη" στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Ο υφυπουργός Αθλητισμού Λιάνης στις πρώτες κιόλας δηλώσεις του για το θέμα, κατήγγειλε σαν υπαίτιους για την κακή εικόνα του ελληνικού ποδοσφαίρου τον Παναθηναϊκό και τον ΠΑΟΚ του Μπατατούδη. Τους κατηγορήσει μάλιστα ότι τον εκβίασαν για να έχουν καλές διαιτησίες! Στην ανοιχτή αυτή κόντρα δεν τον στήριξε ο Βενιζέλος που του συνέστησε να αναμορφώσει τις δηλώσεις του. Ωστόσο, η κατεύθυνση της κάθαρσης είναι ξεκάθαρη. Η "ομάδα-πρότυπο" είναι ο Ολυμπιακός του Κόκκαλη, του βασικού υπεύθυνου της ανωμαλίας στο χώρο του ποδοσφαίρου και παρεπιπτόντως κατασκόπου.

Στη συνέχεια ανάλαβε δράση ο ΣΔΟΕ που άρχισε ξαφνικά ελέγχους στα οικονομικά της ΑΕΚ. Η κυβέρνηση απείλησε την ΑΕΚ ότι αν δεν απομακρυνθεί αμέσως ο Ψωμάδης από τη διοίκηση και τη μετοχική της σύνθεση, η ΑΕΚ θα υποβιβαστεί στη Β' Εθνική. Το αποτέλεσμα ήταν να απομονωθεί ο Ψωμάδης που ισχυρίστηκε ότι όταν έγινε το επεισόδιο στο σπίτι του Νικολαΐδη ήταν εκεί και υψηλόβαθμο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ (χωρίς να κατονομάσει τον Λαλιώτη), ενώ κάλεσε την κυβέρνηση να αναλάβει τις μετοχές της ομάδας. Αυτά δεν τον βοήθησαν πολύ. Ο Ψωμάδης δεν είναι κανένας άγγελος, αλλά σποσδήποτε δεν είναι χειρότερος από τον Κόκκαλη, ούτε η ενσάρκωση κάθε κακού ώστε να δικαιολογείται η επιχείρηση της απόλυτης εξόντωσής του με μέσα που δεν έχουν καμιά σχέση με την νομιμότητα. Καμιά κυβέρνηση δεν θα καθαιρούσε σε λίγες ώρες έναν ιδιοκτήτη μιας ΠΑΕ επειδή κάποιος παίκτης τον κατηγορήσει για τραμπουκισμό χωρίς μάρτυρες, πριν γίνει οποιαδήποτε δίκη και πριν υπάρξει οποιαδήποτε καταδίκη.

Η επιχείρηση "κάθαρση" στο ποδόσφαιρο γίνεται σε μία στιγμή που οι ΠΑΕ αντιμετωπίζουν οικονομική ασφυξία. Από τη στιγμή που η κυβέρνηση έδωσε το "Στοίχημα" στον Κόκκαλη, ήταν αναγκαίο να αποκλειστούν από αυτό οι ελληνικές ομάδες, αφού ο ίδιος ήταν πρόεδρος μιας ελληνικής ομάδας, του Ολυμπιακού και υπήρχε ασυμβίβαστο. Με τον αποκλεισμό όμως οι ομάδες δεν μπορούσαν να πάρουν ποσοστά από το "Στοίχημα", όπως έπαιρναν από το "Προπό". Η κίνηση του "Προπό" μειώθηκε σημαντικά όταν μπήκε το "Στοίχημα" στα πρακτορεία με αποτέλεσμα οι ομάδες να παίρνουν πολύ λιγότερα χρήματα. Όταν το τηλεοπτικό κανάλι Alpha, υποσχέθηκε στις ομάδες σημαντικά ποσά για να αγοράσει τα δικαιώματα μετάδοσης των αγώνων που θα προβάλλονταν στο συνδρομητικό του κανάλι, φάνηκε μία σανίδα σωτηρίας για τα άσχημα οικονομικά των ΠΑΕ. Τα σχέδια του Alpha όμως ναυάγησαν και οι ομάδες έμειναν ξεκρέμαστες, και κατάληξαν να παρακαλούν την κυβέρνηση, με επικεφαλής τον Κόκκαλη (!) να τους δώσει ποσοστά από το "Στοίχημα" για να επιβιώσουν. Η κυβέρνηση αρνήθηκε "κάθε συζήτηση" και τους μείωσε και τα ποσοστά που είχαν από το ΠΡΟΠΟ.

Με το νόμο νέο Βενιζέλου, μία ομάδα θα μπορεί να συμμετέχει στο πρωτάθλημα και το κύπελλο μόνο αν εξασφαλίζει πιστοποιητικό συμμετοχής που θα εκδίδεται από την "Επιτροπή Επαγγελματικού Αθλητισμού", η οποία αποτελεί και αυτή "ανεξάρτητη αρχή" δηλαδή εξαρτημένη από τους κντισοσυνασπιστές. Από τη μια ο οικονομικός στραγγαλισμός και από την άλλη ο ασφυκτικός διοικητικός έλεγχος θα χρησιμοποιηθούν για να διώξουν από το ποδόσφαιρο τους "ανεπιθύ-

μητους". Ήδη οδηγήθηκε εκτός γηπέδου ο Μυτιληναίος, πρόεδρος του Ηρακλή, ύστερα από οξύτατη σύγκρουση με τον Κόκκαλη τον οποίο κατήγγειλε για ωμές επεμβάσεις στη διαιτησία. Οι καταγγελίες του Μυτιληναίου δεν προκάλεσαν κανένα σχολιασμό, και καμία απολύτως κυβερνητική παρέμβαση. Φαίνεται ότι ο Μυτιληναίος, που ευνοήθηκε από τους φίλους του ελληνοσερβικού άξονα, τελευταία είναι σε δυσμένεια για λόγους που αγνοούμε και γι' αυτό δεν στηρίχθηκε απ' αυτό σαν πρόεδρος του Ηρακλή.

ΚΑΘΑΡΗ ΣΤΑ ΜΜΕ. ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ ΚΑΙ "17Ν"

Ταυτόχρονα με την κάθαρση στον αθλητισμό εκτυλίσσεται η κάθαρση στα ΜΜΕ. Η επιχείρηση στήθηκε αρχικά ενάντια στον Μιχαλόπουλο, τον εκδότη της *Ελεύθερης Ώρας* και είχε δύο στόχους. Ο πρώτος ήταν να στηρίξει την πολιτική απάτη ότι στη "17Ν" συναντιούνται τα δύο άκρα, η "άκρα αριστερά" και η ακροδεξιά. Ο δεύτερος ήταν να στιγματιστεί ο χώρος των ΜΜΕ σα χώρος διαφθοράς, ώστε να δικαιολογηθούν εισαγγελικές, κυβερνητικές και διακομματικές παρεμβάσεις.

Η υπόθεση Μιχαλόπουλου στήθηκε με απροκάλυπτο τρόπο. Ο επιχειρηματίας Θόδωρος Αγγελόπουλος μαζί με την πρόεδρο του 2004 Γιάννα-Αγγελόπουλου Δασκαλάκη επισκέφθηκαν τον ίδιο τον Σημίτη (!) το καλοκαίρι του 2002, μετά τις συλλήψεις, για να του παραδώσουν σημείωμα του δολοφονημένου από τη "17Ν" Δ. Αγγελόπουλου, στο οποίο αναφερόταν πως ο ίδιος είχε ενδείξεις ότι ήταν στόχος της "17Ν", και πως αυτό το γεγονός του το είχε επισημάνει ο Μιχαλόπουλος. Ο Σημίτης παράλαβε το σημείωμα, ενώ δεν ήταν δική του δουλειά να το κάνει, και δεν δημοσιοποίησε το γεγονός. Το σημείωμα δεν ενσωματώθηκε στη δικογραφία για τη "17Ν". Είναι προφανές ότι δεν μπο-

συνέχεια στη σελ. 25

Δ/ση της ΟΑΚΚΕ στο Internet:
www.compulink.gr/oakke
e-mail: oakke@compulink.gr

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα

της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα

με το νόμο

Κώστας Κούτελος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ

Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Για τη δημαγωγία σχετικά με τους "8" ή πως οι προδότες φωνάζουν προδοσία

Με μεγάλο θόρυβο το τηλεοπτικό και τυπογραφικό έθνος άρχισε να σκίζει τα ρούχα του μετά την απόφαση των οχτώ ευρωπαϊκών χωρών να διαχωρίσουν τη θέση τους από την κοινή απόφαση του Συμβουλίου των Υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ στις 27 του Γενάρη. Τι προδότες τους είπανε, τι ιούδες, τι ελεεινά τσιράκια του Μπους και πόσο μεγάλες νέες δόσεις ανέχθειας και οργής προσθέσανε ξαφνικά στην καρδιά και το μυαλό ενός ολόκληρου λαού που δεκαετίες τώρα τον έχουν δηλητηριάσει με έναν τυφλό και αρρωστημένο αντιαμερικανισμό.

Ασφαλώς τώρα η δουλειά τους είναι πιο εύκολη από κάθε άλλη φορά γιατί απέναντί τους έχουν πραγματικά σαν αντίπαλο την πιο "εύκολη" ιμπεριαλιστική Αμερική όλων των εποχών, δηλαδή την πιο παρακμασμένη και γι αυτό την πιο υστερική, και ταυτόχρονα πιο αλαζονική.

Στο μεγάλο μας άρθρο για το Ιράκ σε αυτό εδώ το φύλλο της Νέας Ανατολής αναλύουμε διεξοδικά τη διαφορά ανάμεσα στην αμερικανική και τη ρώσικη τακτική απέναντι στο Ιράκ και αποδεικνύουμε με ποιον ακριβώς τρόπο η αμερικανική βία υποτάσσεται μέχρις στιγμής και υπηρετεί την πολιτική της Ρωσίας. Επειδή ωστόσο αυτό το άρθρο έχει γραφτεί πριν από την "προδοσία των 8" αξίζει εδώ να σχολιάσουμε ξεχωριστά και αυτήν την τελευταία εξέλιξη η οποία θα μας δώσει και την ευκαιρία να εξηγήσουμε καλύτερα τη εξωτερική πολιτική και τις αντιθέσεις που διαπερνάνε την ΕΕ.

Η ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΟΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟΥΣ

Κατ' αρχήν πρέπει να ξεκαθαρίσουμε για μια ακόμα φορά ότι δεν υπάρχει καμιά δια-

φορά σε φιλειρηνισμό ανάμεσα στην αμερικανική και την ευρωπαϊκή θέση, που στο βάθος της σέρνεται πίσω από τη ρώσικη, σε ότι αφορά τη σημερινή στάση τους απέναντι στο Ιράκ. Γιατί σήμερα τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Ευρώπη - και μιλάμε εδώ για την Ευρώπη που αντιστέκεται στις ΗΠΑ - συμφωνούν στο να σημαδεύουν, με όπλο τους την αμερικανική αρμάδα του Περσικού, το κεφάλι του Σαντάμ Χουσεΐν και να αποσπών από αυτόν στρατιωτικές και πολιτικές υποχωρήσεις. Η διαφορά τους βρίσκεται μόνο στο αν αυτές οι υποχωρήσεις είναι αρκετές ή όχι προκειμένου να πατηθεί η σκανδάλη. Οι Ευρωπαίοι δεν θέλουν να πατηθεί η σκανδάλη όσο ο Σαντάμ και το καθεστώς του δέχονται το στρατιωτικό έλεγχο των επιθεωρητών και υποκύπτουν σε κάποιες από τις πολιτικές αξιώσεις τους. Αντίθετα οι Αμερικανοί θέλουν να πατηθεί χωρίς καμιά καθυστέρηση γιατί καμιά αξίωση δεν είναι δυνατόν γι' αυτούς να ικανοποιηθεί, όσο είναι πολιτικά ζωντανός ο Σαντάμ. Αυτή η διαφορά δεν είναι ανάμεσα στην ειρήνη και στον πόλεμο, ούτε είναι διαφορά στο βαθμό σκληρότητας ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, είναι διαφορά κατ' αρχήν ανάμεσα σε δύο γκάγκστερ-μπους, τις ΗΠΑ και τη Ρωσία, και στη συνέχεια ανάμεσα σε αυτούς και την μικρομεσαία ακολουθία τους, όταν όλοι μαζί έχουν συλλάβει έναν μικροτραμπούκο και τον εκβιάζουν με το περίστροφο που κρατάει ο ένας από αυτούς στον κρόταφο του. Οι συνεργοί της πράξης του εκβιασμού διαπληκτίζονται μεταξύ τους μόνο ως προς το τι ζητάνε από το θύμα τους. Μάλιστα η Ρωσία, ο πιο κρυμμένος και ο πιο επιτελικός από τους δυο γκάγκστερ, διαπραγματεύεται διαρκώς με το θύμα και ζητάει από αυτό να υπογράψει υπέρ του τη διαθήκη του πριν επιτρέψει στον άλλο να πατήσει την σκανδάλη.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Όλη σχεδόν η ανάλυση του μεγάλου μας

άρθρου για το Ιράκ είναι αφιερωμένο στην αποκάλυψη της τακτικής αυτού του δεύτερου γκάγκστερ που είναι τελικά και ο μόνος που συμπεριφέρεται ολοκληρωμένα σαν γκάγκστερ. Είναι εμπαιγμός στη νοημοσύνη του κοινού να εμφανίζεται σαν φίλος της ειρήνης η ευρωπαϊκή πλέμπα των μικρομεσαίων που βρίσκεται ανάμεσα στους δυο "μεγάλους" και περισσότερο συντάσσεται με τον δεύτερο, επειδή απλά ζητάει να μην πατηθεί η σκανδάλη όσο συνεχίζονται οι συζητήσεις και οι διαπραγματεύσεις με το θύμα. Φίλος της ειρήνης είναι μόνο όποιος αυτή τη στιγμή λει: "Κάτω το πιστόλι από το κεφάλι του ομήρου. Κάτω οι απαιτήσεις και οι εκβιασμοί". Και αυτό δεν το λει σήμερα κανένα ευρωπαϊκό κράτος.

Αν φύγουμε από τους παραλληλισμούς και περάσουμε στη σύγκρουση των ζωντανών και πραγματικών δυνάμεων θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι η μόνη γραμμή που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ειρηνόφιλη είναι η γραμμή που λει: "Να αποχωρήσει αμέσως τώρα ο αμερικανικός στόλος από τον Περσικό και πρώτα απ' όλα να καταργηθεί η απόφαση 1441 του ΟΗΕ που αποτελεί την βάση χρησιμοποίησης αυτού του στρατού, δηλαδή την πολιτική βάση πάνω στην οποία στηρίζεται όλος ο εκβιασμός. Μαζί με την 1441 πρέπει να καταργηθούν και τα βασικά όργανα των εκβιαστών και πρώτα απ' όλα οι επιθεωρητές που έχουν επικεφαλής τους Μπλιζ και Ελ Μπαρντέϊ".

Όσο υπάρχει απαίτηση για **απόλυτο** αφοπλισμό του Ιράκ από ορισμένα όπλα, υπάρχει ανάγκη απόλυτης υποταγής του Ιράκ στις δυνάμεις που απαιτούν αυτόν τον αφοπλισμό και τον επιβάλλουν. Κανένας δεν μπορεί να επιβάλει μόνιμα απόλυτο αφοπλισμό από ορισμένα όπλα σε ένα κράτος χωρίς να το φέρει στην κατάσταση του προτεκτοράτου. Και για να το φέρει σε αυτήν την κατάσταση, όσο η ηγεσία του το αρνείται είναι υποχρεωμένος να ανατρέψει αυτή την ηγεσία με τη βία. Για μας κάτω από τις

σημερινές παγκόσμιες και τοπικές συνθήκες δικαίωμα βίας ενάντια στο καθεστώς Σαντάμ έχει μόνο ο ιρακινός λαός και κανένας άλλος. Το αληθινό δίλημμα είναι λοιπόν αφοπλισμός ή όχι αφοπλισμός του Ιράκ. Όχι αφοπλισμός σημαίνει όχι στην απόφαση 1441, όχι στους επιθεωρητές.

Με αυτή την έννοια είτε είναι κανείς με τις ΗΠΑ, είτε είναι ενάντια στις ΗΠΑ οπότε πρέπει ταυτόχρονα να είναι ενάντια και στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Οτιδήποτε τρίτο είναι βρωμιά, είτε αδυναμία. Κι' όμως όσο και να ψάξει κανείς στις θέσεις των διαφόρων "ειρηνόφιλων" ευρωπαίων και κυρίως των πρακτόρων της Ρωσίας που παράγουν τελευταία κάθε λογής ψηφίσματα υπέρ της "ειρήνης" στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο, δεν θα δει καμιά αναφορά και καμιά καταγγελία στον ΟΗΕ, στην απόφαση 1441 και στους επιθεωρητές, ενώ πολύ σπάνια θα δει απαίτηση για απομάκρυνση του αμερικανικού στρατού **τώρα** από τον Περσικό. Όλα τα ψηφίσματα από το Πόρτο Αλέγκρε, ως τη Γένοβα και από την Κοπεγχάγη ως το Ναύπλιο έχουν μια ίδια και μονότονη επωδό: "**Όχι στον πόλεμο που θέλουν να εξαπολύσουν οι ΗΠΑ ενάντια στο Ιράκ**". Αν ήταν στοιχειωδώς έντιμοι και στοιχειωδώς ειρηνόφιλοι θα έλεγαν: "Όχι στον πόλεμο που **ήδη έχει εξαπολύσει** ενάντια στο Ιράκ ο **ΟΗΕ** (και μάλιστα το Συμβούλιο Ασφαλείας)". Αυτή η "παράλειψη" είναι ακόμα πιο χαρακτηριστική στο βαθμό που αυτός ο πόλεμος του ΟΗΕ έχει ξεκινήσει σαν ένας άδικος πόλεμος εδώ και μια δεκαετία περίπου, δηλαδή από τότε που, αφού νικήθηκε ο Σαντάμ και πετάχτηκε - και σωστά- έξω από το Κουβέιτ, άρχισε το εμπάργκο και ο διαμελισμός του Ιράκ σε τρεις ζώνες.

Αρα δεν μπορούμε να μιλάμε για μια διάσπαση της Ευρώπης ανάμεσα σε μια ειρηνόφιλη και μια φιλοπόλεμη γραμμή.

Τι είδους λοιπόν είναι η διάσπαση που έκανε τόσο εξάλλους τους αντιαμερικανούς και ακόμα πιο πολύ τους ρωσόφιλους στην Ελλάδα;

συνέχεια στη σελ. 18

Ρώσικος δρίαμβος Διάσπαση παντού

Μέσα σε λίγες μέρες αλλάζουν πράγματα που δεν άλλαζαν σε δεκαετίες. Τέτοιες στιγμές ζούμε. Το πρωτοσέλιδο διεξοδικό άρθρο μας για το Ιράκ που τελειώσε να γράφεται στις 8 του Φλεβάρη και δημοσιεύτηκε αμέσως στην ιστοσελίδα μας για να ενημερώσει γρήγορα τους αναγνώστες μας δεν περιλάμβανε τη διάσπαση της ΕΕ. Γράψαμε λοιπόν ένα μικρότερο που μπήκε στην ύλη για δημοσίευση στις 10 του Φλεβάρη. Αυτό όμως δεν περιλάμβανε τη διάσπαση του ΝΑΤΟ, ούτε τη διακήρυξη του Παρισιού που σχηματοποιούσε το ιστορικό μέτωπο Ρωσίας- Γαλλίας-Γερμανίας ενάντια στις ΗΠΑ. Γράφουμε λοιπόν αυτό το πολύ μικρό σημείωμα γι' αυτές τις πελώριες εξελίξεις πάνω στο τελικό μοντάζ της εφημερίδας.

Συμπέρασμα: Όλες οι διπλωματικές manovres της μεγαλόπρεπης και επίφοβης ΕΣΣΔ στα 40 χρόνια του ψυχρού πολέμου δεν κατάφεραν να ανοίξουν το ρήγμα του Ατλαντικού, το ρήγμα ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Δυτική Ευρώπη. Έφταναν όμως τα δέκα χρόνια υπομονετικής, υπόγειας και προβοκατόρικης δραστηριότητας μιας Ρωσίας που προσποίθηκε τον ψόφιο κορμό για να αλλάξει ο πολιτικός χάρτης του πλανήτη. Σήμερα βλέπουμε μόνο μια μικρή εικόνα από το μέλλον. Όταν κάποτε ανοίξει η αυλαία η

ανθρωπότητα θα μείνει άναυδη μπροστά στους νέους συσχετισμούς που έχει οικοδομήσει αθόρυβα η αληθινή υπερδύναμη στην Αφρική, στην Ασία και στη Λατινική Αμερική.

Εννοείται ότι όσοι δεν έχουν τίποτα καταλάβει ως τώρα, ούτε τώρα θα καταλάβουν κάτι. Γιατί πάλι η υπερδύναμη έχει καταφέρει να κρύψει πίσω από άλλους τη δύναμή της. Λίγοι θα υποπτευθούν ότι δεν είναι η Γαλλία και η Γερμανία που σέρνουν πίσω τους τη Ρωσία, αλλά η Ρωσία που σέρνει πίσω της τις δύο προηγούμενες ενάντια στις ΗΠΑ. Η αληθινή υπερδύναμη έχει πάλι κατακτήσει την τέλεια θέση, τη θέση του ενδιάμεσου. Βρίσκεται ακριβώς ανάμεσα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ κατηγορούν την Γαλλία και τη Γερμανία, αλλά ούτε για μια στιγμή τη Ρωσία. Η Γαλλία και η Γερμανία κατηγορούν τις ΗΠΑ, αλλά αγαπάνε πολύ τη Ρωσία με την οποία άλλωστε τόσο στενά επιτέλους συνεργάζονται. Στις δύο όχθες του Ατλαντικού είναι τόσο τυφλοί με την αμοιβαία τους έχθρα ώστε ο αρχικαγκεμπίτης μπορεί να είναι αφάνταστα ειλικρινής και ταυτόχρονα, γλυκός, ευγενικός με όλους και, κυρίως απαραίτητος σε όλους. Να τι λει στο Παρίσι δίπλα στον Σιράκ που καμαρώνει σα γύφτικο σκεπάρνι: "**Η ιστορική αξία του Κυρίου Σιράκ είναι ότι συνέλαβε το πνεύμα της στιγμής και το πραγματοποίησε**" και συνεχίζει "**Για πρώτη φορά στην με-**

ταπολεμική εποχή γίνεται προσπάθεια να διακανονιστεί έξω από μπλοκ ένα οξύ σύνθετο πρόβλημα που αφορά τη διεθνή ασφάλεια...πρόκειται για το πρώτο βήμα για τη δημιουργία ενός πολυπολικού κόσμου" και εξηγεί παρακάτω γιατί η Ρωσία προτίμησε τη Γαλλία σαν έδρα της υπογραφής της τριμερούς συμφωνίας: "**Αν επιχειρούσαμε να την υπογράψουμε στη Ρωσία θα μας κατηγορούσαν αμέσως ότι θέλουμε να χάσουμε μια σφήνα ανάμεσα στην Ευρώπη και τις Ενωμένες Πολιτείες**" και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για το ποιος φταίει για το έγκλημα βεβαιώνει ότι η συμφωνία έγινε "**με πρωτοβουλία του Ζακ Σιράκ**". Αλλά οι ΗΠΑ πρέπει να καθησυχαστούν και κυρίως να επιμείνουν να κρατάνε το πιστόλι στον κρόταφο του Σαντάμ. Διαπιστώνει λοιπόν ότι: "**αν το Ιράκ άρχισε να συνεργάζεται με τους επιθεωρητές είναι χάρη στη σκληρή γραμμή που έχουν υιοθετήσει οι ΗΠΑ**". Λίγο παρακάτω ο Πούτιν κάνει ένα ακόμα μεγαλύτερο άνοιγμα στον Μπους όταν δηλώνει πως δεν βλέπει την ανάγκη ενός βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας και κάνει την ευχή για μια συνενόηση και κοινή απόφαση.

Στην πραγματικότητα ο Πούτιν προδίνει τη Γαλλία όσο ακριβώς χτυπάει τις ΗΠΑ. Γιατί την ίδια ώρα που χαλιναγωγεί τις ΗΠΑ θέλει και να τις ερεθίζει και να τις έχει έτοιμες για πόλεμο. Αντίθετα ο Σιράκ θέλει μόνο ένα πράγμα: Καλές σχέσεις με το οποιοδήποτε Ιράκ και πάνω απ' όλα το μεγάλο του μερτικό στα πετρέλαια. Να γιατί μερικές ρωσόδουλες κυβερνήσεις όπως η ελληνική στο ΝΑΤΟ, η πολωνική στην ΕΕ και η κυβέρνηση της Αγκόλας στο Συμβούλιο Α-

σφαλείας υποστηρίζουν τις ΗΠΑ και τη σκληρή τους γραμμή. Η πίεση των ΗΠΑ στο Ιράκ είναι τόσο απαραίτητη στη Ρωσία, όσο είναι η πίεση της Γαλλίας στις ΗΠΑ για να υποτάσσονται αυτές στον ΟΗΕ και στις ρώσικες εγχειρήσεις στο Ιράκ. Ήδη το Ιράκ παραδίνει κομμάτι, κομμάτι την κυριαρχία του. Τελευταία έδωσε την ανάκριση των επιστημόνων του και την κατάρρευση της κυριαρχίας του στον εναέριο χώρο του. Επίσης επέτρεψε την εποπτεία και έλεγχο όλου του εδάφους του απ' τα κατασκοπευτικά αεροπλάνα των ΗΠΑ, Ρωσίας, Γαλλίας. Το νέο γαλλικό σχέδιο στον ΟΗΕ προβλέπει τέτοιους ελέγχους που σταδιακά η Βαγδάτη θα χάσει κάθε κυριαρχία. Η ελπίδα της Ρωσίας είναι όσο χάνει εξουσία και εξοφτιλίζεται ο Σαντάμ να ετοιμάζεται η διαδοχή του. Αν δεν πέφτει θα χρειαστεί ο πόλεμος των ΗΠΑ. Αλλά με τις παρατάσεις στον ΟΗΕ οι ΗΠΑ βυθίζονται σε κρίση και απομόνωση. Τώρα όλα τα ρώσικα σφυριά βράνουν σε ένα σημείο: Νέα παράταση των επιθεωρήσεων με τα τις 15 του Φλεβάρη, νέα αναβολή στον αμερικανικό πόλεμο. Οι κνίτες όλης της γης στο δρόμο για ένα "όχι στον πόλεμο" στις 15 και ο Σημίτης να συγκαλεί σε έκτακτη σύνοδο κορυφής την ΕΕ στις 17 για κοινή απόφαση σε αυτή την κατεύθυνση. Οι ΗΠΑ σφαδάζουν πασμένες στη χειρότερη διπλωματική παγίδα όλων των εποχών. Χάσανε τον τρίτο κόσμο, διασπάσανε το δεύτερο. Τελικά η διάσπαση θα έρθει στο εσωτερικό τους. Αυτό είναι το καλό. Το κακό είναι το ασύλληπτο δυνάμωμα της Ρωσίας.

ΕΛΛ

Ο ΚΑΙΡΙΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΒΙΑ

Η προγραμματισμένη, προαναγγελλμένη από πολύ καιρό “εξάρθρωση” του Κράτους διαλύει μια ακόμα μισοπαράνομη ΔΕΚΟ του. Τα μέλη της με το μοιρολατρικό πνεύμα που χαρακτηρίζει όλους τους εν δυσμενεία υπαλλήλους περιμένουν ήσυχα στο σπίτι τους την σύλληψή τους. Ένας από αυτούς μάλιστα παίρνει το πλοίο της γραμμής και πηγαίνει ο ίδιος να βρει τους αρμόδιους. Όλοι τους έχουν ετοιμάσει με σχολαστικότητα τις απολογίες τους. Οι τρεις πρώτοι παίζουν ως το τέλος τον συνωμότη και ο τελευταίος έχει αναλάβει το ρόλο να υπερασπίσει την τιμή της ΔΕΚΟ μπροστά στο κοινό. Σε κάθε Κουφοντίνα πρέπει να αντιστοιχεί ένας Τσιγαρίδας, γιατί στη δίκη θα πρέπει στη συμπάθεια του κοινού που θα προκαλούν οι καταθέσεις των θυμάτων να αντιπαρατίθεται κάποιος που να θυμίζει τα βάσανα που είχαν επιβάλει αυτά τα θύματα στο λαό. Κάποιος δηλαδή, που θα “αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη των πράξεων” της ΔΕΚΟ θα πρέπει να θυμίζει ότι οι νεκροί αστυνομικοί, οι δικαστικοί, οι συνδικαλιστές, και όλα τα τρομοκρατημένα στελέχη των ανατιναγμένων πολυεθνικών, καταστημάτων και εφοριών, είναι όλοι μαζί οι πραγματικοί θύτες, μέλη μιας τάξης υπεύθυνης για χιλιάδες και εκατομμύρια νεκρούς κάθε είδους, κυρίως όμως νεκρούς των εργατικών και άλλων ατυχημά-

των. Εννοείται ότι και για τους δύο αυτούς κατηγορούμενος ο ηρωϊσμός της “ανάληψης της πολιτικής ευθύνης” δεν κοστίζει τίποτα παραπάνω από τη “μη ανάληψη” της. Ο μεν Κουφοντίνας δεν είχε να κερδίσει τίποτα αν κατέδιδε τους υπόλοιπους αφού είχε καταδοθεί σχεδόν απ’ όλους σαν αρχιεκτελεστής, ενώ με το να διαφυλάξει τους μόνους που είχε νόημα να καταδόσει, δηλαδή τους προϊσταμένους του, γλύτωνε τη ζωή του. Ο δε Τσιγαρίδας, με την “ηθική συγκρότηση που τον χαρακτηρίζει” ανέλαβε την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής του μέχρι το 1991, δηλαδή την ευθύνη για μια πράξη που η ποινή της έχει παραγραφεί.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Κάθε απελπισμένος μικροαστός που ονειρεύεται τον εαυτό του παντοδύναμο τιμωρό του πλούτου και του συστήματος και ταυτίζεται με αυτούς τους ήρωες της ανάγκης και της παραγραφής ασφαλώς θα εκνευριστεί με αυτά μας τα σχόλια. Αν βέβαια τύχει ποτέ να περιπλανηθεί στις βέβηλες αναλύσεις μας. Όμως πραγματικά θα αξίζει να βάλει στον εαυτό του και να απαντήσει σοβαρά στο εξής ερώτημα: Γιατί αυτοί οι έμπειροι και αποφασισμένοι παράνομοι δεν κάνουν την παραμικρή προσπάθεια να κρυφτούν από τη ώρα που προαναγγέλλεται ή έστω πιθανολογείται σοβαρά η σύλληψή τους; Ο μόνος λόγος για τον οποίο θα υπήρχε νόημα να παραδοθούν είναι για να υπερασπίσουν την δράση τους. Αλλά όταν δεν την παραδέχονται και παριστάνουν τον άσχετο τι νόημα έχει αυτή η στάση; Ποιος λόγος λοιπόν απομένει για να παραδίνεται ένας υποτίθεται παράνομος επαναστάτης; Παραδίνεται γιατί ξέρει ότι από την ώρα που μπήκε στη λίστα δεν υπάρχει κανείς να τον κρύψει. Ξέρει μάλιστα ότι δεν μπορεί να κρυφτεί σε καμιά χώρα. Αν ο απελπισμένος μικροαστός μας απαντήσει ότι δεν μπορεί να κρυφτεί σε καμιά χώρα γιατί τον κυνηγάει μια “αυτοκρατορία” που σύμφωνα με αυτόν ελέγχει όλο τον πλανήτη, θα έρθει σε σύγκρουση με το πασίγνωστο γεγονός ότι μια σειρά άλλοι παράνομοι και πολύ πιο σημαντικοί επικηρυγμένοι εχθροί της αυτοκρατορίας κρύβονται ανενόχλητοι σε διάφορα σημεία της γης. Γιατί λοιπόν ειδικά ο παράνομος του ΕΛΑ και της 17Ν δεν έχει που να κρυφτεί, ή αλλιώς γιατί ειδικά αυτός δεν διαθέτει μηχανισμό προστασίας; Δεν διαθέτει μηχανισμό προστασίας είτε γιατί οι μάζες τον εγκατέλειψαν, είτε γιατί τον εγκατέλειψε ο ξένος προς αυτές κρατικός ή “αυτοκρατορικός” μηχανισμός που τον προστάτευε. Αλλά ο ήρωάς μας με τις μάζες δεν είχε καμιά επαφή γιατί το κίνημά του, τουλάχιστον εδώ και δυο

δεκαετίες, δεν ήταν μέρος ή παραφυάδα ενός κινήματος μαζών. Το μόνο που μένει είναι ότι κατέρρευσε, και ο ίδιος θα το ξέρει πολύ καλά, ο ξένος προς τις μάζες μηχανισμός που τον προστάτευε. Και ότι και να πιστεύει κανείς για το ρόλο και την ύπαρξη των αυτοκρατοριών, το σίγουρο είναι ότι μόνο μια κρατική δύναμη, διεθνής ή τοπική ή και τα δύο, μπορούσε τόσο απόλυτα και μόνιμα να προστατεύει κάποιον και τόσο απόλυτα και ξαφνικά να τον αφήνει απροστάτευτο. Μόνο η απόλυτη αίσθηση αδυναμίας οδηγεί κάποιον παράνομο αυτόβουλα στη φυλακή.

Ίσως μπορέσει κανείς να βρει και κάποιες άλλες εξηγήσεις σε αυτό το φαινόμενο, αλλά σίγουρα θα αποτύχει αν προσπαθήσει με έναν άλλο τρόπο να εξηγήσει όλα τα υπόλοιπα παράξενα αυτής της ξαφνικής πλήρους “εξάρθρωσης” του για ένα τέταρτο του αιώνα ανέγγιχτου παράνομου τρομοκρατικού κόσμου της Ελλάδας.

Μιλάμε κατ’ αρχήν για το παράξενο του “πακέτου” των συλλήψεων, του προαναγγελλμένου και κυρίως του ανακοινωμένου από την πρώτη στιγμή κλειστού πακέτου, πράγματα που προσεφλούν ότι η ανακριτική διαδικασία και η ενήμερωση του κοινού γι’ αυτές τις συλλήψεις δεν θα δώσουν καμιά άλλη μαρτυρία που θα οδηγήσει σε νέους υπόπτους και νέες συλλήψεις. Αυτό το τελευταίο είναι ακόμα πιο χαρακτηριστικό στο βαθμό που οι ίδιοι οι συλληφθέντες έχουν με τη σειρά τους αναγγείλει από την πρώτη στιγμή ότι δεν θα πούνε τίποτα και δεν προσφέρουν καμιά νέα πληροφορία στις δικαστικές αρχές.

Ύστερα έρχεται το παράξενο ότι η οργάνωση που υποτίθεται ότι εξαρθώνεται σήμερα έχει αδρανοποιηθεί πριν από εφτά χρόνια μόλις διέρρευσε τα αρχεία της Στάζι που κατονόμαζαν κάποιους από τους συλληφθέντες και πολλούς άλλους σαν μέλη της. Αυτή η αδρανοποίηση αποδεικνύει από μόνη της ότι τα στοιχεία των αρχείων ήταν έγκυρα, δηλαδή ότι η Στάζι όντως ήξερε πριν από τον καθένα ποιος ήταν ο ΕΛΑ. Όμως η Στάζι δεν ήταν τμήμα της δυτικής, αλλά της ανατολικής “αυτοκρατορίας”, πράγμα που σημαίνει ότι δεν ήξερε σαν εχθρός, αλλά σαν φίλος ποιος ήταν ο ΕΛΑ. Και αυτές οι φιλίες ταιριάζουν περίφημα με την πολιτική γραμμή του ΕΛΑ, περίφημα με την πολιτική γραμμή και τις διενθεις επαφές του ΠΑΣΟΚ και του ψευτοΚΚΕ την ίδια εποχή, περίφημα με την ξαφνική εγκατάσταση του πράκτορα της Στάζι Κόκκαλη στην Ελλάδα και τη γιγάντωσή του χάρη στην αμέριστη πολιτική του προστασία από το συμπαγές τότε μέτωπο ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ. Αυτές οι παραξενιές ταιριάζουν και συμπιπτουν χρονικά με το ζωπάταγμα του Παπαθεμελή από το υπουργείο Δημόσιας τάξης

όταν άρχισε, και όπως λέει ο ίδιος άρχισε ξαφνικά, να ψάχνει όχι μόνο στη Στάζι, αλλά και στην ΚαΓκεΜπε για να βρει το μίτο της τρομοκρατίας.

Το τρίτο παράξενο αυτού του είδους είναι ότι ενώ ήταν τόσο ζεστά τότε τα στοιχεία για τον ΕΛΑ και τόσο πρόσφατη η δράση του, δεν έγινε καμιά απολύτως σύλληψη, ενώ καμιά αξιοσημείωτη μαρτυρία για οχτώ ολόκληρα δεν έφτασε στις δικαστικές αρχές που τόσο στενά, όπως λένε, παρακολουθούσαν τους υπόπτους που προσδιόριζαν τα αρχεία της Στάζι. Πως λοιπόν να πιστέψει κανείς ότι χρειάστηκαν 8 ολόκληρα χρόνια για να βρεθεί και να μιλήσει μια προδομένη σύζυγος που χάρη σε αυτήν εξαρθώνεται τώρα αυτός ο περιζήτητος εχθρός της αυτοκρατορίας και πώς μετά να πιστέψει κανείς ότι αυτή η σύζυγος εντελώς συμπτωματικά μίλησε την ίδια περίπου εποχή που ένας συμπτωματικός πυροκροτητής έσκαψε στα χέρια του Ξηρού και έδωσε το έναυσμα για την εξάρθρωση όλης της τρομοκρατίας κατά τα γνωστά, εντελώς μονωμένα και τελείως άσχετα μεταξύ τους πακέτα. Αλλά αφού για τόσο καιρό οι αρχές δεν μπορούσαν να βρουν όπως λένε ισχυρά, δικαστικά αξιοποιήσιμα στοιχεία για να τους συλλάβουν, πως δεν σκέφτηκαν να κάνουν τουλάχιστον μια εξόρμηση για να πάρουν καταθέσεις από όλους τους υπόπτους; Η μόνη απάντηση που στέκει για αυτό το τελευταίο είναι: ποιος θα έκανε μια τέτοια εξόρμηση και ποιος θα μπορούσε ακόμα και σήμερα να την κάνει δίχως να κατηγορηθεί για γενικό πογκρόμ κατά της “αριστεράς”; Όμως αυτή η απάντηση το μόνο που μαρτυράει είναι ότι υπάρχει μια “αριστερά” που προστατεύει την τρομοκρατία επειδή έχει την ίδια πολιτική γραμμή και τους ίδιους πολιτικούς στόχους με αυτήν, μια “αριστερά” που όχι μόνο θέλει, αλλά και μπορεί να την προστατεύει επειδή είναι αυτή που στο βάθος διαθέτει το πιο ισχυρό τμήμα της πολιτικής εξουσίας σε αυτήν εδώ τη χώρα. Σύμφωνα με αυτή τη λογική η ξαφνική συσκευασία των πακέτων και η αποστολή τους στις φυλακές είναι προϊόν μιας απόφασης του πυρήνα του πολιτικού καθεστώτος στην Ελλάδα να παρουσιάσει δράση και να καθησυχάσει εκείνους που το κατηγορούν ότι προστατεύει την τρομοκρατία. Αυτό σημαίνει ότι αυτός ο καθεστωτικός πυρήνας ξέρει ποιοι είναι οι τρομοκράτες και απλά τώρα “αποσύρει” κάποιους από αυτούς. Όμως αυτή η απόσυρση θα προκαλούσε μεγάλες υποψίες αν γινόταν σύμφωνα με σκοτεινές και άγνωστες προέλευσης πληροφορίες που θα έρχονταν σε δικαστικές αρχές ήδη ένοχες για το γεγονός ότι επί 30 χρόνια δεν ήξεραν τίποτα. Έπρεπε λοιπόν χάρη σε μια σύμπτωση ένας πυροκροτητής και μια κυρία να εκραγούν ταυτόχρονα και να προσφέρουν στις ξαφνικές και μαζικές συλλήψεις μια πειστική αρχή και μια εξήγηση. Αυτό το καθεστώς γίνεται πολύ ύποπτο ότι γνώριζε καλά, αλλά δεν έπρεπε να φανερώσει τις πηγές του. Έτσι αναζητούσε ή κατασκεύαζε συμπτώσεις για να μετατρέψει σε πράξη αυτή του τη γνώση χωρίς να εκτεθεί. Υπάρχουν πράγματα που μένουν να εξηγηθούν. Γιατί για παράδειγμα και πως ένας πολύ καινούργιος υπουργός Δημόσιας Τάξης σαν τον Χρυσόχοιδη ήξερε, μόνο αυτός, από τόσους πολλούς υπουργούς μιας τριακονταετίας τόσα πολλά ένα τουλάχιστον χρόνο πριν γίνουν οποιεσδήποτε συλλήψεις και οποιεσδήποτε εκρήξεις, ώστε να καλεί την 17Ν να παραδοθεί, ή να ρωτάει τον Πάγκαλο ποιος ήταν ο Γιωτόπουλος;

Αλλά το ότι κάτι βαθύ μέσα στο σημερινό καθεστώς ήξερε και ξέρει πολλά για την

τρομοκρατία επειδή έχει δεσμούς μαζί της βγαίνει από παντού.

ΚΑΜΙΑ ΕΞΑΡΘΡΩΣΗ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Και πιο πολύ βγαίνει από την ίδια την πολιτική αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Έχουμε ξαναπεί ότι δεν υπάρχει εξάρθρωση της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας χωρίς προηγούμενη συντριβή της πολιτικής και ιδεολογικής της γραμμής. Και έχουμε αποδείξει στην πολύχρονη και διεξοδική μας αρθρογραφία για τη 17Ν, στο πολυσέλιδο φύλλο του περασμένου Αυγούστου της Νέας Ανατολής (Διάβασε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ www.compulink.gr/oakke) ότι αυτή είναι η πολιτική γραμμή του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ και βέβαια του μικροαστικού μ-λ και τροτκιστικού συρφετού που δουλικά ακολουθεί και διευκολύνει τα δύο αυτά ρωσικά κόμματα. Επίσης αυτή είναι η στρατηγική γραμμή των φίλων του ΨευτοΚΚΕ-ΣΥΝ μέσα στα μεγάλα κόμματα, δηλαδή η γραμμή της ομάδας Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου και η γραμμή του τελευταίου αρχηγού της ΝΔ.

Δεν χρειάζεται εδώ να επαναλάβουμε αυτήν την επιχειρηματολογία, απλά χρειάζεται να σημειώσουμε ότι ισχύει από αυτή την άποψη για τον ΕΛΑ ότι ισχύει για τη 17Ν. Ο ΕΛΑ και η 17Ν έχουν την ίδια γενική πολιτική γραμμή και τους ίδιους βασικούς εχθρούς. Η πραγματική εξάρθρωση του ενός, όπως και η εξάρθρωση της άλλης έχουν μια προϋπόθεση: να καταλάβει ο λαός ότι είναι άμεσοι και θανάσιμοι εχθροί του. Η μέχρι τώρα επιχειρηματολογία των θυμάτων, επιχειρηματολογία της φιλελεύθερης αστικής τάξης είναι ανίκανη να απαντήσει στους φονιάδες συσπειρώνοντας μαζί της το λαό. Γιατί τα θύματα επικαλούνται τις αρχές του ανθρωπισμού και συγκεκριμένα το εχθρικό ότι είναι μεν σε γενικές γραμμές πλούσιοι και αμερικανοί, αλλά και οι μεν και οι δε είναι άνθρωποι και είναι έγκλημα να σκοτώνει κανείς τους ανθρώπους ή να καταστρέφει τα κτίριά τους ή να τους τρομοκρατεί. Το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και ο μικροαστικός συρφετός δεν υποστηρίζουν ανοιχτά τις δολοφονίες, αλλά τις υποστηρίζουν έμμεσα λέγοντας, όπως και οι τρομοκράτες, ότι το πιο μεγάλο έγκλημα είναι η εκμετάλλευση των φτωχών και οι θάνατοι των φτωχών από τις τάξεις και τις κυβερνήσεις στις οποίες ανήκουν τα θύματα της τρομοκρατίας. Γι’ αυτό το λόγο μάλιστα επειδή στα θύματα -πλούσιους δεν μπορούν να αποδώσουν αυτή την εποχή τόσα εγκλήματα, όσα εύκολα αποδίδουν στα θύματα-Αμερικανούς, τους αποδίδουν όλα τα ατυχήματα, ειδικά τα εργατικά. Τελικά για να αποφύγουν να υπερασπίσουν έμμεσα τους τρομοκράτες έχουν σαν έσχατο και πιο ακαταμάχητο επιχειρημα τους το εξής: Πολύ μας σκοτίζετε με την τρομοκρατία. Ο λαός έχει μεγαλύτερα προβλήματα για να ασχοληθεί. Και υπονοούν με αυτό: Μεγαλύτερα προβλήματα από το θάνατο και τις ζημιές των πλούσιων και των αμερικανών που σκοτώνουν τον ίδιο.

Αυτή η δημαγωγία είναι εξαιρετικά αποτελεσματική, πολύ πιο αποτελεσματική από την ανθρωπιστική γραμμή με την οποία υπερασπίζουν τον εαυτό τους οι φιλελεύθεροι. Είναι μάλιστα τόσο αποτελεσματική που πολλοί φιλελεύθεροι τελικά συμφωνήσανε με το Σημίτη και τους κνίτες να μην μεταδοθεί η δίκη από την τηλεόραση για να μην χάσουν πολιτικά και ιδεολογικά στην αναμέτρηση με τους φονιάδες.

Αν λοιπόν θέλει κανείς να αντιμετωπί-

σει την πολιτική των δολοφόνων πρέπει να νικήσει τη γραμμή της ψευτοαριστεράς, πρέπει δηλαδή να αποδείξει στην πλατιά λαϊκή μάζα, ιδιαίτερα στη φτωχολογιά ότι οι τρομοκράτες πριν από το να είναι εχθροί των αστών και των δυτικών ιμπεριαλιστών είναι **δικοί του ταξικού εχθρού** και μάλιστα **οι πιο ορκισμένοι και οι πιο κτηνώδεις από κάθε άλλον**. Πως θα συλληφθεί και θα καταδικαστεί η 17N αν δεν καταλάβει ο λαός ότι αυτοί είναι οι επικεφαλής μιας βίας που κλείνει τα εργοστάσια, τσακίζει το μεροκάματό τους, διαλύει τα συνδικάτα του και ετοιμάζει μια μεγάλη δικτατορία. Αυτός είναι ο ρόλος της ιδεολογικής διαφώτισης που πρέπει να κάνουν οι πραγματικοί αριστεροί μέσα στο προλεταριάτο και στις μικροαστικές μάζες της πόλης και του χωριού. Μόνο αν οι σοσιαλφασίστες τρομοκράτες χάσουν τα ερείσματά τους μέσα στο λαό μπορεί να σπάσει το χαλύβδινο πολιτικό και αστυνομικό φράγμα που έχει στήσει ο καθεστωτικός σοσιαλφασισμός για να τους προστατεύσει.

Αλλά υπάρχει και κάθε βαθύτερο. Η σύλληψη και η φυλάκιση μερικών τρομοκρατών ακόμα και όλων δεν σημαίνει τίποτα δίχως την πολιτική τους απομόνωση μέσα στο λαό, δηλαδή μέσα από την συντριβή της πολιτικής τους γραμμής. Μάλιστα η τιμωρία των δολοφόνων δίχως την πολιτική τους απομόνωση μπορεί να προσθέσει σε αυτούς τους καθεστωτικούς εγκάθετους τον τίτλο του λαϊκού αγωνιστή που δεν τον είχαν όσο μένανε ασύλληπτοι. Σε αυτή την διαπίστωση βασίστηκαν σήμερα οι καθεστωτικοί σοσιαλφασίστες για να στήσουν, μόλις η 17N “εξαρθρώθηκε”, το κόμμα των φίλων της 17N. Αυτό το κόμμα μπορεί ανά πάσα στιγμή στο μέλλον να προμηθεύσει από ιδεολογικής και πολιτικής άποψη στο καθεστώδες όσους νέους φονιάδες χρειαστεί και όποια στιγμή τους χρειαστεί.

ΓΙΑΤΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΕΛΑ

Η μοναδική αδυναμία αυτού του κόμματος είναι ότι πολύ δύσκολα μπορεί, αν θέλει να γίνει μαζικό, να υπερασπίσει τη 17N σε όλη την τακτική και τη γραμμή της. Η συνωμοτική, εντελώς κλειστή, στρατιωτικής μορφής, και εθνικιστική αυτή δολοφονική συμμορία δύσκολα μπορεί να περάσει σε αυτούς τους κύκλους του εξαρχιώτικου αναρχισμού και του τροτσκισμού σαν αναμφισβήτητη επαναστατική. Γι αυτό το λόγο η ως τα τώρα υπεράσπιση που κάνει το κόμμα των φίλων της 17N στην 17N περνάει μέσα από την υποστήριξη των δήθεν δημοκρατικών δικαιωμάτων των κρατουμένων της και μέσα από το σύνθημα ότι η καταστολή της 17N θα φέρει τελικά και την καταστολή των γνήσιων επαναστατικών κινήματων. Ο ΕΛΑ έρχεται εδώ να δώσει την αποφασιστική του συνεισφορά. Γιατί ο ΕΛΑ έχει το πλεονέκτημα να είναι το ενδιάμεσο σκαλί με το οποίο αυτό το κόμμα θα πλησιάσει και θα υπερασπίσει την πολιτικά καθυστερημένη, αλλά και ριζοσπαστικοποιημένη μάζα των λούμπεν προλεταρίων και των μικροαστών που συμπαθεί την τρομοκρατία, αλλά δεν μπορεί ή δεν είναι ακόμα έτοιμη να υπερασπίσει μέσα στο λαό όλα αυτά που είπαμε στην αρχή.

Γι’ αυτό μόλις τώρα βγαίνει με θάρρος ο σοσιαλφασισμός να υπερασπίσει την τρομοκρατία γενικά υπερασπίζοντας κατ’ αρχήν τον ΕΛΑ. Η μέθοδος του είναι να τον αντιπαρέθεσει σε ότι αντιπαθητικό έχει η 17N. Έτσι ο ΕΛΑ γίνεται η 17N Λάιτ, η 17N για αρχάριους, η 17N για καθώς πρέπει κυρίως που θέλουν να κρύψουν το βίτσι τους. Δεν είναι τυχαίο ότι μαζικοί προπαγανδιστές στα ΜΜΕ που παίρνανε κάθε είδους προφυλάξεις από την αρχή για να ελαφρώσουν τη θέση της 17N και να αντιπαρεθεθούν στους “τρομολόγους” δηλαδή άνθρωποι σαν τους Χαλαζιά, Καραμπελιά, Τσαρουχά και τον επικίνδυνο σοσιαλφασίστα Τριανταφυλλόπουλο (που με τις επιλεκτικές αποκαλύψεις του διευκολύνει πάντα τη

γραμμή Λαλιώτη), τώρα έχουν ξεσπαθώσει υπέρ του οπωσδήποτε “διαφορετικού, αναιμακτού” και γιατί όχι πιο “λαϊκού” και πιο “συνεπούς” ΕΛΑ.

Η διαφορά που συνήθως προτείνεται είναι η διαφορά στο αίμα. Αλλά αυτή είναι μόνο ποσοτική και αυτή η ποσοτικότητα έχει την πολιτική της εξήγησή.

Ο ΕΛΑ έχει πραγματοποιήσει μια επιχείρηση με τόσο αίμα όσο δεν έχει προκαλέσει καμιά της 17N, όπως αυτή στον Περισσό το 1994 με νεκρό έναν αστυνομικό και πολλούς άλλους άσχημα τραυματισμένους, και έχει τραυματίσει και πολλούς άλλους από ανατίναξη λεωφορείου των ΜΑΤ στο Θησείο. Επίσης από το 1992 συνεργαζόταν μέχρι συγχώνευσης με την 1η Μάη που είχε προηγουμένα δολοφονήσει τον εισαγγελέα Βερνάρδο και αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Ραυτόπουλο.

Αλλά η σχέση της με το αίμα είναι και στο πολιτικό επίπεδο και φαίνεται από την αλληλογραφία της με τη 17N και τον καταμερισμό δράσης μαζί της σε πολλά χτυπήματα. (άρθρα της Μ. Ηρειώτου στα Νέα 10 και 11 του Ιούλη και Δ. Τζάθα 30 του Ιούλη 2002). Είναι χαρακτηριστικό ότι στις κριτικές που απειύθυνε κατά καιρούς η μια στην άλλη δεν εκφράζεται καμιά διαφωνία στο ζήτημα των θανάτων και των δολοφονιών σαν τέτοιων. Εκείνο που υπάρχει είναι η κριτική του ΕΛΑ στη 17N για милитарισμό, αλλά αυτό έχει να κάνει μόνο με τον στρατιωτικό, κλειστό και μη μαζικό-κινηματικό τρόπο οργάνωσης και δράσης της 17N σε σχέση με τον συνδυασμένο με το “μαζικό κίνημα” τρόπο δράσης του ΕΛΑ. Το δίλημμα δηλαδή που μπαίνει ανάμεσά τους είναι “σκέτη βία” ή “βία μαζί με μαζική δράση”. Αυτή η διαφορά καταλαβαίνει κανείς ότι δεν έχει να κάνει με το δικιο της οποιασδήποτε βίας πάνω στα θύματα και γι’ αυτό καμιά κτηνωδία δεν αποδοκιμάστηκε ποτέ σαν τέτοια. Αυτός είναι και ο λόγος που εύκολα ένα μέλος του ΕΛΑ περνάει στη 17N, όπως ο Τσουτσουβής για να ιδρύσει σε πρώτη φάση τη δολοφονική Αντικρατική πάλη.

Αυτό δε σημαίνει ότι η διαφορά που μόλις αναφέραμε ανάμεσα στον ΕΛΑ και την 17N είναι δίχως σημασία. Είναι δίχως σημασία σε ότι αφορά την κοινή φασιστική ιδεολογία τους και πρακτική. Όμως από πολιτική άποψη αυτή η διαφορά είναι σημαντική. Η 17N είναι ένα στενό στρατιωτικό απόσπασμα απόλυτα ελεγχόμενο πολιτικά και οργανωτικά από τη ρώσικη υπερδύναμη. Ο ΕΛΑ είναι ένα μετωπικό πολιτικό εργαλείο που επίσης το ελέγχει η υπερδύναμη, αλλά το ελέγχει με τον ίδιο τρόπο που ελέγχει ένα πολιτικό μέτωπο ή ένα μαζικό πολιτικό κόμμα επικεφαλής του οποίου έχει τοποθετήσει πράκτορες της. Αυτή η διαφορά έχει να κάνει με το διαφορετικό στόχο που υπηρετεί η δράση αυτών των δύο πολιτικών εργαλείων του Κρεμλίνου.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ 17N ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΧΕΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

Η 17N είναι ένα πολύ εξειδικευμένο πολιτικό εργαλείο φτιαγμένο για να εγχειρίζεται με απόλυτη ακρίβεια το κράτος, την σφαίρα της πολιτικής και της οικονομίας καθώς και τους μηχανισμούς των διεθνών σχέσεων της Ελλάδας εξοντώνοντας σε όλες αυτές τις σφαίρες τα κατάλληλα στελέχη την πιο κατάλληλη στιγμή. Οι δολοφονίες αυτές έπρεπε να είναι όσο πιο λίγες γίνεται, με όση περισσότερη πολιτική αποτελεσματικότητα γίνεται για κάθε ξεχωριστό χτύπημα και με όσο λιγότερες αρνητικές πολιτικές επιπτώσεις είναι δυνατό. Πολλά χτυπήματα, πολύ μεγάλα χτυπήματα, πολύ πυκνά χτυπήματα ή ακατάλληλοι στόχοι θα μπορούσαν να προκαλέσουν κάποια στιγμή μια μεγάλη συνειδητοποίηση των δυνάμεων που θίγονται, μια μαζική τους αντίδραση, ένα σπάσιμο του πνεύματος ρουτίνας και φόβου με το οποίο στάθηκε απέναντι στη 17N η δίχως χαρακτήρα ελληνική αστική τάξη.

Αυτά σημαίνουν ότι η 17N έπρεπε να αναγνωρίζει τυφλά μια καθοδήγηση που θα είχε την κάθε στιγμή την πιο ακριβή γνώση και την πιο καθαρή και πλήρη εικόνα του συνόλου της ελληνικής πολιτικής ζωής, εσωτερικής και διεθνούς. Έπρεπε λοιπόν εξ’ αιτίας αυτού του κρίσιμου και λεπτού ρόλου της η 17N να είναι εξαιρετικά πειθαρχημένη και επιπλέον καλά προστατευμένη από τον κίνδυνο διαρροών, αυτομολήσεων, εσωτερικών διενέξεων και συνωμοτικών λαθών και κυρίως, πιο πολύ από κάθε άλλη τρομοκρατική ομάδα, έπρεπε να είναι αστυνομικά προφυλαγμένη. Αυτό το τελευταίο σημαίνει ότι μια μικρή ομάδα συνενόχων μέσα στην αστυνομία είχε την υποχρέωση να προστατεύει από κάθε αποκάλυψη και έκθεση το απόσπασμα. Έπρεπε με λίγα λόγια η 17N να είναι όσο γίνεται περισσότερο μικρή και στεγανή.

Αντίθετα με τη 17N ο ρόλος του ΕΛΑ ήταν ελάχιστος να “εγχειρίζεται” και πολύ πλατειά να εκφοβίζει. Ο ΕΛΑ έφτιαχνε το σκηνοτικό του τρόμου μέσα στο οποίο δολοφονούσε η 17N. Οι 300 βόμβες και εκρήξεις του ΕΛΑ σε συνδυασμό με τις δολοφονίες παρέλυαν τις αντιστάσεις της αστικής τάξης γενικά και των θυμάτων ειδικότερα. Γιατί δεν θα υπάρχει κανένας σοβαρός άνθρωπος που θα αρνηθεί ότι μια βόμβα στα γραφεία μιας βιομηχανίας πχ της AEG, ή του Στασινόπουλου τρομοκρατούσε αποτελεσματικά τους βιομήχανους που έβλεπαν την ίδια ώρα τους πιο άτυχους από τους συναδέλφους τους να σκοτώνονται. Όμως αυτά τα πολυάριθμα χτυπήματα δεν είχαν το καθένα, ούτε κατά διάνοια το ίδιο πολιτικό βάρος που είχε μια δολοφονία. Έτσι δε θα είχε την ίδια επίπτωση και ένα λάθος του ΕΛΑ στο στόχο, ή ένα λάθος του στη συχνότητα, ή ένα λάθος στην ένταση του χτυπήματος, ούτε θα είχε το ίδιο βάρος μια σύλληψη ή μια διαρροή σε σχέση με την επίπτωση από ένα ανάλογο λάθος της 17N. Επί πλέον κάποιος κάπου έπρεπε να υπάρχει για να προσφέρει νέα μέλη, βοήθεια και επιρροή στην συμμορία-αρχηγό, τη 17N. Για όλους αυτούς τους λόγους ο ΕΛΑ μπορούσε και ως ένα βαθμό έπρεπε να έχει σχέση με εκείνο που ένας ολόκληρος πολιτικός χώρος ονομάζει “μαζικό επαναστατικό κίνημα.”, και που σε τελική ανάλυση είναι απλά το νόμιμο πολιτικό κίνημα του σοσιαλφασισμού.

Το νόμιμο πολιτικό κίνημά του σοσιαλφασισμού είναι βασικά εκείνο που ασκεί νόμιμη βία. Νόμιμη είναι η βία των κινήματων του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΝ και της εξωκοινοβουλευτικής ουράς τους. Αυτοί στο όνομα του λαού και χωρίς έγκριση του λαού κλείνουν δρόμους, αποκλείουν πόλεις, εισβάλλουν σε υπουργεία, επιβάλλουν απεργίες-πραξικοπήματα, κλείνουν σχολεία και σχολές, εκβιάζουν τους χρήστες των νευραλγικών δημόσιων υπηρεσιών, και καμιά φορά ξυλοκοπούν όσους δεν συμμορφώνονται στα πραξικοπήματα τους. Με όλα αυτά τελικά πετυχαίνουν ματαίωση των άνω, “αρχαχτές” από τα δημόσια ταμεία για τους στρατούς τους, κλείσιμο εργοστασίων και πάνω απ’ όλα πτώση υπουργών και κυβερνήσεων. Ανάμεσα στη νόμιμη βία του σοσιαλφασισμού και την παράνομη βία του ΕΛΑ και του ψευτοΚΚΕ υπάρχει η μισοπαράνομη βία του αναρχοφασισμού και των κουκουλοφόρων γενικά. Ολάκερο αυτό το “συνεχές της βίας” αρχίζοντας από τη 17N και φτάνοντας στη θεσμική βία της Πανθεσσαλικής του Πατάκη και του Μπούτα έχει την ίδια γενική πολιτική γραμμή και τους ίδιους κοινωνικά εχθρούς. Μέσα σε αυτό το συνεχές κάθε κατώτερη βαθμίδα βίας “γυμνάζει” και τροφοδοτεί με νέα στελέχη την ανώτερη και της εξασφαλίζει την οργανωτική, κοινωνική και ιδεολογική αναπνοή που την συντηρεί και την εμπνέει.

Αυτές οι βαθμίδες δεν είναι κατασκευάσματα μιας ανώτερης δαιμονικής θέλησης από το μηδέν, είναι στη βάση τους κοινωνικά και ιδεολογικά ρεύματα αδύναμων και καθυστερημένων τάξεων που μια έμπειρη

πολιτική δύναμη με επιστημονική γνώση στον εισοδισμό, εξαιρετική οργάνωση και υλική δύναμη, διεισδύει μέσα τους, τα διαφθείρει απόλυτα και τα διαμορφώνει κατ’ εικόνα της. Όσο και να είναι πράκτορες και ενεργούμενα ποτέ η λογική του σκοπού και της έξω δύναμης δεν καταργεί την εσωτερική λογική και την ιδεολογία αυτών των εργαλείων. Ακόμα και τα ενεργούμενα της 17N έχουν ως το τέλος την ανάγκη μιας φασιστικής ιδεολογίας που να τα συγκροτεί και να τα διατηρεί σε φόρμα. Γι’ αυτό ούτε και αυτά δεν μπορούν να ζήσουν έξω από το συνεχές που αναλύσαμε.

Να λοιπόν γιατί στη βάση αυτής της ενιαίας πολιτικά και κεντρικά καθοδηγημένης πυραμίδας της βίας, η πιο μαζική βία έπρεπε να είναι η πιο χαμηλής έντασης και η πιο νόμιμη, ενώ η πιο στενή βία έπρεπε να είναι η πιο ψηλής έντασης και η πιο παράνομη.

Η κορυφή της πυραμίδας, η πιο πρακτόρικη από όλες τις βαθμίδες, εξηγεί πολύ καλά αυτή την αναγκαιότητα στις παρακάτω βαθμίδες σε προκήρυξη της, απάντηση στο Βότση, στις 12.3.1988, και αρχίζει με ένα παλιότερο δικό της τσιτάτο:

“*Αν χρειάζονται λοιπόν για κάτι οι οργανώσεις λαϊκής βίας, είναι τέτοιες ενέργειες. Αυτές βγαίνουν και γίνονται επιτακτικό αίτημα από την ιδιαίτερα οξυμένη κοινωνικο-οικονομική κατάσταση κι απ’ τις λαϊκές κινητοποιήσεις που μετατρέπονται σε βίαιες συγκρούσεις. Αυτές οι ενέργειες δεν μπορούν να γίνουν από το αυθόρμητο μαζικό κίνημα παρότι αυτό χρησιμοποιεί διάφορες μορφές βίας, όπως δεν μπορούσε να φτάσει στις εκτελέσεις των βασανιστών, παρότι αυτές έβγαιναν από τις αλληπάλληλες κινητοποιήσεις και τα συνθήματα (Φόλα στο σκύλο της ΕΣΑ, Δώστε τη χούντα στο λαό κ.λπ.) και τις επιδοκίμασε με ενθουσιασμό όταν έγιναν. Γιατί αυτές βρίσκονται ένα βήμα πιο ψηλά, όχι μόνο υλικά-επιχειρησιακά-οργανωτικά, αλλά κυρίως πολιτικο-ιδεολογικά. Πρέπει να επιλεγούν πολιτικά από τα πριν, λαβαίνοντας υπόψη μια σειρά από άλλους πολιτικούς παράγοντες όπως οι άμεσες υλικές συνέπειες, ο γενικότερος πολιτικός αντίκτυπος των παραπάνω συνεπειών, η πολιτική συγκυρία, και αυτό δεν μπορεί παρά να είναι αποτέλεσμα οργανωμένης -με την ευρύτερη παραπάνω έννοια- και συνειδητής δουλειάς, δηλαδή να αφορά τις οργανώσεις λαϊκής βίας”*

Και καταλήγει στο εξής αποκαλυπτικό συμπέρασμα: **“Βλέπουμε λοιπόν ότι εμείς όχι μόνο δεν λέμε ότι επιδιώκουμε να μας μιμηθεί ο κόσμος, αλλά αντίθετα λέμε ότι τέτοιες ενέργειες δεν μπορεί να τις κάνει ο λαός μόνος του, παρότι το θέλει. Για να πραγματοποιηθούν χρειάζονται οργανώσεις που θα τις αναλάβουν, και αυτό ακριβώς έγινε: 17N, Ιούνης 78, Αντικρατική Πάλη, 1η Μάη”**.(Από το βιβλίο των εκδόσεων Κάκτος που έχει συγκεντρωμένες τις προκηρύξεις της 17N. Οι υπογραμμίσεις με μαύρα γράμματα δικές μας).

Όχι τυχαία στον κατάλογο των οργανώσεων που επιτρέπεται να σκοτώνουν δεν περιλαμβάνεται ο ΕΛΑ, αλλά μόνο οι οργανώσεις-μεταμορφώσεις της ίδιας της 17N.

Το γεγονός ότι η 17N ήθελε και κυρίως είχε εξασφαλίσει στην πράξη την αποκλειστικότητα, το μονοπώλιο στη δολοφονική βία αποκαλύπτει όσο τίποτα άλλο το γεγονός ότι μια δύναμη ξένη προς τις μάζες καθοδηγεί όλο αυτό το συνεχές και ότι αυτή η δύναμη είναι σε θέση να κατανέμει ρόλο και να πετυχαίνει την απόλυτη εξειδίκευση των ξεχωριστών επιπέδων αυτού του συνεχούς. Εδώ βέβαια πρέπει να εξηγηθεί γιατί και ο ΕΛΑ τελικά δολοφόνησε. Ο ΕΛΑ δολοφόνησε στο τέλος της διαδρομής του, μετά το 1991 και αφού είχε συγχωνευτεί οργα-

Ανοιχτή συγκέντρωση του "Ως Εδώ" ενάντια στην "17N"

Η ομάδα "Ως εδώ" που έχει συγκροτηθεί από τους συγγενείς των θυμάτων της "17N" οργάνωσε την πρώτη ανοιχτή συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στη "17N" στην πλατεία της Βουλής στις 19/12/2002.

Ήταν η πρώτη συγκέντρωση που οργάνωθηκε μετά τις συλλήψεις και η δεύτερη συγκέντρωση κατά της "17N" μετά από αυτή που είχε κάνει η ΟΑΚΚΕ στην πλατεία Κάνιγγος 4/2/1989.

Κανένα άλλο πολιτικό κόμμα, κανένας άλλος φορέας δεν έχει κάνει παρόμοια συγκέντρωση. Η Δαμανάκη που για να κερδίσει εντυπώσεις είχε δηλώσει ότι "η αριστερά πρέπει να κάνει συγκέντρωση ενάντια στη 17N", δε συμμετείχε στη συγκέντρωση του "Ως εδώ", με το πρόσχημα ότι έπρεπε να μετέχει σε συνεδρίαση του συνδυασμού της στο Δήμο την οποία η ίδια είχε συγκαλέσει την ίδια ακριβώς ώρα και μέρα...

Αντίθετα, έχουμε και πολλές συγκεντρώσεις υπέρ της "17N" (υπέρ της Σωτηροπούλου, υπέρ του Γιάννη Σερίφη) που δεν μπόρεσαν ποτέ να έχουν μαζική συμμετοχή, και απομονώθηκαν από το λαό. Μάλιστα, όταν οι "φίλοι της 17N" συντεταγμένοι πίσω από το Δίκτυο, διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να κάνουν επίδειξη δύναμης με τη μάζα τους, οργάνωσαν πορεία με μηχανές (!).

Η ανοιχτή διαμαρτυρία έγινε λοιπόν από την ομάδα "Ως εδώ" που συγκροτήθηκε α-

πό τους συγγενείς των θυμάτων της "17N", δηλαδή από εκείνο το τμήμα της αστικής τάξης που δέχθηκε τη βία, με αίτημα την πλήρη εξάρθρωση της δολοφονικής συμμορίας. Η ΟΑΚΚΕ αποφάσισε να συμμετέχει σε αυτή τη συγκέντρωση με αντιπροσωπεία. Την απόφαση μας αυτή ανακοινώσαμε με δελτίο τύπου όπου αναφέραμε ότι: «Όσο το κόμμα των φίλων της "17N" θα διαδηλώνει μαζικά υπέρ των εθνικοσοσιαλιστών δολοφόνων, όσο το πολιτικό καθεστώς θα αρνείται να καταδικάσει την πολιτική πλατφόρμα των τελευταίων λέγοντας ότι δεν "διαλέγεται με τους τρομοκράτες", όσο αυτό το καθεστώς θα επιτίθεται, πολιτικά και διοικητικά σε εκείνα τα ΜΜΕ που βάζουν με ένταση το ζήτημα της τρομοκρατίας και όσο θα αποκαλύπτεται ότι η σύλληψη μερικών από τους δολοφόνους είναι αποτέλεσμα μιας κίνησης ταχτικής του παρακράτους για να καθυστερήσει η Δύση, τόσο περισσότερο οι δημοκρατικοί άνθρωποι θα πρέπει να υποστηρίζουν πρωτοβουλίες των θυμάτων της τρομοκρατίας όπως την εκδήλωση διαμαρτυρίας του "Ως Εδώ"». Παρά τον πολύ άσχημο καιρό και το χιονόνερο η πλατεία είχε γεμίσει κόσμο. Η αντιπροσωπεία της ΟΑΚΚΕ ήταν εκεί και επέδωσε ψήφισμα καταδίκης της δράσης της "17N" στους διοργανωτές. Η εκδήλωση είχε τη μορφή της σιωπηλής διαμαρτυρίας, δηλαδή δεν εκ-

φωνήθηκε κανένας λόγος. Διαβάστηκαν μόνο τα ονόματα των θυμάτων και τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή.

Η συμμετοχή της κυβέρνησης και του πολιτικού κόσμου συνολικά σ' αυτή την εκδήλωση ήταν αποκαλυπτική για την περίφημη κυβερνητική διακήρυξη ότι η "τρομοκρατία έχει ηττηθεί πολιτικά". Παρά το γεγονός ότι τη συγκεκριμένη μέρα συζητιόταν ο προϋπολογισμός στη Βουλή, δεν εμφανίστηκε ούτε ένας από τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ με την εξαίρεση του (επίσης θύματος) Γ. Πέτσου. Το σκάνδαλο όμως ήταν η παντελής απουσία του πρωθυπουργού και των κυβερνητικών στελεχών με την "αναγκαστική" εξαίρεση του Μ. Χρυσοχοϊδη. Η παρουσία του Χρυσοχοϊδη ήταν όσο πιο ολιγόλεπτη, τυπική και διακριτική γινόταν. Βγήκε για λίγο από τη Βουλή για να δηλώσει ότι η "17N νικήθηκε πρώτα πολιτικά και μετά επιχειρησιακά", και ότι "αντικειμενικός σκοπός της κυβέρνησης και της ΕΛ.ΑΣ. είναι η πλήρης εξάρθρωση της τρομοκρατίας στην Ελλάδα". Στη συγκέντρωση συμμετείχαν επίσης ο Μητσοτάκης, πολλοί βουλευτές της ΝΔ. Ήταν εκεί ο Τζαννετάκος, αλλά όχι η Φ. Γεννηματά. Ο Καραμανλής εμφανίστηκε για λίγο χαιρέτισε και εξαφανίστηκε. Απουσίαζαν όπως ήταν επόμενο ο ΣΥΝ και το ψευδοΚΚΕ. Έτσι, αντιμετώπισε το καθεστώς

την πρώτη ανοιχτή συγκέντρωση κατά της "17N" μετά τις συλλήψεις. Το ίδιο το γεγονός, είχε υποβαθμιστεί τόσο από τις εφημερίδες όσο και από τα κανάλια τις προηγούμενες μέρες. Η ίδια η συγκέντρωση όμως είχε εκτεταμένη κάλυψη γεγονός που οφείλεται στη μεγάλη επιτυχία της.

Λίγες μέρες μετά έγινε το μνημόσυνο για τα θύματα της 17N, από το "Σύλλογο Θάνατος Αξαρλιάν", μνημόσυνο το οποίο γίνεται κάθε χρόνο. Εκεί ήταν ο ίδιος περίπου κόσμος που ήταν και στο "Ως εδώ", με μία εξαίρεση. Για πρώτη φορά εμφανίστηκε στο μνημόσυνο "ομάδα νεαρών αναρχικών, οι οποίοι εναπόθεσαν στα σκαλιά του ναού της Αγ. Τριάδας κόκκινο πανό με συνθήματα κατά της τρομοκρατίας, μπουκέτο από κόκκινα γαρύφαλλα και δισέλιδη ανακοίνωση, με την οποία καταδικάζεται κάθε τρομοκρατική ενέργεια" (Ελευθεροτυπία, 20/01/2003).

Αυτή η ομάδα των αναρχικών με ανακοινώσεις της στις εφημερίδες μετά τις συλλήψεις κατάγγειλε τη "17N" και διαφώνησε ανοιχτά με τη δράση της. Πρόκειται για μία πολύ σημαντική θετική εξέλιξη που φανερώνει ότι μέσα στις συνθήκες της πολιτικής κυριαρχίας του κόμματος της "17N" (και όχι της πολιτικής ήττας της όπως θέλει να λείδη μαζωγικά ο Χρυσοχοϊδης), γεννιούνται δημοκρατικές αντιστάσεις μέσα στη νεολαία και το λαό.

Ναζιστική Επίθεση στο Βιβλίο των Παπαχελά-Τέλλογλου για τη "17N"

Στον απόηχο των συλλήψεων της "17N" κυκλοφόρησαν αρκετά βιβλία που αναφέρονταν στη δράση της αλλά κανένα δεν εξόργισε τα μέλη του "κόμματος της 17N" όσο το βιβλίο των Παπαχελά - Τέλλογλου με τίτλο "Φάκελος 17N". Το βιβλίο αυτό τάσσεται με σαφήνεια στο πλευρό των δικωτών της "17N" και αναδεικνύει σε βάθος τις σχέσεις των συλληφθέντων με τη λεγόμενη "αριστερά", στο χώρο της οποίας εντοπίζει τους υποστηρικτές των προ συλλήψεων κατηγορούμενων για τρομοκρατία (Μαζοκόπος) για τους οποίους επίσης αφήνει υπόνοιες ότι δεν ήταν αθώοι.

Εντοπίζει με λίγα λόγια τα σπέρματα και την εξέλιξη του "κόμματος των φίλων της 17N", επιχειρώντας παράλληλα διερεύνηση των αστυνομικών στοιχείων της δράσης της. Αυτές είναι άκρως απαγορευμένες δραστηριότητες, ειδικά για δύο γνωστούς δημοσιογράφους με κύρος όπως οι Παπαχελάς - Τέλλογλου. Αμέσως η δικηγόρος του Κουφοντίνα Κουρτοβίτς βγήκε στην τηλεόραση να καταγγείλει το βιβλίο, προβάλλοντας τη θέση ότι "κατασκευάζει ενόχους", ότι "κρίνει πριν από το δικαστήριο", ότι δεν πρέπει "κανένα βιβλίο και κανένα ρεπορτάζ δεν πρέπει να ασχολείται με τους κατηγορούμενους πριν την αμετάκλητη (!) απόφαση του δικαστηρίου", και εν κατακλείδι ότι το βιβλίο πρέπει να απαγορευθεί με ασφαλιστικά μέτρα. Αλλά δεν υπάρχει δικαστήριο που θα απαγόρευε ένα τέτοιο βιβλίο. Έτσι μία ομάδα κρούσης του "κόμματος των φίλων της 17N" επιτέθηκε στο βιβλιοπωλείο "Εστία" κατά την παρουσίαση του βιβλίου από τους δύο δημοσιογράφους, στις 18/1. Σάββατο μεσημέρι με αρκετό κόσμο μέσα στο βιβλιοπωλείο που είχε πάει εκεί για την παρουσίαση. Δεκαπέντε περίπου κουκουλοφόροι εισέβαλαν στο βιβλιοπωλείο έσπασαν βιτρίνες, έσκισαν βιβλία, και πέταξαν αβγά και κόκκινη μπογιά. Όλοι καταδίκασαν την επίθεση. Σε καμία όμως επίσημη ανακοίνωση δεν αναφέρθηκε η λέξη "17N" ούτε το κίνητρο αυτών που έκαναν την επίθεση, δηλαδή να σπάσουν αυτούς που καταγγέλλουν ή αποκαλύπτουν τη "17N". Αυτοί που επιτέθηκαν αναφέρονται στις ανακοινώσεις σαν κάποιον που θέλη-

σαν να βάλουν "εναντίον της δημοκρατίας" γενικά και αόριστα. Οι φίλοι της "17N" έμειναν λοιπόν στο απυρόβλητο πολιτικά από τα επίσημα κόμματα. Όμως αυτή η συνομωσία της σιωπής εκτυλίχθηκε στην κορυφή. Στα τηλεοπτικά παράθυρα, άλλα δραματίστηκαν. Αυτό επέσυρε τη μήνη του "κόμματος των φίλων της "17N", και ειδικά του Δικτύου το οποίο χωρίς να καταγγείλει την ενέργεια χαρακτήρισε "συκοφάντες" όσους έκαναν τη συσχέτιση. Αναφέρει επίσης στην ανακοίνωσή του ότι "το Δίκτυο δεν έχει καμία σχέση με τέτοιου είδους ενέργειες", χωρίς όμως να μπαίνει στον κόπο να χαρακτηρίσει τις "τέτοιου είδους ενέργειες".

Η ΟΑΚΚΕ καταδίκασε την ενέργεια αυτή με ανακοίνωση τύπου που δημοσιεύτηκε μόνο στην Απογευματινή, όπου αναφέραμε ότι «Ο ναζισμός πάντα διακρίθηκε για το μίσος του στα βιβλία. Το πιο ανησυχητικό στην προχθεσινή επίθεση των πάντα ασύλληπτων τραμπούκων φίλων της 17N είναι ότι κλιμακώνει τη βία τύπου "κάψιμο της Απογευματινής", και συμπλέει με τη γεννικότερη επίσημη και διακομματική πολιτική καμπάνια ενάντια στους δημοσιογράφους και τα ΜΜΕ». Η καμπάνια αυτή εκφράζεται με τα πρόστιμα του ΕΣΡ αλλά και με πειθαρχικές ποινές της ΕΣΗΕΑ, όπως η διετής (!) αναστολή επαγγέλματος που επιβλήθηκε στον Κακαουνάκη επειδή "φωτογράφησε τη (δημοσιογράφο) Λ. Λασιθιωτάκη σαν εμπλεκόμενη στη 17N (Ελευθεροτυπία, 23/1/2003). Η καμπάνια κορυφώνεται με την απαγόρευση της μετάδοσης της δίκης των κατηγορούμενων για συμμετοχή στη "17N" που έχει οριστεί για τις 3 Μάρτη.

Οι λόγοι της βίαιης επίθεσης ενάντια στο βιβλίο των Παπαχελά-Τέλλογλου διαφωτίστηκαν από μία επίθεση που εξαπέλυσε σε δισέλιδο σαλόνι στην Ελευθεροτυπία, ο Ιός (26/1/2003), όπου αναφέρει χαρακτηριστικά ότι: "Είναι λάθος και ο ορισμός της έννοιας του "ένοπλου κόμματος", που επιχειρείται να ταυτιστεί με αυτή του "πολιτικού σκέλους" ή των "συμπαθούντων" (σελ. 63)", "Οι συγγραφείς αναπαράγουν, τέλος, τον γνωστό ψευδή ισχυρισμό ότι, το 1990, "πολιτικοί του ΠΑΣΟΚ επισκέπτονται για

συμπαράσταση" στο νοσοκομείο τον αυτοτραυματισμένο από βόμβα Κυριάκο Μαζοκόπο (σελ. 158). — Στην πραγματικότητα επισκέφθηκαν τους 3 συγκατηγορούμενους, που είχαν συλληφθεί χωρίς το παραμικρό στοιχείο κι αθωώθηκαν πανηγυρικά από το δικαστήριο 30/6/92". Στην πραγματικότητα στελέχη του ΠΑΣΟΚ ήταν μάρτυρες υπεράσπισης και ο Μαζοκόπος που συλληφθηκε όταν μία βόμβα έσκασε στα χέρια του, αθωώθηκε σαν "κοινωνικός αγωνιστής". Επίσης ο Ιός αναφέρει ότι, "Ο Θεολόγος Ψαραδέλλης αναφέρεται απλά ως "γνωστός στο χώρο των Εξαρχείων" (σελ. 225), χωρίς λέξη για το πλούσιο αντιστασιακό του παρελθόν", "Υπάρχει μια αχαλίνωτη σεναριολογία περί "συμβολαίων-παραγγελιών" του Κάρλος προς τη 17N μέσω ΕΛΑ, σε σχέση με επιθέσεις της 17N κατά αμερικανικών στόχων το 1987-88 αλλά και εναντίον των ΜΑΤ το 1985. — Η σεναριολογία αυτή έχει τη μορφή "ερωτημάτων που θέτουν ακόμη και σήμερα οι ελληνικές και αμερικανικές αρχές" (σελ. 122). Απάντηση δεν δίνεται, όμως η εντύπωση μένει", "βγάζει μάτι η ηρωοποίηση των βρετανών πρακτόρων που ήρθαν στην Ελλάδα μετά το φόντο του Σόντερς", "Διατυπώνεται ο -παντελώς αναπόδεικτος- ισχυρισμός ότι στη δεκαετί-

α του '70 η 17N "χρησιμοποιεί τις διασυνδέσεις του ΕΛΑ με δικηγόρους και την ικανότητά του να προωθεί τις απόψεις του στα ΜΜΕ" (σελ. 97). Δικηγόροι που υπερασπίστηκαν τους "συνήθεις ύποπτους" της εποχής και δημοσιογράφοι που διατύπωσαν ριζοσπαστική κοινωνικοπολιτική κριτική στιγματίζονται έτσι συλλογικά, ως ενεργούμενα των "τρομοκρατών".

Αυτό είναι ένα τμήμα μόνο της κριτικής των Ιού που αφορά τον τρόπο παρουσί-ασης του προφίλ των κατηγορούμενων, τις σχέσεις "αριστεράς" και ΠΑΣΟΚ με τη "17N", τη σχέση ΕΛΑ-Στάζι, τη συμμετοχή των βρετανών στις έρευνες για τη "17N", δηλαδή όλα εκείνα τα σημεία που δείχνουν τη σύνδεση του καθεστώτος και της "17N", καθώς και την ανάμιξη των ανατολικών μυστικών υπηρεσιών. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στην παρουσίασή του προσκλήθηκε και συμμετείχε η Μπακογιάννη.

Το βιβλίο έγινε στόχος της ναζιστικής επίθεσης επειδή κατάγγειλε τη δράση της "17N" και επέμεινε στην αποκάλυψη του πολιτικού της χαρακτήρα. Για τον ίδιο λόγο οι Παπαχελάς Τέλλογλου έμειναν ακάλυπτοι πολιτικά απέναντι σ' αυτή την επίθεση.

ΑΠΟΠΟΜΠΗ ΠΑΝΤΑΓΙΑ

Η εκθρόνιση του Πανταγιά οπωσδήποτε δεν έγινε λόγω της επέμβασης του στον ΣΔΟΕ για τον Νταλάρα. Ο Πανταγιάς έχει κάνει κατ' εντολή του πρωθυπουργού δεκάδες "εξωθεσμικές παρεμβάσεις", κυρίως στα ΜΜΕ.

Η αποπομπή Πανταγιά δεν μπορεί παρά να οφείλεται σε πολιτικούς λόγους. Το ότι μία εβδομάδα πριν από αυτήν στράφηκαν εναντίον του με δηλώσεις τους, τόσο ο Καραμανλής όσο και ο Κωνσταντόπουλος, ενώ τελευταία είχε κακές σχέσεις με τον Λαλιώτη, είναι ενδεικτικό για το ότι ο Πανταγιάς είχε παρουσιάσει σοβαρή "παρέκκλιση" από το αναγκαίο μέτωπο ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ.

Φαίνεται ότι η εκκαθάριση Πανταγιά έχει σχέση με τη σύγκρουση Λαλιώτη-Νεονάκη μέσα στο ΠΑΣΟΚ που αφορά τις μεθόδους "ανασυγκρότησης" του ΠΑΣΟΚ ενόψει των βουλευτικών εκλογών. Η σύγκρουση αυτή οξύνθηκε γιατί σύντομα θα γίνουν οι εκλογές των τοπικών και νομαρχιακών επιτροπών του ΠΑΣΟΚ τα αποτελέσματα των οποίων θα καθορίσουν το επόμενο συνέδριο. Ο Νεονάκης έχει τη θέση για "ανασυγκρότηση" του ΠΑΣΟΚ που θα στηρίζεται στους μηχανισμούς του κόμματος, ενώ ο Λαλιώτης έχει την πάγια και γνωστή θέση για "επανίδρυση" με την είσοδο του ΣΥΝ μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Για να ενισχυθεί μάλιστα αυτή η θέση επιστρατεύθηκε ξανά ο πιο "φανατικός" οπαδός της, ο Χρυσοχοϊδης.

Πάντως ο ίδιος ο Πανταγιάς μίλησε για "κομματική νομενκλατούρα" και για "ρετάλια της πολιτικής", ενώ όπως όλα τα θύματα του Σημίτη δεν παρέλειψε να του πλέξει εγκώμια στην επιστολή της παραίτησής του.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣτΕ ΕΚΛΕΙΣΕ Η ΤΥΧ- ΑΝΟΙΓΕΙ ΞΑΝΑ ΜΕ ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Μετά από μήνες προσχεδιασμένης κωλυσιεργίας εκδόθη **Κ**ε από το Συμβούλιο της Επικρατείας η απόφαση σχετικά με την επέκταση των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων της TVX κάτω από το χωριό Στρατονίκη. Με την απόφαση αυτή, που ήταν αρνητική, η κεντρική και βόρεια Χαλκιδική καταδικάζονταν ολοκληρωτικά από τους σαμποταριστές της βιομηχανίας σε οικονομική εξαθλίωση και μαρασμό. Αυτή θα ήταν η πορεία της οικονομίας σε αυτήν την περιοχή της χώρας μας εφόσον τελικά ίσχυε η απόφαση του κατεξοχόν αντιβιομηχανικού κρατικού οργάνου, που ακούει στο όνομα ΣτΕ. Και αν αυτή είναι η άμεση επίπτωση από αυτήν την απόφαση, οι επιπτώσεις για ολόκληρη τη χώρα θα ήταν ακόμη μεγαλύτερες.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣτΕ

Το Συμβούλιο της Επικρατείας λοιπόν σε διάσκεψη στην Αθήνα στις 27 Σεπτεμβρίου αποφάσισε περιληπτικά τα παρακάτω:

1. Η διαφορά μεταξύ των αντιπάλων της λειτουργίας του εργοστασίου και των προσβαλλόμενων από αυτούς πράξεων είναι ακυρωτική. Δηλαδή ότι οι αποφάσεις των κρατικών φορέων (αρμόδια υπουργεία) και ιδιαίτερα η απόφαση του υπουργείου Ανάπτυξης που επέτρεπε τη συνέχιση των εργασιών κάτω από τον οικισμό της Στρατονίκης και σε μια περιοχή κοντά στη Στρατονίκη (α' και β' προσβαλλόμενες πράξεις) καθώς και μια παλιότερη έγκριση για την περιοχή κοντά στη Στρατονίκη (γ' προσβαλλόμενη πράξη), είτε θα εγκριθούν και θα συνεχιστούν οι εργασίες κανονικά,

είτε θα ακυρωθούν και οι εργασίες θα σταματήσουν.

2. Το ΣτΕ απορρίπτει τις παρεμβάσεις των εκπροσώπων της TVX και των σωματείων των εργαζομένων.

3. Αποφασίζει ότι ακυρώνονται οι τρεις πρώτες προσβαλλόμενες πράξεις που αναφέρθηκαν παραπάνω, και αποφασίζει ότι η τέταρτη προσβαλλόμενη πράξη που ισχύει μέσα στα όρια του Στρατωνίου, μετά την ακύρωση των προηγούμενων τριών καθίσταται αλισυτελής.

Η απόφαση στηρίχθηκε στο γεγονός ότι για την άδεια επέκτασης των εργασιών της TVX κάτω από τον οικισμό της Στρατονίκης ή κοντά σε αυτόν δεν ακολουθήθηκε η νόμιμη διαδικασία, σύμφωνα με το σκεπτικό του ΣτΕ και οδήγησε στη διακοπή των εργασιών.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΩΝ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΩΝ

Αυτό που πρέπει να έχουμε στο νου μας είναι ότι η επένδυση της TVX αφορούσε δευτερευόντως τα μεταλλεία μολύβδου, τσίγγου και μερικών ακόμη μετάλλων, αλλά πρώτα και κύρια τη μεταλλουργία χρυσού. Ο χρυσός θα έκανε την επένδυση κερδοφόρα. Οι σαμποταριστές, με επικεφαλής το Λαλιώτη στο ΥΠΕΧΩΔΕ, για χρόνια ολόκληρα καθυστέρουσαν τις απαραίτητες εγκρίσεις περιβαλλοντικών μελετών για να ξεκινήσει το εργοστάσιο χρυσού. Πάνω από 8 χρόνια καθυστέρηση, χρονικό διάστημα στο οποίο η TVX αιμορραγούσε οικονομικά με ταχείς ρυθμούς. Εν τω μεταξύ σε όλο αυτό το διάστημα το ψευτοΚΚΕ οργάνωνε σε συνεργασία με παλιούς φασίστες με επικεφαλής τον Μήτση το "κίνημα από τα κάτω" μαζί με μερικούς αντιβιομηχανιστές "οικολόγους" δημοσιογράφους. Το "κίνημα" αυτό ήταν μια σειρά από φασιστικές πρακτικές, από αυτές που το κόμμα αυτό συνηθίζει ενάντια στο λαό και ενάντια στους εργάτες και ιδιαίτερα όταν πρόκειται για να κλείσει ένα εργοστάσιο. Από απειλές για ξυλοδαρμούς, για καταστροφή ατομικών περιουσιακών στοιχείων, πυροβολισμούς για εκφοβισμό, μέ-

χρι και σε βιαιοπραγίες ενάντια στους εργάτες των μεταλλείων όταν αυτοί πήγαιναν στη δουλειά τους. Ακόμη και σε καταστροφή των μέσων παραγωγής (γαιοτρύπανα) έφτασε, σε μια "μπούκα" που έκαναν μέσα στους χώρους του μεταλλείου, προκειμένου να επιτύχουν τα σχέδιά του. Και όλα αυτά με την ανοχή και την κάλυψη της αστυνομίας.

Στη συνέχεια ακολούθησε το ΣτΕ, που ισχυρίζεται στις αποφάσεις του ότι ακούει τη φωνή του λαού, πριν ένα χρόνο για να βάλει τέρμα στην επένδυση του χρυσού. Βέβαια το ΣτΕ ακούει πάντα μόνο τη φωνή των σαμποταριστών και καθόλου τη φωνή των εργατών. Έχει μια πολύ εξειδικευμένη ακοή, η εταιρία

Έτσι για να επιβιώσουν στη συνέχεια χωρίς τη μεταλλουργία του χρυσού τα μεταλλεία και να μπορούν να απασχολούνται οι εργαζόμενοι σε αυτό έγινε απολύτως αναγκαία η συνέχιση των εργασιών κάτω από τη Στρατονίκη. Χωρίς το κοίτασμα αυτό, μολύβδου και τσίγγου, το εργοστάσιο θα έκλεινε και οι 700 περίπου εργαζόμενοι θα οδηγούνταν υποχρεωτικά στην ανεργία. Οι σαμποταριστές λοιπόν σε μια πρώτη φάση, για να πετύχουν πρώτα την απαγόρευση της μεταλλουργίας Χρυσού και να μην φέρουν α-

πό την αρχή σε τέλειο αδιέξοδο τους εργάτες και αυτοί αντιδράσουν μαχητικά, δεν έκαναν καμιά προσφυγή για την συνέχιση των εργασιών στην περιοχή κοντά στη Στρατονίκη. Αυτό ήταν αναγκαίο διότι έπρεπε να σταματήσουν την επένδυση του χρυσού την εποχή που έφτασαν εκεί οι εργασίες. Εάν όλα τα πυρά τους ήταν συνολικά και στο χρυσό και στην υπόλοιπη παραγωγή τότε γίνονταν πολύ ύποπτοι στα μάτια κάθε ανθρώπου που παρακολουθούσε την πορεία αυτής της βιομηχανίας και θα ήταν πιο εύκολη η αποκάλυψη των σχεδίων τους. Ενοείται ότι σε όλο αυτό το διάστημα οι κάθε λογής βουλευτές, υπουργοί ή όσοι είχαν σχέση με το εργοστάσιο και την περιοχή καθιστούσαν τους εργάτες λέγοντάς τους ότι στο τέλος το εργοστάσιο θα γίνει. Ιδιαίτερα Δε το έλεγαν αυτό όταν οι εργάτες έκαναν κάποια κινητοποίηση.

Όταν λοιπόν οι σαμποταριστές καθάρισαν με το χρυσό και τον ακύρωσαν, ξεκίνησαν για να καταργήσουν και την εξόρυξη και μεταλλουργία των υπόλοιπων μετάλλων. Οργάνωσαν μια ομάδα κατοίκων της Στρατονίκης και ξεκίνησαν

συνέχεια στη σελ. 10

ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Αξίζει να δημοσιεύσουμε εδώ δύο απόψεις σχετικά με το θέμα που έχουν δημοσιευθεί στον τύπο με αφορμή τα όσα συμβαίνουν με τα μεταλλεία στη Χαλκιδική.

Η πρώτη αξιόλογη άποψη είναι του γεωλόγου Ηλία Ορφανίδη, που δημοσιεύθηκε στην *Ελευθεροτυπία*, στις 2 του Νοέμβρη σαν μια απάντηση στους "Ιούς" της Ελευθεροτυπίας που είναι από τους πιο φανατικούς υποστηρικτές των αντιβιομηχανιστών. «Διάβασα το ενδιαφέρον άρθρο σας για τους λογαριασμούς της TVX και θα ήθελα να κάνω δύο παρατηρήσεις. Όχι επί της ουσίας (ΝΑΙ ή ΟΧΙ στην επένδυση), διότι δεν έχει πλέον νόημα, αλλά σε σημεία στα οποία πρέπει να αποκατασταθεί η πραγματικότητα. Ήμουν κι εγώ παλαιότερα (2/1997-1/2001) εργαζόμενος στην εταιρεία αυτή και μπορώ να έχω εξ' ιδίων άποψη.

Ε λοιπόν, καμιά φορά δεν "στράφηκα ακόμα και με τη βία εναντίον των δημοτικών αρχών και άλλων συμπολιτών μου", αντιθέτως σε αρκετές περιπτώσεις αντιμετώπισα ανάλογη συμπεριφορά από αυτούς "που έβαζαν την ποιότητα της ζωής και τη διατήρηση του περιβάλλοντος πάνω από την ανάπτυξη των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων των εργοδοτών τους". Πάμπολλες φορές, περνώντας από το παράπηγμα των κατοίκων στην είσοδο του μεταλλείου, αντιμετώπισα χαρακτηρισμούς όπως "φτου σας κοπρόσκυλα", "γυρίστε από κει που σας έφεραν", "άντε γιατί παραγνωρίστηκαμε". Συνάδελφοι που έμεναν σε ξενοδοχείο της Ολυμπιάδας βρέθηκαν με βαμμένα αυτοκίνητα, απειλές κατά της σωματικής τους ακεραιότητας, προειδοποιήσεις να μην εμφανιστούν στο χωριό ούτε για να αγοράσουν ένα κουλούρι (!).

Τον Οκτώβριο 1999, όταν οι κάτοικοι με επέμβασή τους παρεμπόδισαν γεωτρήσεις, χαρακτηρίστηκα, παρουσία της Αστυνομίας, "τσόγλανος, αλήτης που παίρνει μάτι τις γυναίκες του χωριού" (!), ένας νεαρός δε μου κατέστησε σαφές ότι "δεν θα γλιτώσω, γιατί ξέρει μέχρι και τι ώρα πάω για κατούρημα". Να διευκρινίσω ότι ουδέποτε θέλησα να υποβάλω μήνυση για τα γεγονότα αυτά, παρ' όλες τις προτροπές της εταιρείας. Και τις δύο φορές που παρουσιάστη-

κα στο δικαστήριο του Πολυγύρου ήμουν μάρτυρας κατηγορίας, όπου απλά ανέφερα τα γεγονότα έτσι όπως έγιναν. Μπορεί να αμφιβάλλετε για την ακρίβεια των δηλώσεών μου, λάβετε όμως υπ' όψιν ότι ήμουν ένας απλός γεωλόγος με σχέση εξαρτημένης εργασίας, δεν έχω καμία πικρία ή διάθεση εκδίκησης για τα γεγονότα εκείνα, και δεν ταυτίζομαι με τα συμφέροντα της TVX.

Δεύτερο σημείο, και αυτό πραγματικά δεν ξέρω από πού το συμπεραίνετε, τα εισοδήματά των εργαζομένων πολύ θα ήθελα να ξέρω από πού γνωρίζετε ότι είναι το 1/3 του κατά κεφαλήν εισοδήματος της υπόλοιπης περιφέρειας.

Όταν απολύθηκα το Ιανουάριο του 2001, ο μηνιαίος μισθός μου ήταν 300.000 δρχ. (x 14 μήνες, για πενήντημερο και οκτώωρο) με σπίτι παρεχόμενο από την εταιρεία. Πιστεύετε ότι υπάρχουν πολλοί στη Χαλκιδική που να δηλώνουν παρόμοια σταθερά εισοδήματα; [...]

Η δεύτερη αξιόλογη άποψη είναι του Γ. Γεωργιάδη, προέδρου του Συνδέσμου Μεταλλευτικών Επιχειρήσεων και αφορά στον τρόπο με τον οποίο δρουν οι σαμποταριστές όταν οργανώνουν το "κίνημα από τα κάτω", που είτε ακυρώνει επενδύσεις είτε χρησιμοποιείτε από το ΣτΕ για να τις ακυρώσει.

Γράφει λοιπόν στο *Βήμα* στις 8 του Δεκέμβρη: «Η ανάπτυξη κάθε μεταλλευτικής αλλά και γενικότερα κάθε εξορυκτικής δραστηριότητας διέπεται από νέους αυστηρότερος περιβαλλοντικούς κανόνες που έχουν τεθεί από την ΕΕ, οι δε σχετικές μελέτες και πολλαπλές εγκρίσεις των κεντρικών περιφερειακών αρχών συνιστούν μια πολυετή διαδικασία.

Η εφαρμογή των εγκεκριμένων αυτών μελετών με τη συνδρομή της σύγχρονης τεχνολογίας διασφαλίζει ταυτόχρονα και την ανάπτυξη και το περιβάλλον. Τι γίνεται όμως στην πράξη;

Σε κάθε περίπτωση προτεινόμενης νέας επένδυσης πριν από την έκδοση της τελικής έγκρισης των περιβαλλοντικών όρων από την κεντρική διοίκηση απαιτείται η γνώμη του οικείου νομαρχιακού συμβουλίου.

Οι συνεδριάσεις είναι δημόσιες και έχουν δικαίωμα παρέμβασης πάσης φύσεως τοπικές οργανώσεις. Έτσι, όταν καλείται το όργανο αυτό να εκφέρει γνώμη περί ενός εξειδικευμένου έως και περίπλοκου τεχνικού θέματος, όπως είναι η προτεινόμενη στην υπό έγκριση μελέτη προστασία του περιβάλλοντος, επειδή εξ αντικειμένου αδυνατεί να κρίνει τεχνοκρατικά, σύρεται σε αποφάσεις ανάλογες με το επικρατούν κλίμα στις τοπικές κοινωνίες.

Πώς διαμορφώνεται όμως το κλίμα, το οποίο βέβαια και αξιοποιείται κατάλληλα προς ίδιον πολιτικό όφελος από τους πολιτικούς παράγοντες της περιοχής ανεξαρτήτως παράταξης;

Πρόκειται για ένα μείγμα ακραίων οικολόγων που νομίζουν ότι μπορεί να αναπτυχθεί οικονομικός και στα πλέον απομακρυσμένα κατσάβραχα, ιδιοκτητών γης που πιστεύουν ότι η αξία των ιδιοκτησιών τους θα υποτιμηθεί και πράγματι καλόπιστων πολιτών που αγωνιούν για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις στον χώρο διαβίωσής τους οι οποίοι όμως δεν είναι καθόλου πληροφορημένοι και εκ των πραγμάτων σύρονται από τις θορυβώδεις μειοψηφίες.

Έτσι η κρισιολόγηση της επένδυσης γίνεται πλέον με όρους που δεν έχουν καμία σχέση με την αξιολόγηση της υπό έγκριση περιβαλλοντικής μελέτης.

Πέραν όμως των παραπάνω που είναι άκρως αποθαρρυντικά για κάθε σχεδιαζόμενη νέα επένδυση, υπάρχει και ο κίνδυνος ο οιοσδήποτε πολιτιστικός ή παρόμοιος φορέας να προσφύγει στο ανώτατο ακυρωτικό δικαστήριο επικαλούμενος ότι η σχέση κόστους / ωφέλειας για το έργο που αφορά η συγκεκριμένη επένδυση είναι δυσμενής εις βάρος της ωφέλειας και να ζητήσει τη ματαίωση της επένδυσης.

Εδώ θα πρέπει να τονισθεί ότι η ανυπαρξία συγκεκριμένων κανόνων αξιολόγησης της σχέσης κόστους / ωφέλειας λειτουργεί τις περισσότερες φορές εις βάρος της επένδυσης.

Το ζοφερό επενδυτικό κλίμα που δημιουργείται ύστερα από όλα αυτά αποθαρρύνει κάθε επενδυτική πρωτοβουλία, ελληνική ή ξένη, σε μια περίοδο όπου είναι ιδιαίτερα αναγκαίο να αναπτύξουμε τη γενικότερη μεταλλευτική δραστηριότητα αξιοποιώντας το εν προκειμένω συγκριτικό μας πλεονέκτημα τόσο στα παραδοσιακά μας μεταλλεύματα όσο και στα βιομηχανικά ορυκτά και τα μάρμαρα. Με την προβλεπόμενη συρρίκνωση της γεωργίας, τις έντονες διακυμάνσεις του τουρισμού και την επικρατούσα κατάσταση στις νέες τεχνολογίες δεν είναι επιτρεπτή η απεμπόληση της εκμετάλλευσης του ορυκτού μας πλούτου».

ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απαιτεί άμεση ρύση για τους απολυμένους

Η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην οποία έχουν προσφύγει οι απολυμένοι των Λιπασμάτων αναγνώρισε το δίκαιο των απολυμένων και αποφάσισε να ζητήσει από την ελληνική κυβέρνηση μέτρα αποκατάστασης τους στη συνεδρίαση της στις 9 Δεκεμβρίου 2002.

Πρόκειται για μία τεράστια επιτυχία της Επιτροπής Αγώνα και των απολυμένων που βρήκαν για πρώτη φορά ισχυρή πολιτική υποστήριξη τελικά σε ευρωπαϊκό έδαφος, σε ένα Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που έχει ήδη δεχτεί τρεις φορές τους εκπροσώπους τους, τη στιγμή που όχι μόνο το ελληνικό κοινοβούλιο δεν τους έχει δεχτεί ποτέ, αλλά δεν τους δέχεται σα μέλη του ούτε το Εργατικό Κέντρο του Πειραιά, επειδή το εργοστάσιο που δούλευαν... έχει κλείσει. Ο αγώνας αυτός που δίνεται και στο εσωτερικό της χώρας και στην Ευρώπη, μέσα από τις νίκες του αναδεικνύει το μεγάλο ψέμα ότι η Ευρώπη είναι αυτή που κλείνει τα εργοστάσια. Η πραγματικότητα είναι ότι η Ευρώπη δίνει λεφτά για να μην κλείνουν τα εργοστάσια, το ελληνικό κράτος τα εισπράττει, και μετά γκρεμίζει τα εργοστάσια και πετάει τους εργαζόμενους στο δρόμο. Οι Λιπασματίωτες με τον αγώνα τους αποκαλύπτουν το έγκλημα και θα αγωνίζονται έως ότου υποχρεώσουν την κυβέρνηση να πληρώσει για αυτό και τις ψευτοαριστερές παρατάξεις και κόμματα να αποκαλυφθούν σαν αντεργατικές και αντιδημοκρατικές στον μέγιστο βαθμό.

Στην τεράστιας λοιπόν σημασίας για το ελληνικό δημοκρατικό και εργατικό κίνημα συνεδρίαση της 9 του Δεκεμβρίου στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο συμμετείχε αντιπροσωπεία των απολυμένων που παρουσίασε για άλλη μια φορά το θέμα στους ευρωβουλευτές.

Αυτή ήταν η τρίτη φορά που η Επιτροπή Αναφορών εξέτασε την αναφορά 253/2000 των απολυμένων. Για την αναφορά έχουν δοθεί μέχρι τώρα πέντε γνωμοδοτήσεις της Κομισιόν. Σε όλο αυτό το διάστημα, η Επιτροπή Αγώνα στέλνει στοιχεία για όλες τις παράνομες ενέργειες της ελληνικής κυβέρνησης που πήρε την απόφαση να κλείσει χωρίς λόγο ένα εργοστάσιο και να πετάξει τους εργαζόμενους στο δρόμο χωρίς κανένα μέτρο αποκατάστασης. Τα στοιχεία αυτά εξετάζονται από την Επιτροπή Αναφορών και από την Κομισιόν που κρίνουν αν υπάρχει παραβίαση της κοινοτικής νομοθεσίας από την ελληνική κυβέρνηση. Στην προηγούμενη συζήτηση τον Απρίλη του 2002, οι έλληνες υπεύθυνοι της Κομισιόν είχαν προσπαθήσει να σταματήσουν την έρευνα του Κοινοβουλίου για να κλείσει η υπόθεση. Αυτή την επιχείρηση ανάρτησε η αντιπροσωπεία των απολυμένων που κατάγγειλε

την πρακτική τους και ζήτησε και πέτυχε να εξαιρεθούν από τις διαδικασίες (δες άρθρο της Νέας Ανατολής στο φ. 383). Μετά τη συζήτηση του Απρίλη εκδόθηκε η απόφαση του Εφετείου Πειραιά που απόρριψε για δεύτερη φορά την αγωγή των απολυμένων με αίτημα να αναγνωρισθεί η ακυρότητα των απολύσεων τους επειδή δεν εφαρμόστηκαν οι διαβουλευσεις στην περίπτωση τους.

Δύο ήταν οι καθοριστικές εξελίξεις στην υπόθεση. Η πρώτη ήταν η εξής: Οι αρμόδιοι του νομικού τμήματος της Κομισιόν για το εργατικό δίκαιο μελέτησαν την απόφαση του Εφετείου Πειραιά και διαπίστωσαν ότι στην πράξη δεν εφαρμόζεται στην Ελλάδα το κοινοτικό δίκαιο για τις διαβουλευσεις με τους εργαζόμενους όταν το εργοστάσιο κλείνει. Έτσι ο επικεφαλής του νομικού τμήματος Rodrigo Rodriguez, έστειλε επιστολή στη νομική σύμβουλο των αναφερόμενων λίγο πριν από τη συνεδρίαση της 9 Δεκεμβρίου, όπου ανέφερε ότι: Η Κομισιόν, στις 14.11.2001 (προφανώς ύστερα από την ενημέρωση που έκανε η Επιτροπή Αγώνα για την πρωτόδικη απόφαση του ελληνικού δικαστηρίου που απόρριψε την αγωγή των απολυμένων) έστειλε επιστολή στις ελληνικές αρχές ζητώντας να ενημερωθεί για την εφαρμογή των διαβουλευσεων. Η επιστολή αναφερόταν συγκεκριμένα στην εφαρμογή του τελευταίου νόμου 2874/2000 όπου περιλαμβανόταν άρθρο σχετικό με την υποχρεωτικότητα των διαβουλευσεων όταν κλείνει το εργοστάσιο (το οποίο θεσπίστηκε επίσης κάτω από την πίεση της Κομισιόν που έγινε μεγαλύτερη μετά την αναφορά των απολυμένων των Λιπασμάτων). Η απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης ήταν ότι "δεν καταλείπεται ουδενιά αμφιβολία περί του ότι στο πεδίο εφαρμογής του νόμου εμπίπτουν και οι απολύσεις εργαζομένων λόγω διακοπής της επιχείρησης ή εκμετάλλευσης". Η απάντηση αυτή με δεδομένο ότι δεν υπήρχε αρνητική απόφαση στον τελευταίο βαθμό, δηλ. στον Άρειο Πάγο, για την υπόθεση των απολυμένων έφραζε το δρόμο για να επέμβει περαιτέρω η Κομισιόν. Αλλά, η ελληνική κυβέρνηση βρέθηκε εκτεθειμένη με την απόφαση του Εφετείου. Γι' αυτό το λόγο η Κομισιόν εντόπισε συγκεκριμένα σημεία για τη στήριξη της υπόθεσης των απολυμένων και αναφέρονται στην επιστολή ως εξής: 1. Γίνεται η επισήμανση ότι η απόφαση του Εφετείου Πειραιά πάσχει γιατί δεν

έλαβε καθόλου υπόψη της τον τελευταίο νόμο 2874/2000, 2. Έχει ζητηθεί από την ελληνική κυβέρνηση έγκριση για να λάβουν οι απολυμένοι αντίγραφα της αλληλογραφίας που αφορά την εφαρμογή του νόμου, 3. Τονίζεται ότι ο Άρειος Πάγος δεν μπορεί να αποφανθεί ότι οι διαβουλευσεις δεν είναι υποχρεωτικές όπως έκανε το Πρωτοδικείο και το Εφετείο, αν δεν ρωτήσει πρώτα το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όπου οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα της εφαρμογής του νόμου, 4. Ότι αν τελικά ο Άρειος Πάγος εκδώσει αρνητική απόφαση, αυτό θα σημαίνει ότι η Ελλάδα δεν έχει συμμορφωθεί με το κοινοτικό δίκαιο για τις διαβουλευσεις και στην περίπτωση αυτή οι απολυμένοι έχουν αξίωση αποζημίωσης από την ελληνική κυβέρνηση γιατί ζημιώθηκαν από τη μη συμμόρφωση.

Αυτή η επιστολή σημαίνει ότι η Κομισιόν παρακολουθεί στενά την πρακτική της κυβέρνησης στην υπόθεση των Λιπασματιωτών γιατί η πράξη της έρχεται σε αντίθεση με τα λόγια της, και ότι η κυβερνητική αυθαιρεσία δεν μπορεί να συνεχίζεται για πάντα με προσχήματα νομιμότητας.

Έγινε φανερό ότι το κλίμα έχει αλλάξει. Αυτό επιβεβαιώθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στην οποία παραστάθηκε για την Κομισιόν ένας αξιωματούχος του συγκεκριμένου νομικού τμήματος, ο κ. Δημητρίου.

Η δεύτερη σημαντική εξέλιξη ήταν ότι αποκαλύφθηκε η πρακτική της ελληνικής κυβέρνησης στο ζήτημα της κοινοτικής χρηματοδότησης. Για καιρό υποστηριζόταν από την ελληνική κυβέρνηση ότι δεν υπήρχε θέμα κοινοτικής χρηματοδότησης. Η Κομισιόν δεχόταν την κυβερνητική επιχειρηματολογία. Σε τρεις διαδοχικές γνωμοδοτήσεις της (15.3.2001, 19.10.2001, 22.4.2002) η Κομισιόν επαναλάμβανε στερεότυπα ότι "σύμφωνα με την πληροφορόρηση που λάβαμε από τις ελληνικές αρχές δεν υπήρχε κοινοτική χρηματοδότηση". Για πρώτη φορά σε γνωμοδότησή της στις 14 Οκτωβρίου 2002 δέχεται ότι υπήρχε κοινοτική χρηματοδότηση για το εργοστάσιο των Λιπασμάτων η οποία ανέρχεται σε ποσοστό 70% επί συνολικού ποσού 1.190.755.000 δρχ. Αυτό το ποσό το εισέπραξε η ΣΥΕΛ Α.Ε. για να εξασφαλίσει την απασχόληση των εργαζομένων τουλάχιστον έως το Μάρτη του 2000. Η χρηματοδότηση εγκρίθηκε το 1997 και θα έπρεπε να αποδοθεί στο ελληνικό κράτος με την ολοκλήρωση του προγράμματος τον Μάρτη του 2000. Δηλαδή, βάσει της έγκρισης το ελληνικό κράτος πλήρωσε το σύνολο του ποσού στην επιχείρηση και θα έπαιρνε πίσω το 70% που

αντιστοιχούσε στο κοινοτικό ταμείο μετά το Μάρτη και εφόσον το πρόγραμμα είχε επιτυχία. Ωστόσο, όταν ήταν να πληρωθούν τα κονδύλια, και αφού η αναφορά των απολυμένων είχε γίνει δεκτή για να εξεταστεί από τα ευρωπαϊκά όργανα, τον Ιούνιο του 2000 το ελληνικό κράτος "θυμήθηκε" ότι το εργοστάσιο είχε κλείσει. Η κυβερνητική αμνησία είχε διάρκεια μόλις εννέα μηνών. Τότε, το υπουργείο Εργασίας ειδοποίησε το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο ότι μπορεί να κρατήσει τα κονδύλια, διότι "δεν πληρούνται οι όροι της χρηματοδότησης", και ότι θα καλύψει τα ποσά αποκλειστικά με εθνικά κονδύλια. Όλη αυτή η μεθόδευση είχε σαν αποκλειστικό στόχο να εμποδίσει τον έλεγχο για την επιτυχία της χρηματοδότησης που θα ξεκινούσε μετά την αναφορά, και να αποτρέψει τη δικαίωση των απολυμένων. Αλλά με επίμονες προσπάθειες δύο χρόνων οι απολυμένοι ξεσκέπασαν την κυβέρνηση. Αποκαλύπτεται τώρα ότι η κυβέρνηση ζητούσε επιδότηση από το κοινοτικό ταμείο για ένα εργοστάσιο που η ίδια αποφάσισε να κλείσει! Ότι τελικά, πλήρωσε με εθνικά κονδύλια την επιδότηση για το εργοστάσιο που γκρέμισε. Δεν έχει πληρώσει όμως μέχρι σήμερα για τους απολυμένους που βρίσκονται ακόμα στην ανεργία.

Καθοριστικός παράγοντας για τη θετική έκβαση της υπόθεσης ήταν η υποστήριξη και η πολύτιμη βοήθεια που μας έδωσαν οι ευρωβουλευτές που ενδιαφέρθηκαν περισσότερο για την υπόθεσή μας και από τις δύο μεγάλες πτέρυγες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, δηλαδή και από τους Χριστιανοδημοκράτες και από τους Σοσιαλιστές. Αυτή η βοήθεια ήταν και υλική. Η Επιτροπή Αναφορών έδωσε την έγκρισή της για την κάλυψη των εξόδων των αεροπορικών εισιτηρίων της αντιπροσωπείας των απολυμένων, καθώς και τη χορήγηση ενός ποσού για τη μερική κάλυψη των εξόδων της διαμονής τους. Αυτά τα κονδύλια προβλέπονται στα πλαίσια της διευκόλυνσης των αναφερόμενων να προωθούν την υπόθεσή τους στην Επιτροπή Αναφορών. Η βοήθεια αυτή ήταν ιδιαίτερα σημαντική, λόγω των περιορισμένων οικονομικών δυνατοτήτων του Σωματείου και της Επιτροπής Αγώνα των Απολυμένων.

Στη συνεδρίαση στην οποία συζητήθηκε η αναφορά στις 9 Δεκεμβρίου συμμετείχαν ως εκπρόσωποι των απολυμένων από την Επιτροπή Αγώνα ο εκπρόσωπός της Γιάννης Νικολόπουλος και η Ειρήνη Κούτελου (νομική σύμβουλος), οι οποίοι παρουσίασαν μήνυμα συμπάραστασης του Σωματείου των Λιπασμάτων. Προεδρεύων

ήταν ο αντιπρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών Roy Perry, από την πολιτική ομάδα του ΕΡΡ (Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, Χριστιανοδημοκράτες), ο οποίος έδωσε αρχικά το λόγο στον εκπρόσωπο της Κομισιόν τον κ. Δημητρίου. Ο κ. Δημητρίου έκανε μία ουδέτερη παρουσίαση του θέματος, χωρίς να κάνει πρόταση προς την Επιτροπή να κλείσει η υπόθεση ή να υπάξει περαιτέρω διερεύνηση. Σε ότι αφορά τις διαβουλευσεις είπε ότι πρέπει να εκδοθεί η απόφαση του Άρειου Πάγου για να επέμβει η Κομισιόν, ενώ σε ότι αφορά τη χρηματοδότηση, είπε ότι η ελληνική κυβέρνηση έχει απαντήσει ότι παραιτήθηκε από τη χρηματοδότηση. Στη συνέχεια ο λόγος δόθηκε στον Γ. Νικολόπουλο που απεύθυνε έκκληση στην Επιτροπή να επέμβει τώρα γιατί αν τελικά χαθεί η υπόθεση στον Άρειο Πάγο, θα έχει χαθεί το τελευταίο μέσο για να διεκδικήσουν οι απολυμένοι την αποκατάστασή τους. Είπε ότι η έκδοση της απόφασης θα είναι μια μακρόχρονη διαδικασία, και οι απολυμένοι στο μεταξύ θα παραμένουν στην άσχημη κατάσταση που βρίσκονται τώρα. Κατάγγειλε ότι η ελληνική κυβέρνηση είναι υπόλογη αφού έχει ήδη παραβιάσει το κοινοτικό δίκαιο από τη στιγμή που δεν έκανε διαβουλευσεις. Για την κοινοτική χρηματοδότηση, τόνισε ότι η ελληνική κυβέρνηση έδωσε εγγυήσεις και στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο που έδωσε την έγκρισή του και στους απολυμένους ότι θα στήριζε τη λειτουργία του εργοστασίου ώστε να διασφαλιστεί η απασχόληση τους, αλλά τελικά εξαπάτησε και τους εργαζόμενους και το ΕΚΤ αφού δεν τήρησε καμία εγγύηση.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο η ευρωβουλευτής Margot Kessler, μέλος της πολιτικής ομάδας των σοσιαλιστών και ουσιαστικά σαν εκπρόσωπός της, η οποία είχε στηρίξει το αίτημα μας να μείνει ανοιχτή η αναφορά κατά την κρίσιμη συνεδρίαση του Απρίλη. Η Μ. Kessler, γερμανίδα ευρωβουλευτής που έχει παλέψει στα πέτρινα χρόνια για τη δημοκρατία στην πρώην ανατολική Γερμανία, από όπου προέρχεται, έκανε μία εντυπωσιακή, μελετημένη και συγκινητική εισήγηση, λέγοντας ότι όσο εξετάζει αυτή την υπόθεση, ανακαλύπτει όλο και περισσότερες παρανομίες. Είπε ότι πολλά πράγματα είναι αυτά που δεν εξηγούνται από την ελληνική κυβέρνηση και την Κομισιόν. Δεν εξηγείται για ποιους λόγους έκλεισε το εργοστάσιο. Δεν εξηγείται γιατί, αφού ο ελληνικός νόμος για τις ομαδικές απολύσεις είναι σύμφωνος με

ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 8

το κοινοτικό δίκαιο σε ότι αφορά τις διαβουλεύσεις, δεν εφαρμόστηκε τελικά. Δεν εξηγείται γιατί παραβιάστηκαν οι εγγυήσεις που δόθηκαν στο ΕΚΤ και στους απολυμένους και τι ακριβώς έχει γίνει με τα κοινοτικά κονδύλια. Τέλος, ανέφερε ότι γι' αυτό το θέμα θα μπορούσε να παρέμβει και ο Ευρωπαίος διαμεσολαβητής (ombudsman). Πρόκειται για θεσμό αντίστοιχο με αυτόν του έλληνα μεσολαβητή που αφορά διαφωνίες μεταξύ των κοινοτικών οργάνων (στην προκειμένη περίπτωση αυτός θα μπορούσε να πιέσει την Κομισιόν ή την ελληνική κυβέρνηση).

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο ευρωβουλευτής της ΝΔ, Ι. Μαρίνος ουσιαστικά σαν εκπρόσωπος όλης της αντίστοιχης παράταξης του ευρωκοινοβουλίου. Είπε ότι στη συγκεκριμένη υπόθεση υπήρξε συμπαιγνία δύο κρατικών τραπεζών της Εθνικής και της Αγροτικής που έφθασαν μέχρι το σημείο να διορίσουν τον τότε πρόεδρο του Σωματείου Μ. Τσιμούλα για να εξουδετερώσουν τις αντιδράσεις των εργαζομένων. Πρότεινε να παραμείνει ανοιχτή η αναφορά έως ότου εκδοθεί η τελική απόφαση από τον Άρειο Πάγο ώστε εάν αυτή είναι αρνητική να παραπεμφθεί η υπόθεση στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Μίλησε για την υψηλή ανεργία στην Ελλάδα, που δεν επιτρέπει στους απολυμένους να βρουν εργασία λόγω της μεγάλης ηλικίας τους, ενώ δεν έχουν κατοχυρώσει ούτε το δικαίωμα στη σύνταξη. Δήλωσε έκπληκτος με τη συμπεριφορά της ελληνικής κυβέρνησης στο θέμα της επιδότησης, γιατί αποφάσισε να μην εισπράξει κονδύλια που είχαν εγκριθεί, τη στιγμή που η συνηθισμένη πρακτική είναι οι κυβερνήσεις να κάνουν τα πάντα για να εισπράξουν τις επιδοτήσεις. Χαρακτήρισε κακόπιστη τη συμπεριφορά της ελληνικής κυβέρνησης. Πρότεινε τέλος να συζητηθεί η υπόθεση με τις ελληνικές αρχές κατά την επίσκεψη της αντιπροσωπείας της Επιτροπής Αναφορών στην Ελλάδα.

Μετά μίλησε ξανά ο εκπρόσωπος της Κομισιόν Δημητρίου για να τοποθετηθεί σε όσα είχαν αναφέρει οι δύο ευρωβουλευτές. Η δεύτερη αυτή τοποθέτησή του, τους δικαίωσε σε όλα τα σημεία. Σε σχέση με την κοινοτική χρηματοδότηση είπε ότι θα υπάρξει περαιτέρω έλεγχος και θα ερευνηθεί αν έχουν ληφθεί από την ελληνική κυβέρνηση προκαταβολές από το ΕΚΤ οι οποίες πρέπει να επιστραφούν.

Εκδήλωσε και ο ίδιος την απορία του για την επιχειρηματολογία των ελληνικών δικαστηρίων στο θέμα του νόμου. Χαρακτήρισε τα επιχειρήματα αυτά "περίεργα και εκπληκτικά", ενώ δεν παράλειψε να αναφερθεί σ' ένα σημείο κλειδί που όλο αυτό τον καιρό α-

γνοείται από την Κομισιόν, δηλαδή ότι σε αντίθεση με την Ευρώπη, στην Ελλάδα όταν μία επιχειρήρηση βάζει λουκέτο, δεν προβλέπεται δικαστική διαδικασία για να αναγνωριστεί ότι είναι νόμιμοι οι λόγοι για τους οποίους κλείνει. Έτσι, μπορούν να γίνονται ανέλεγκτα ομαδικές απολύσεις. Είπε ότι η απόφαση του Εφετείου έχει πρόβλημα γιατί δεν αναφέρεται καθόλου στον τελευταίο νόμο 2874/2000, ενώ αρνείται να εφαρμόσει και τον παλαιότερο νόμο 2736/1999 ο οποίος επίσης αναφερόταν στην υποχρεωτικότητα των διαβουλεύσεων. Χαρακτήρισε επίσης "περίεργο και εκπληκτικό" τον τρόπο με τον οποίο η απόφαση του Εφετείου διατήρησε σε ισχύ την πρωτόδικη απόφαση.

Ήταν μία τοποθέτηση που φανέρωσε ότι η Κομισιόν έχει αρχίσει να γίνεται καχύποπτη απέναντι στις διαβεβαιώσεις και στα "δεν υπάρχει καμία αμφιβολία" της ελληνικής πλευράς, και ότι οι αμφιβολίες της ολοένα και μεγαλώνουν.

Στις δευτερολογίες τους τόσο ο Ι. Μαρίνος όσο και η Μ. Kessler

δήλωσαν την ικανοποίησή τους για τη νέα τοποθέτηση.

Ο Ι. Μαρίνος είπε ότι έγινε σαφές ότι τα ίδια τα ελληνικά δικαστήρια έχουν παραβιάσει τον ελληνικό νόμο και αγνόησαν την κοινοτική νομοθεσία. Συμπλήρωσε ότι η "αναδρομική παραίτηση" από την κοινοτική χρηματοδότηση δείχνει την εκδικητικότητα της ελληνικής δημόσιας διοίκησης που παραιτήθηκε για να μην έχουν δικαίωμα προσφυγής οι απολυμένοι. Τέλος, δήλωσε ότι θα επιχειρήσει να κλείσει και ο ίδιος συνάντηση με τον υπουργό Εργασίας για την υπόθεση των απολυμένων.

Η Μ. Kessler είπε ότι μένουν πολλά για να απαντηθούν και ότι σε κάθε περίπτωση πρέπει να μείνει ανοιχτή η αναφορά.

Ο προεδρεύων Roy Perry είπε ότι δεν είχε καμία πρόθεση να κλείσει τη συγκεκριμένη αναφορά. Πρότεινε στο σώμα να αποσταλεί επιστολή στην ελληνική κυβέρνηση για τη επίλυση των αιτημάτων των απολυμένων την οποία θα υπογράψει ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Πρότεινε επίσης η αναφορά να συμπεριλη-

φθει στην ατζέντα των θεμάτων που θα τεθούν για συζήτηση με τις ελληνικές αρχές κατά την επίσκεψη της αντιπροσωπείας της Επιτροπής Αναφορών στην Ελλάδα, και αν δεν λυθούν τα θέματα που έχουν θέσει οι απολυμένοι, να συζητηθεί ξανά στην Επιτροπή. Οι προτάσεις έγιναν ομόφωνα αποδεκτές.

Η επιστολή έχει ήδη αποσταλεί στην ελληνική αντιπροσωπεία στις Βρυξέλλες για να διαβαστεί στις ελληνικές αρχές προβάλλοντας το αίτημα της πλήρους αποκατάστασης των απολυμένων. Στη συζήτηση της αντιπροσωπείας με τις ελληνικές αρχές έχουν προσκληθεί και οι εκπρόσωποι των απολυμένων για να τοποθετήσουν τα αιτήματά τους και να αρχίσουν διαπραγματεύσεις. Η συζήτηση έχει προγραμματιστεί στις 17 Φλεβάρη.

Είναι μια ειρωνεία της ιστορίας και μια εκδίκηση των γεγονότων για τον "ευρωπαϊό" Σημίτη ότι το πρώτο πράγμα που θα του εισηγηθεί η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωκοινοβουλίου για να επιλύσει σαν προεδρεύων της ΕΕ θα είναι

το πρόβλημα των Λιπασμάτων, δηλαδή να ικανοποιήσει τα αιτήματα του μόνου κινήματος μέσα στην ίδια του τη χώρα που τόσο πολύ έχει φροντίσει να πνίξει μέσα στην απομόνωση και τη σιωπή.

Για τα Λιπάσματα και για το εργατικό κίνημα αυτό είναι ήδη μια μεγάλη ηθική και πολιτική νίκη, μια τεράστια νίκη για ένα κίνημα, που όταν άρχισε πριν 3 χρόνια, όλοι οι αντιδραστικοί πρόβλεπαν τον σύντομο θάνατο. Ωστόσο από τη συγκεκριμένη, υλική άποψη θα χρειαστεί ακόμα χρόνος και τίποτα δεν είναι δεδομένο. Γιατί μέχρι τώρα η ΕΕ απέδειξε μεν ότι **θέλει** να σταθεί στο πλευρό ενός δημοκρατικού κινήματος πολιτών σε μια γωνιά της, αλλά για να αποδείξει ότι **μπορεί** να σταθεί ως το τέλος και να υπερασπίσει το δικαίωμά του χρειάζεται να αντιπαρατεθεί στις ίντριγκες και το πλούσιο δίκτυο πολιτικών συμμαχιών που πολύ αποτελεσματικά ως τώρα οι ρωσόφιλοι κινητοποιούν αξιοποιώντας την έλλειψη πολιτικής συνοχής και αποφασιστικότητας των πολιτικών δυνάμεων που την αποτελούν.

ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ Έσπασε η απομόνωση από τα ΜΜΕ

Οι απολυμένοι των Λιπασμάτων έκαναν δυναμική επανεμφάνιση στο φετινό γιορτασμό των Φώτων στον Πειραιά. Με μία μεγάλη συγκέντρωση περίπου 100 ατόμων τρία χρόνια μετά την απόλυσή τους κατάγγειλαν ξανά το έγκλημα που έκανε η κυβέρνηση με την κατεδάφιση του εργοστασίου που τους καταδίκασε στην ανεργία και στέρησε τον Πειραιά από μια μεγάλη βιομηχανική μονάδα. Απαίτησαν τώρα να πληρώσει η κυβέρνηση για την ανεργία.

Η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων κάλεσε τους απολυμένους στη συγκέντρωση τη μέρα των Φώτων, στις 9.30 το πρωί. Το σημείο της συγκέντρωσης ήταν απέναντι από το σημείο όπου θα γινόταν η τελετή, στον πύργο του Πειραιά, και αρκετά μακριά ώστε να μην ενοχληθεί ο κόσμος που ήθελε να την παρακολουθήσει.

Οι συγκεντρωμένοι άνοιξαν πανό με σύνθημα: "Τρία χρόνια απολυμένοι. Τα Λιπάσματα είναι εδώ". Η αστυνομία δεν επέμβηκε. Ο αγώνας των Λιπασμάτων έχει σπάσει την κνίκινη τακτική της βίαιης και έξω από τις μάζες ψευτοαγωνιστικής αντιπαράθεσης με την αστυνομία και αυτό είναι γνωστό σε όλο τον Πειραιά. Το κύρος αυτού του αγώνα και τα πολιτικό στυλ που έχει προωθήσει η ΟΑΚΚΕ επιτρέπουν πολιτικές επεμβάσεις που κάτω από άλλες περιστάσεις θα ήταν αδιανόητες.

Τα συνθήματα που φωνάχτηκαν με ενθουσιασμό από τους Λιπασματιώτες με κεντρικό το "Τρία χρόνια απολυμένοι, ο αγώνας δεν πεθαίνει", ήταν: "Εδώ και τώρα αποκατάσταση", "Ο Πειραιάς δεν ζει μόνο με γραφεία, θέλει εργοστάσια και ναυτιλία", "Χωρίς αιτία κλείσατε μια βιομηχανία, τώρα να πληρώσετε για την ανεργία", "Λιπάσματα, Λιπάσματα", και τα πάντα επίκαιρα "Λαλιώτη, Λαλιώτη όπου και να πας όπου και να κρυφτείς να ξέρεις τα Λιπάσματα μπροστά σου θα τα βρεις", και "Λαλιώτη, Λαλιώτη κατεδαφιστή". Μοιράστηκε προκήρυξη για να ενημερωθεί ο λαός του Πειραιά για τη διαμαρτυρία και την κατάσταση των απολυμένων.

Στην τελετή ήταν οι Σημίτης, Λαλιώτης, Καραμανλής και πολλοί βουλευτές του Πειραιά. Όταν τελείωσε η τελετή, όλοι αυτοί πέρασαν μπροστά ακριβώς από το σημείο που βρίσκονταν οι απολυμένοι. Τότε οι απολυμένοι φώναξαν δυνατά τα συνθήματα

"Χωρίς αιτία κλείσατε μια βιομηχανία, τώρα να πληρώσετε για την ανεργία", και "Εδώ και τώρα αποκατάσταση", "Λαλιώτη όπου και να πας όπου και να κρυφτείς να ξέρεις τα Λιπάσματα μπροστά σου θα τα βρεις".

Η ατμόσφαιρα στον Πειραιά είχε ηλεκτριστεί τόσο από το μέγεθος όσο και από τη δυναμικότητα των απολυμένων που επιμένουν τρία χρόνια μετά. Αρκετές φορές ακούστηκαν χειροκροτήματα και επιδοκίμασιες.

Τα κανάλια που ήταν εκεί πήραν πλάνα και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων δεν αναμενόταν να προβληθεί ούτε ένα. Όμως η συγκέντρωση αυτή συγκλόνισε τον Πειραιά και ήταν τόσο δυνατή που κατάφερε να σπάσει επιτέλους για πρώτη φορά την απομόνωση στα μεγάλα κανάλια. Ίσως επίσης να έχουν οξυνθεί και οι σχέσεις των ιδιωτικών καναλιών με την κυβέρνηση και να μην είναι σε θέση πλέον ο Πανταγιάς να επιβάλει τη σιωπή για τον αγώνα των Λιπασμάτων. Πλάνα από τη συγκέντρωση προβλήθηκαν στα δελτία ειδήσεων των ΜEGA και ANTENNA και το μεσημέρι και το βράδυ. Το τηλεοπτικό ρεπορτάζ για τα Φώτα είχε δύο σκέλη, το ένα ήταν η τελετή και το άλλο η διαμαρτυρία των απολυμένων που συνεχίζουν να διεκδικούν. Ο απόηχος της επιτυχίας δε σταμάτησε εκεί. Την επόμενη μέρα το πρωί έγινε θετική αναφορά στην εκδήλωση και στον αγώνα των απολυμένων στην πρωινή εκπομπή του Παπαδάκη στον ANTENNA.

Πρέπει εδώ να αναφέρουμε ότι η εκπομπή "Εν Πειραιεί" που προβάλλεται τώρα στο EXTRA πάντα συνεπής στη στήριξη του αγώνα των Λιπασματιωτών, έκανε ιδιαίτερη προβολή με συνευτεύξεις του εκπροσώπου της Επιτροπής Αγώνα σ. Γιάννη Νικολόπουλο και απολυμένων.

Οι θετικές αυτές εξελίξεις δεν είναι καθόλου άσχετες με τα θετικά αποτελέσματα που έχουν πετύχει οι απολυμένοι με την αναφορά τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που δημιουργεί μία τεράστια πίεση στο καθεστώς και το εκθέτει (δες σχετικό άρθρο στο ίδιο φύλλο). Ο αγώνας των απολυμένων που άντεξε στην πολυετή απομόνωση και στις επιθέσεις του καθεστώτος, δυνάμυνει συνέχεια και πετυχαίνει όλο και πιο σημαντικές νίκες.

Μάνος Travel: Και θάνατος και εξευτελισμός

Στις αρχές του χρόνου ένα από τα μεγαλύτερα τουριστικά πρακτορεία στη χώρα μας, το Μάνος Travel κατέρρευσε οικονομικά και έκλεισε. Πρόκειται για την πρώτη μεγάλη τουριστική επιχείρηση που κλείνει και αυτό έχει μια ιδιαίτερη αξία στο βαθμό που ένα σημαντικό μέρος της ελληνικής οικονομίας έχει συνδεθεί με τον τουρισμό και η επιβίωσή του εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την τουριστική ανάπτυξη. Το κλείσιμο της Μάνος Travel έχει μια συνάρτηση με τη γενικότερη κρίση στον παγκόσμιο τουρισμό μετά το χτύπημα των "Δίδυμων Πύργων", αλλά ειδικά στη χώρα μας είναι κύρια αποτέλεσμα της πολιτικής του οικονομικού σαμποτάζ που χρόνια τώρα γίνεται από το αντιαναπτυξιακό καθεστώς και που εκδηλώνεται και στον τουρισμό.

Η μαρίνα και το καζίνο στο Φλοίσβο δεν γίνονται γιατί οι σαμποταριστές με επικεφαλής το Λαλιώτη και το Συνασπισμό ξεσήκωσαν πριν από λίγα χρόνια ένα κίνημα με σύνθημα ότι "θα εμποδίζονταν η πνοή του αέρα από τη θάλασσα προς τις κατοικίες και θα γέμιζε υπόκοσμο η περιοχή"! Λιμάνια δεν γίνονται ή δεν ανακατασκευάζονται, ιδιαίτερα στις Κυκλάδες, γιατί σύμφωνα με αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας αυτό έρχεται σε αντίθεση με το φυσικό περιβάλλον της περιοχής. Στην Κρήτη δεν φτιάχνεται σταθμός ηλεκτροδότησης στον Αθρινόλακο γιατί η Greenpeace και το υπόλοιπο μαύρο μέτωπο θεωρούν ότι το νησί για να αντιμετωπίσει τους καλοκαιρινούς μήνες το πρόβλημα της αυξημένης κατανάλωσης ηλεκτρικής ενέργειας πρέπει να στηριχτεί στην αιολική ενέργεια! Όταν βέβαια δεν φυσάει για αρκετές μέρες τότε δεν θα έχει και ηλεκτρικό! Η Μύκονος δεν ηλεκτροδοτείται με ρεύμα από τη Αλιβέρι μέσω υποθαλάσσιου καλώδιου και πυλώνων που θα περνούν από την Άνδρο και την Τήνο, διότι η επιτροπή που έκαναν οι σαμποταριστές με επικεφαλής το Συνασπισμό και τον παλιό πρόεδρο του 5ου τμήματος του ΣτΕ και μέλους του ψευτοΚΚΕ Δεκλερή αποφάσισε ότι δεν μπορούν να τοποθετηθούν πυλώνες της ΔΕΗ διότι αυτό "στερεί το δικαίωμα τους να απολαμβάνουν το κυκλαδίτικο τοπίο ανεμπόδιστα"! Στο Λαύριο εμποδίζεται η κατασκευή δεξαμενών υγρών καυσίμων για πλοία και κόπτερα διότι αλλοιώνεται το περιβάλλον σύμφωνα πάντα με το ΣτΕ μετά από προσφυγή πάλι των σαμποταριστών. Το γεγονός ότι μετά την κατασκευή του αεροδρομίου των Σπάτων το λιμάνι αυτό αποκτά μια ιδιαίτερη σημασία για τη διακίνηση επιβατών και εμπορευμάτων και κατά συνέπεια έχει αυξημένες ανάγκες, αφήνει παγερά αδιάφορους τους σαμποταριστές. Αλλά δεν είναι μόνο το εκτεταμένο σαμποτάζ στην υποδομή του τουρισμού. Σε μια χώρα που καταστρέφεται η βιομηχανία είτε από τις σφαίρες της 17N, είτε με τις "κινητοποιήσεις" των "φίλων της φύσης" και η ανεργία είναι πολύ μεγάλη ποιος μπορεί να σκέφτεται την αναψυχή και τον τουρισμό όταν το πρόβλημα της επιβίωσης είναι έντονο; Είναι χαρακτηριστικό ότι ένα μεγάλο μέρος του εσωτερικού τουρισμού τα τελευταία χρόνια έχει στηριχθεί στα καταναλωτικά δάνεια που χορηγούν αφειδώς οι τράπεζες. Αλλά και αυτά κάποτε τελειώνουν και μοιραία έρχεται στη κάποια στιγμή η ύφεση και η κρίση.

Από την άλλη η γενικότερη πολιτική των αντιαναπτυξιακών στον τουρισμό είναι το χτύπημα των μεγάλων ξενοδοχειακών μονάδων, δηλαδή η συγκέντρωση του τουριστικού κεφάλαιου και η δημιουργία ενός του-

ρισμού των μικρομεσαίων που είναι οικονομικά ασύμφορος, είναι χαμηλός σε ποιότητα και είναι δύσκολο να ελεγχθεί από τις αρχές. Αυτός ο τουρισμός στηρίζεται στο εύκολο και σκανδαλώδες ξεζούμισμα του τουρίστα. Όλα τα παραπάνω έχουν σαν αποτέλεσμα να γίνεται όλο και δυσκολότερη η προσέλκυση τουριστών υψηλού κυρίως εισοδήματος από τις δυτικές χώρες που γεμίζουν τα θέρετρα των ανεπτυγμένων τουριστικά χωρών και που προσφέρουν το πιο μεγάλο κομμάτι των τουριστικών πωλήσεων σε αυτές. Όχι τυχαία οι πιο τουριστικά ανεπτυγμένες χώρες είναι και οι πιο ανεπτυγμένες. Τέλος με το τουριστικό εμπόριο και τις υπηρεσίες ισχύει ότι ισχύει γενικότερα με το εξαγωγικό εμπόριο και τις υπηρεσίες σε σχέση με τις δυτικές χώρες. Οι ρωσόδουλοι σαμποτάρουν συστηματικά κάθε εμπορική σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και αναπτύσσουν όσο μπορούν τις οικονομικές τους σχέσεις με τον εξευρωπαϊκό χώρο, ιδιαίτερα με τις πρώην ανατολικές χώρες. Όμως επειδή ο δεύτερος χώρος δεν μπορεί να αντιρροπήσει τις απώλειες από τον πρώτο οι συνολικές εξαγωγές της χώρας μας καταρρέουν. (Δες το μεγάλο μας άρθρο για την οικονομία σε αυτό το φύλλο της Νέας Ανατολής). Εξαιτίας λοιπόν των γενικότερων συμμαχιών της χώρας με το ρωσοκινέζικο άξονα, η κρατική πολιτική στον τουρισμό έχει στραφεί σε αυτές τις χώρες. Μπορεί να φαίνεται απλά κομικό, αλλά πρόκειται για μια τραγωδία που κουβαλάει μαζί της υποανάπτυξη και φασισμό όταν ο πρόεδρος του ΕΟΤ Γ. Πατέλλης έγραψε ένα σχετικό άρθρο για την έμφαση που πρέπει να δοθεί και για το "τι χρειάζεται να γίνει για την προσέλκυση κινέζων τουριστών"! (Ναυτεμπορική, 23-12). Μπορεί κανείς να υποθέσει τι είδους σχέσεις θα έχει με το καθεστώς της χώρας του ο μέσος κινέζος τουρίστας στην Ελλάδα όταν μόνο για τα εισιτήρια του ταξιδιού του θα πρέπει να δώσει τόσα λεφτά όσα βγάζει ένας κινέζος εργάτης σε 10 χρόνια.

Όσο το σημερινό πολιτικό μπλοκ θα βρίσκεται στην εξουσία και θα σαμποτάρει κάθε μεγάλη κλίμακας βιομηχανία, οπότε και την τουριστική και θα αντικαθιστά τις ανταλλαγές προσώπων και εμπορευμάτων με τη Δύση με αντίστοιχες από το χειρότερο υλικό της Ανατολής, τόσο οι παλιές δοκιμασμένες μονάδες της τουριστικής βιομηχανίας που έχουν σχέση με τον ανεπτυγμένο τουριστικό κόσμο σαν τον "Μάνο" θα καταποντίζονται. Αυτό δεν είναι ένα απλό σχήμα. Η συγκεκριμένη κατάρρευση του "Μάνος" έχει να κάνει με την συντριβή της απόπειράς του να συνδέσει τις υπηρεσίες του ταξιδιωτικού γραφείου με την αεροπορική βιομηχανία, και να γίνει ο ίδιος τελικά ένας τουρ-οπερέιτορ, δηλαδή ένας διεθνούς εμβέλειας, οπότε και αυτοδύναμος, τουριστικά ολοκληρωμένος οργανισμός που έχει κυρίως δεσμούς με την Ευρώπη και τη Δύση. Η αρχή του τέλους του ήταν όταν άρχισε να βυθίζεται η αεροπορική επιχείρηση που έστησε για τη μεταφορά επιβατών από το ελληνικό στα νησιά κάτω από τον σκληρό ανταγωνισμό των κρατικών και ιδιωτικών ανταγωνιστών. Εκεί δεν υπήρχε κανένα κράτος και καμιά αρχή για να τον βοηθήσει, αφού δουλειά αυτού του κράτους είναι ακριβώς να εμποδίζει, ακόμα και με σφαίρες τη συγκέντρωση του κεφάλαιου και βαθύτερα των παραγωγικών δυνάμεων. Δίχως μεγάλη κεφαλαιϊκή και κρατική πολιτική στήριξη αρχίζοντας από μια μικρή σχετικά τουριστική αγορά είναι σχεδόν αδύνατη η εκτίναξη ενός κεφάλαιου με τόσο ισχυρούς διεθνείς ανταγωνιστές και γίνεται εντελώς αδύνατη όταν συμπέσει με μια τουριστική ύφεση σαν εκείνη μετά τους δίδυμους πύργους. Και όταν μια εκτίναξη δεν φτάνει για να πατήσει ο άλτης στην άλλη

άκρη του γκρεμού, φτάνει και περισσεύει για να τον οδηγήσει στο βράθρο. Έτσι ο Μάνος Τσατσάκης, ιδιοκτήτης του άλλοτε πιο αξιόπιστου και με κύρος ταξιδιωτικού ομίλου της χώρας, "συνελήφθη την παραμονή Χριστουγέννων από αστυνομικούς του Τμήματος Ακρόπολης και οδηγήθηκε στο Αυτόφωρο για να αφεθεί εν συνεχεία ελεύθερος όταν ορίστηκε τακτική δικάσιμος" (Ελευθεροτυπία 8 Φλεβάρη), ύστερα από ομαδική μήνυση 100 περίπου ταξιδιωτών. Από ότι φαίνεται κάποιοι φρόντισαν ώστε αυτή η πτώση να είναι εξευτελιστική και επιπλέον χωρίς καμιά δυνατότητα ανάρρωσης και επιστροφής. Γιατί "σύμφωνα με πληροφορίες, πριν από περίπου ένα μήνα είχε υποβληθεί αίτημα πτώχευσης για την εταιρεία Manos και εκκρεμούσε εντολή για τον

ορισμό δικαστικού επιτρόπου που θα ήλεγχε τα οικονομικά της εταιρείας προκειμένου να εισηγηθεί θετικά ή αρνητικά επί της πρότασης πτωχεύσεως. Τα πράγματα όμως επιταχύνθηκαν πολλαπλασιάζοντας τις απορίες μεταξύ του επιχειρηματικού κόσμου, που κουβέντιαζε μεν την περίπτωση Μάνου αλλά μάλλον δεν ανέμενε αυτή τη ραγδαία εξέλιξη".

Ο Μάνος έπρεπε να τιμωρηθεί από τους τροτσοκιστές που είναι στην εξουσία με έναν τρόπο ανάλογο με εκείνον με τον οποίο εκτελέστηκε ο άλλος εκείνος αστός, ο Σφηνιάς που είχε το θράσος αυτή την εποχή να επιδιώξει συγκέντρωση κεφάλαιου που να είναι άλλο από εκείνο του Κόκκαλη, του Μπόμπολα, του Αποστολόπουλου και Σία.

ΕΚΛΕΙΣΕ Η TVX

συνέχεια από τη σελ. 7

προσφυγές κατά της συνέχισης των εργασιών για την επέκταση του μεταλλείου κάτω από τη Στρατονίκη. Οι σχετικές όμως περιβαλλοντικές μελέτες που συντάχθηκαν από το Ε.Μ. Πολυτεχνείο δεν μπόρεσαν να αποκρουστούν επιστημονικά οπότε οι σαμποταριστές ήταν υποχρεωμένοι να δώσουν την άδεια για τη συνέχιση της λειτουργίας των μεταλλείων. Αυτό έγινε πέρυσι το Φλεβάρη. Στη συνέχεια οι σαμποταριστές έκαναν μια αίτηση ασφαλιστικών μέτρων τον Απρίλη και τον Ιούνιο εκδικάστηκε η κύρια προσφυγή τους στο ΣτΕ. Αυτό, όπως γίνεται κάθε φορά, καθυστερεί να εκδοθεί την απόφασή του. Αυτή είναι μια πάγια τακτική του που γίνεται για δύο λόγους. Ο ένας είναι ότι αυτή η καθυστέρηση αναγκάζει την TVX να χάνει κεφάλαια και να αδυνατίζει οικονομικά οπότε εξωθείται στο κλείσιμο πράγμα που γλιτώνει τους σαμποταριστές από πολλούς μπελάδες και πιο πολύ από το να εκτίθενται σαν υπεύθυνοι του κλεισίματος των εργοστασίων. Ο άλλος, που είναι ίσως και σπουδαιότερος είναι για να σφυγμομετρηθούν στο μεταξύ τις διαθέσεις των εργατών. Αν οι εργαζόμενοι στα μεταλλεία δεν αντιδράσουν τότε το διάστημα παρατείνεται μέχρι να βρεθεί ο κατάλληλος χρόνος. Στο μεταξύ μέσω του φιλικού τους Τύπου διαρρέουν ότι πρόκειται να παρθεί μια ευνοϊκή απόφαση για την TVX και τους εργάτες στα μεταλλεία. Αυτό αποκοιμίζει όλους όσους ενδιαφέρονται για την επένδυση, δηλαδή και την εταιρεία και τους εργάτες με αποτέλεσμα απλά να περιμένουν την ευνοϊκή απόφαση χωρίς να κάνουν κάποια κινητοποίηση.

Το περασμένο Φεβρουάριο λοιπόν το υπουργείο Ανάπτυξης έδωσε την άδεια για τη συνέχιση των εργασιών κάτω από τη Στρατονίκη εγκρίνοντας τη μελέτη του Πολυτεχνείου. Αλλά αντί να υπογράψει ο υπουργός, ο Τζοχατζόπουλος, υπέγραψε ο γενικός διευθυντής του υπουργείου. Αντίθετα λοιπόν από ό,τι ορίζει η σχετική νομοθεσία, που απαιτεί είτε κοινή υπουργική απόφαση (πέντε συναρμόδιων υπουργείων) είτε υπουργική απόφαση του ΥπΑν, δόθηκε μια άδεια που η προσβολή της ήταν πολύ εύκολη στο τυπικό της μέρος. Πάνω σε αυτό στηρίχθηκε στη συνέχεια το ΣτΕ και ακύρωσε την επέκταση του μεταλλείου κάτω από τη Στρατονίκη και στην περιοχή κοντά σε αυτή (στις Μαύρες Πέτρες), με μια απόφασή του που είδε το φως της δημοσιότητας στις αρχές του περασμένου Δεκέμβρη.

Δηλαδή δόθηκε ένα ακόμη αποφασιστικό χτύπημα για τη λειτουργία των μεταλλείων και για την επένδυση της TVX. Θα

πρέπει εδώ να τονίσουμε ότι αυτή η απόφαση στηρίχτηκε πάνω σε ένα τυπικό διαδικαστικό θέμα (δηλαδή το ποιος υπόγραψε την απόφαση) και καθόλου δεν συζήτησε για την ουσία της, δηλαδή το ΣτΕ δεν ασχολήθηκε με το αν πράγματι υπάρχουν επιπτώσεις στο περιβάλλον από τη συνέχιση των εργασιών κάτω από τη Στρατονίκη. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στους σαμποταριστές να ξανακάνουν πάλι προσφυγή στο ΣτΕ στο μέλλον επί της ουσίας αυτή τη φορά. Επειδή όμως μια οριστική ακυρωτική απόφαση του ΣτΕ (Γιαννη γιατί έχουν προβλημα με ακύρωση. Τότε γιατί ανησυχούμε;) θα σήμαινε και κλείσιμο αυτή τη στιγμή των μεταλλείων, δηλαδή 700 εργάτες άνεργοι στο δρόμο και μια επένδυση (η πιο μεγάλη μεταπολεμικά ξένη επένδυση) κατεστραμμένη, με σοβαρές επιπτώσεις για το διεθνές κύρος (το ήδη βαριά τραυματισμένο) της χώρας μας όσον αφορά στις ξένες επενδύσεις, αυτό στην απόφασή του "αναπέμπει το θέμα στη διοίκηση να ενεργήσει". Δηλαδή μπορεί ξανά η TVX να ζητήσει εκ νέου άδεια για τη συνέχιση των εργασιών, πράγμα που έχει ήδη κάνει. Έτσι αυτή τη στιγμή αναμένεται η κοινή υπουργική απόφαση πέντε συναρμόδιων υπουργείων (ΥΠΕΧΩΔΕ, Υπ. Αν., Γεωργίας, Υγείας και Πολιτισμού). Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές έχουν υπογράψει τα τέσσερα υπουργεία και αναμένεται να υπογράψει και ο υπουργός Πολιτισμού Βενιζέλος. Δηλαδή η απαιτούμενη κοινή υπουργική απόφαση παύει να υπάρχει και θα δοθεί η άδεια να ξεκινήσουν πάλι να λειτουργούν τα μεταλλεία και να δουλεύουν οι εργαζόμενοι. Φαίνεται ότι οι βιομηχανιστές μέσα στην κυβέρνηση αντιστέκονται ακόμη στους σαμποταριστές της βιομηχανίας. Αυτό γίνεται φανερό, και σε ένα βαθμό προδικάζει μια κοινή υπουργική απόφαση για τη συνέχιση της λειτουργίας των μεταλλείων, από μια ανακοίνωση τύπου του υφυπουργού Ανάπτυξης Καλαφάτη στις 27-11-02 μετά από τη συνάντηση που είχε με τον αντιπρόεδρο της Kinross, που είναι η κεντρική εταιρεία που τελευταία συγχωνεύτηκε με την TVX. Γράφει η ανακοίνωση: "Ο κ. Καλαφάτης από την πλευρά του επεσήμανε το ενδιαφέρον του υπουργείου για την ανάπτυξη των επενδύσεων στην περιοχή και τη συνέχιση λειτουργίας των μεταλλείων Στρατονίκης".

Όμως σε τελική ανάλυση το αν τα μεταλλεία θα συνεχίσουν να λειτουργούν και αν η επένδυση της μεταλλουργίας χρυσού τελικά γίνει θα εξαρτηθεί αποκλειστικά και μόνο από την πάλι που θα δώσουν οι εργαζόμενοι στα μεταλλεία της Κασσάνδρας μαζί με κάθε εργάτη και κάθε προοδευτικό άνθρωπο που θέλει την ανάπτυξη και την προκοπή αυτής της χώρας και του λαού της.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΛΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΟΗΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

συνέχεια από τη σελ. 1

διώκει μια λεπτή εγχείρηση μέσα στο ιρακινό καθεστώς με την οποία θα αφαιρεθεί η ηγετική ομάδα Σαντάμ και θα αντικατασταθεί από μια νέα πιο αντιδυτική και πιο ρωσόφιλη. Γι' αυτό η μέθοδος που προκρίνουν είναι μια σύνθετη διαδικασία που συνδυάζει την εξωτερική στρατιωτική και διπλωματική πίεση με την εσωτερική μεθοδική δουλειά της πολιτικής και οικονομικής υπονόμευσης της ηγεσίας Σαντάμ. Το πιο βασικό στη μέθοδο της ρώσικης διπλωματίας είναι να μπει τελικά κάθε βία ενάντια στο Ιράκ κάτω από τον έλεγχο του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Σε αυτό το όργανο η Ρωσία είναι ηγεμόνας χάρη στο πανίσχυρο μέτωπο που οικοδομεί με τέχνη ο ρωσοκινεζικός άξονας με την Ευρώπη-ιδιαίτερα με την Γαλλία και τη Γερμανία- και με τον Τρίτο κόσμο, ιδιαίτερα τις αραβικές χώρες.

Μέχρι στιγμής κυριαρχεί η ρώσικη τακτική και αυτή όσο και να διατυμπανίζεται από τον ΟΗΕ σαν διπλωματική είναι ήδη μια τακτική βίας, δηλαδή ένας πόλεμος. Την βία την παρέχουν οι ΗΠΑ απειλώντας διαρκώς το Ιράκ ότι αν δεν αποπλιστεί, ουσιαστικά αν δεν ανατραπεί το καθεστώς Σαντάμ, θα εισβάλουν και θα καταλάβουν τη Βαγδάτη με τα εκατοντάδες χιλιάδες στρατεύματα που διαρκώς συγκεντρώνουν. Δίχως αυτήν την άμεση και χειροπιαστή απειλή βίας, δηλαδή δίχως αυτό το πιστόλι που κρατάνε διαρκώς οι ΗΠΑ στον κρόταφο του Ιράκ είναι αδύνατη οποιαδήποτε διπλωματική πίεση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ πάνω στο καθεστώς Σαντάμ και αδύνατη κάθε ρώσικη εγχείρηση μέσα στο ιρακινό καθεστώς.

Για να κατανοήσει κανείς τη ρώσικη τακτική στο Ιράκ θα πρέπει να την έχει μελετήσει προηγούμενα στη Σερβία και το Αφγανιστάν.

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Και στη Σερβία και στο Αφγανιστάν ακολουθήθηκε από τη Ρωσία ένα σχήμα σταθερό στην βασική του αρχή: Οι ΗΠΑ ασκούν την ανοιχτή και εξωτερική βία στη δοσμένη χώρα και στο προς ανατροπή εχθρικό καθεστώς, ενώ η Ρωσία αξιοποιεί αυτή τη εξωτερική και ανοιχτή βία για να ασκήσει τη δικιά της εσωτερική και διακριτική βία και να πάρει τελικά την εξουσία. Έχουμε περιγράψει αυτό το σχήμα με τις διατυπώσεις: Οι ΗΠΑ τινάζουν την ελιά, η Ρωσία μαζεύει τον καρπό, ή οι ΗΠΑ είναι η σκούπα, η Ρωσία είναι το φαράσι.

Στη Σερβία και το Αφγανιστάν η σκούπα είχε πάρει τη μορφή μιας θύελλας αεροπορικών βομβαρδισμών που διέλυσε την υποδομή της πρώτης και το στρατό της δεύτερης. Το φαράσι, στη μεν Σερβία ήταν το πραξικόπημα του 2000 που έφερε στην εξουσία τον ρωσόφιλο Κοστουνίτσα, στο δε Αφγανιστάν ήταν η επίγεια προέλαση του στρατού της Βόρειας Συμμαχίας στις αρχές του 2002, που έφερε στην εξουσία της Καμπούλ τους παλιούς και δοκιμασμένους πράκτορες της Ρωσίας

Φαχίμ και Ντοστόμ.

Μερικοί φίλοι μας, που έχουν σιγουρευτεί για την ορθότητα των αναλύσεων μας επειδή έχουν διαπιστώσει στην πράξη την συχνή επαλήθευση των προβλέψεών μας αναρωτιούνται: Πώς είναι δυνατόν οι ιθύνοντες μιας υπερδύναμης σαν τις ΗΠΑ να μην βλέπουν ότι δουλεύουν τελικά για τη Ρωσία;

Πέρα από το ότι η καλύτερη διπλωματία του κόσμου, η ρώσικη, δεν κάνει τίποτα τόσο καλά όσο το να φροντίζει να μην καταλαβαίνει την πολιτική της ο κύριος εχθρός της που είναι η Αμερική, αυτή η τελευταία κάνει τέσσερα λάθη ταυτόχρονα που αναλογούν στον ιμπεριαλισμό της και την σχετική πτώση της. Πρώτον θεωρεί την νέα "μη κομμουνιστική" Ρωσία φίλη της. Δεύτερον θεωρεί τους εθνικιστές του τρίτου κόσμου τον κύριο εχθρό της. Τρίτον θεωρεί εν εαυτό της πανίσχυρο την ώρα που είναι σε κάθοδο, και Τέταρτο, και το πιο βασικό, θεωρεί ότι οι λαοί είναι ανίκανοι να αλλάξουν τις κοινωνίες τους και σαν τέτοιοι θα της είναι αιώνια ευγνώμονες που εκείνη θα ξεπαστρεύει τους δικτάτορες τους. Έτσι πιστεύει ότι όπου συντρίβει έναν εθνικιστή δικτάτορα παίρνει μαζί με τη Ρωσία και μάλιστα περισσότερο από αυτήν το πιο μεγάλο κομμάτι εξουσίας, δηλαδή πιστεύει ότι εκτός από το να είναι η σκούπα είναι και το φαράσι. Πιο συγκεκριμένα πιστεύει ότι στη Σερβία έχει την περισσότερη εξουσία χάρη στον δυτικόφιλο πρωθυπουργό Τζίντζιτς, όπως και στο Αφγανιστάν χάρη στον πρωθυπουργό Καρζάι που η ίδια εγκατέστησε. Στην πραγματικότητα οι ΗΠΑ έχουν και στις δυο χώρες πολύ λίγη εξουσία γιατί πουθενά η Ρωσία δεν τους επέτρεψε να συντρίψουν το προηγούμενο πολιτικό και ιδεολογικό καθεστώς, αλλά μόνο μια φράζια αυτού του καθεστώτος. Το βαθύ καθεστώς έμεινε αναλλοίωτο και μάλιστα η βίαιη και ωμή επίθεση των ΗΠΑ το έκανε ακόμα πιο αντιαμερικανικό και πολύ πιο ρωσόφιλο από ότι ήταν πριν. Επί πλέον σταδιακά και ο λαός των χωρών αυτών έγινε πιο αντιαμερικανικός επειδή η νέα φαινομενική εξουσία, δηλαδή εκείνη των δυτικόφιλων, εισπράττει όλη την δυσσάρεσκια των μαζών εξ αιτίας της αδυναμίας της να κυβερνήσει. Αυτή η αδυναμία της είναι νομοτελειακή γιατί προέρχεται κατά το μεγαλύτερο μέρος της από το διαρκές σαμποτάζ των ρωσόφιλων που είναι οι αληθινοί κυρίαρχοι στο νέο μπλοκ εξουσίας.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΒΙΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΟΗΕ

Στο Ιράκ τώρα βρισκόμαστε στη φάση της εξόντωσης του εθνικιστή δικτάτορα, δηλαδή στην πιο κρίσιμη φάση της μεγάλης εγχείρησης μέσα στο καθεστώς.

Η αληθινή δυσκολία για τη Ρωσία είναι ότι, ενώ πρέπει από τη μια να ενθαρρύνει διαρκώς τις ΗΠΑ να ασκήσουν αυτή τη βία, από την άλλη πρέπει να τις εμποδίζει να την ασκήσουν όπως θέλουν, δηλαδή να την ασκήσουν έξω και ενάντια στον δικό της έλεγχο. Αυτό είναι το νόημα της μόνιμης επωδού της Ρωσίας και όλων των ρωσόφιλων κυβερνήσεων του πλανήτη στη διάρκεια του εν εξελί-

ξει πολέμου ενάντια στο Ιράκ: "Καμία βία ενάντια στο Ιράκ που δεν θα περνάει μέσα από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ" δηλαδή μέσα από την έγκριση της Ρωσίας και των συμμάχων της. Οι ΗΠΑ είναι μια υπερδύναμη σε πρωτοφανή πτώση μόνο και μόνο επειδή παρά τη θέλησή της συμμορφώθηκε σε αυτήν την απαίτηση, δηλαδή έβαλε την τεράστια μηχανή βίας που διαθέτει κάτω από την πολιτική έγκριση, και όπως θα δούμε την πολιτική καθοδήγηση ενός τρίτου οργανισμού, ενός οργανισμού στον οποίο η ίδια δεν έχει την ηγεμονία. Από την ώρα που συμμορφώθηκε με αυτήν την αξίωση ο εν εξελίξει πόλεμος έχει πάψει να είναι ένας δικός της και έχει γίνει πολύ περισσότερο ένας πόλεμος του ΟΗΕ, στο βάθος ένας πόλεμος της Ρωσίας ενάντια στο Ιράκ.

Το να ενθαρρύνει η Ρωσία τις ΗΠΑ να κάνουν τον πόλεμο ενάντια στο Ιράκ δεν ήταν κάτι δύσκολο. Αρκούσε μόνο να τους το επιτρέψει. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός μισεί ενστικτώδικα όποιον εναντιώνεται στο σημερινό διεθνές στάτους κβο για οποιονδήποτε λόγο, είτε δηλαδή το αμφισβητεί από την πλευρά της επανάστασης, είτε από την πλευρά του φασισμού, και ο ιρακινός εθνικισμός-φασισμός μετά την επίθεσή του στο Κουβέιτ δεν έπαψε να αρνείται αυτό το στάτους κβο και να καταγγέλλει τις ΗΠΑ. Κυρίως όμως οι ΗΠΑ κινούνται κάτω από την επίδραση της σφαγής της 11 του Σεπτεμβρίου που ήρθε να επιβεβαιώσει και να επιτείνει την αντίληψή τους ότι μετά την δήθεν κατάρρευση της ΕΣΣΔ ο νέος κύριος εχθρός τους είναι οι εθνικιστές, ιδιαίτερα οι σοβινιστές του τρίτου κόσμου. Πάνω σε αυτή την αντίληψη, που είναι στη ρίζα της ιμπεριαλιστικής, οικοδόμησε η Ρωσία την στρατηγική της προβοκάτσιας που εγκαινιάστηκε με την επίθεση της στους διδύμους πύργους (Δες τα παλιότερα άρθρα για τη σφαγή των διδύμων πύργων στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ). Ύστερα από αυτή την επίθεση οι ΗΠΑ όχι μόνο βεβαιώθηκαν για τον νέο τους τριτοκοσμικό εχθρό, όχι μόνο πανικοβλήθηκαν και θεώρησαν αυτόν τον εχθρό τον μεγαλύτερο τους από τον δεύτερο παγκόσμιο, αλλά θεώρησαν ότι είχαν το δικαίωμα να διεξάγουν προληπτικούς πολέμους για να συντρίψουν τα διάσπαρτα γενικά επιτελεία αυτού του εχθρού, που τα ονόμασαν "άξονα του κακού", δηλαδή τα καθεστώτα του Ιράκ, του Ιράν, της Λιβύης, της Συρίας και της Βόρειας Κορέας. Στην περίπτωση αυτή οι ΗΠΑ συμπεριφέρονται σαν τον αστυνομικό που δέχεται γκαγκαστερική επίθεση άγνωστης προέλευσης και που ενώ ο ίδιος συνεργάζεται με τον μεγαλύτερο γκάγκστερ (εν προκειμένω τη Ρωσία) απαλλάσσεται στην επίθεση πλακώνοντας στο ξύλο χωρίς στοιχεία τους πρώτους μικροτραμπούκους και ιδιόρρυθμους που βρίσκει έξω από το τμήμα. Μόνο μια ιμπεριαλιστική δύναμη θα σεβόταν τόσο λίγο την κυριαρχία ενός κράτους, την θέληση των κατοίκων του και τη θέληση όλων των υπόλοιπων χωρών του πλανήτη προκειμένου να αμυνθεί απέναντι σε αυτό που εκείνη θεωρεί απειλή, όπως έκαναν οι ΗΠΑ στο Αφγανιστάν και ακόμα περισ-

σότερο κάνουν σήμερα στο Ιράκ. Από την άλλη μεριά το γεγονός ότι οι ΗΠΑ χτυπάνε πρώτα το Ιράκ και όχι κάποια άλλη χώρα του "άξονα του κακού" δεν είναι άσχετη με το εντελώς συγκεκριμένο υλικό συμφέρον τους να εξασφαλίσουν τον πολιτικό έλεγχο στην περιοχή του Κόλπου από όπου αυτοί οι ίδιοι και οι βιομηχανικά ανεπτυγμένοι σύμμαχοί τους προμηθεύονται πετρέλαιο. Για την παγκόσμια σοσιαλφασιστική προπαγάνδα η κύρια αιτία του αμερικανικού πολέμου που ακόμα δεν έχει ξεκινήσει είναι ο έλεγχος του πετρελαίου του Κόλπου. Η αλήθεια είναι ότι το πετρέλαιο είναι η πρώτη αιτία του εν εξελίξει πολέμου ενάντια στο Ιράκ που ήδη καθοδηγεί η Ρωσία.

Μάλιστα η κύρια και συγκεκριμένη αιτία για την οποία οι ΗΠΑ αρχίζουν τον πόλεμό τους ενάντια στον "άξονα του κακού" από το Ιράκ είναι ότι μόνο για μια επίθεση στο Ιράκ έχουν άδεια από τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές και πιο πολύ από την στρατιωτικά και πολιτικά ισχυρότερη ανάμεσά τους Ρωσία. Αυτό γίνεται ολοφάνερο στην περίπτωση της Β. Κορέας που εκατό φορές πιο φανερά από ότι το Ιράκ εφαρμόζει πυρηνική τεχνολογία και που τώρα δα προκαλεί τις ΗΠΑ ότι θα συνεχίσει να το κάνει. Όμως η Βόρεια Κορέα έχει την πολιτική προστασία τόσο της Ρωσίας, που πριν ένα χρόνο κάλεσε τον ηγέτη της σε συνομιλίες στη Μόσχα, όσο και της Κίνας που θεωρεί τη Βόρεια Κορέα κυρίως χώρα της δικιάς της επιρροής. Δίχως το πράσινο φως από τη Ρωσία, αλλά και την Κίνα ποτέ οι ΗΠΑ δεν θα ξεδιπλώνανε την πανίσχυρη αρμάδα τους στον Περσικό, ποτέ δεν θα επιβάλανε ένα ατέλειωτο εμπάργκο σε αυτή τη χώρα και ποτέ δεν θα στέλνανε αλλεπάλληλα τελεσίγραφα και επιθεωρητές.

Πρέπει επίσης στο σημείο αυτό να σημειώσουμε και να απαντήσουμε στους ρωσόφιλους ότι δεν διάλεξαν τυχαία οι υπερδυνάμεις το Ιράκ για να επιβάλουν τη βία τους και τους νόμους τους. Το Ιράκ στάθηκε ένας αδύναμος κρίκος του Τρίτου κόσμου με τον ίδιο περίπου τρόπο που στάθηκε και η Σερβία, επειδή καταπάτησε με τον πιο κραυγαλέο και κτηνώδη τρόπο την κρατική κυριαρχία ενός άλλου κράτους, του Κουβέιτ, εισέβαλε σε αυτό και το υποδούλωσε εισπράττοντας την αποστροφή όλων των δημοκρατικών ανθρώπων του κόσμου.

Είναι δηλαδή γεγονός ότι αντίθετα από ότι ισχυρίζονται οι απανταχού σοσιαλφασίστες το ενιαίο αντιρακινό μέτωπο του 1990 είχε το ουσιαστικό πολιτικό δικαίωμα όχι μόνο να διώξει τον εισβολέα Σαντάμ από το Κουβέιτ, αλλά και να βάλει ενάντια στη Βαγδάτη συντρίβοντας τον ίδιο και το καθεστώς του. Εκείνος ο πόλεμος ήταν ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος, όχι επειδή ιμπεριαλιστικές χώρες βάδισαν ενάντια σε μια χώρα του τρίτου κόσμου, αλλά γιατί την ίδια στιγμή που υποτίθεται ότι κάνανε έναν πόλεμο για την απελευθέρωση μιας χώρας από έναν εισβολέα, παραδίνανε μιαν τρίτη, τον Λίβανο σε έναν άλλο εισβολέα, τη Συρία. Γιατί ο στόχος εκείνου του πολέμου δεν ήταν η συντριβή ενός φασισμού, αλλά η

συνέχεια στη σελ. 12

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΛΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΟΗΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

συνέχεια από τη σελ. 11

κυριαρχία του νεογέννητου τότε μετώπου των υπερδυνάμεων ΗΠΑ και Ρωσίας πάνω στο χώρο των πετρελαίων. Και τότε πάλι ήταν η Ρωσία που είχε την ηγεμονία στο μέτωπο αυτό. Τότε η Ρωσία στόχευε μέσα από αυτόν τον πόλεμο όχι στην πτώση, αλλά στην αποδυνάμωση του Σαντάμ. Γι αυτό και ο Γκορμπατσόφ, ενώ υποστήριξε ανοιχτά την δυτική αντιρακινή εκστρατεία προκειμένου να πετύχει την στρατιωτική ήττα και αποδυνάμωση του Σαντάμ, ήταν ταυτόχρονα αυτός που σταμάτησε τα δυτικά στρατεύματα από το να βαδίσουν και να καταλάβουν την Βαγδάτη. Γιατί αν εκείνος ο αποκλειστικά δυτικός στρατός έριχνε τον Σαντάμ εκείνη τη στιγμή θα εξασφάλιζε και την διαδοχή του καθώς η Ρωσία δεν είχε ακόμη αρκετή δύναμη στο εσωτερικό του Ιράκ. Ως τότε μάλιστα ο τριτοκοσμικός εθνικιστής Σαντάμ ήταν το μεγαλύτερο αγκάθι για το σοσιαλμπενιαλισμό στο χώρο της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής. Η σκούπα με λίγα λόγια υπήρχε από τότε, αλλά το φαράσι δεν ήταν ακόμα έτοιμο. Η Ρωσία κατάφερε να ισχυροποιηθεί στο εσωτερικό του Ιράκ ακριβώς επειδή εκείνος ο πόλεμος και το κατοπινό εμπόλεμο αδυνάτισαν εξαιρετικά την εξουσία Σαντάμ και επειδή η Ρωσία, σταματώντας τότε το δυτικό στρατό, εμφανίστηκε σαν ο πιο καλός και αποτελεσματικός σύμμαχος του καθεστώτος.

Αλλά οι ΗΠΑ δεν ξέχασαν ποτέ αυτήν την εγκατάλειψη του θηράματος και συνέχισαν να πιέζουν αφόρητα τον Σαντάμ και μετά την αποδυνάμωσή του, ενώ η Ρωσία συνέχισε να δουλεύει από τα μέσα και ακόμα πιο αποτελεσματικά, χάρη σε αυτήν την πίεση, για την υπονόμηση και πτώση του Σαντάμ. Ο Κλίντον διευκόλυνε αφάνταστα το ρώσικο παιχνίδι με την επιμονή των ΗΠΑ στο εμπόλεμο, με τον εναέριο διαμελισμό του Ιράκ σε τρεις ζώνες και με τους ασταμάτητους βομβαρδισμούς, δηλαδή με μια πολιτική που αδυνάτιζε το θήραμα χωρίς να το σκοτώνει. Σε όλο αυτό το διάστημα η Ρωσία εφαρμόζε τη γνωστή διπλή της πολιτική. Επέτρεπε στον ΟΗΕ τη συνέχιση της πίεσης, δηλαδή έκανε αποχή από το Συμβούλιο Ασφαλείας και ζητούσε αυτή η πίεση να είναι ελαφρότερη από όση ήθελαν οι ΗΠΑ για να καλοπιάνει το Ιράκ, αλλά δεν ασκούσε το βέτο της με το οποίο θα εμπόδιζε στ' αλήθεια αυτήν την πίεση που εξασκείτο στο όνομα του ΟΗΕ. Αφηνε δηλαδή στις ΗΠΑ το ρόλο του κακού που θαυμάσια τον έπαιξε ο προβοκάτορας Κλίντον και η ίδια κράταγε με το αζημίωτο το ρόλο του καλού.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Η παρατεταμένη εγχείρηση έχει ήδη πριν από την τελευταία φάση δώσει καρπούς. Ενώ οι εχθρικές ΗΠΑ πιέζουν απ' έξω και δίχως αποτέλεσμα για μια ολόκληρη δεκαετία το Ιράκ, η "φίλη" Ρωσία έχει διεισδύσει σε αυτό σε ασύλληπτο βαθμό. Το κέντρο βάρους αυτής της διείσδυσης βρίσκεται στο κέντρο βάρους όλης της οικονομικής και πολιτικής ζωής του Ιράκ, που είναι το πετρέλαιο. Η Ρωσία κατάφε-

ρε χάρη στο εμπόλεμο και στη διαδικασία του ΟΗΕ "πετρέλαιο έναντι τροφής" να ελέγξει το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της εμπορίας του ιρακινού πετρελαίου, ενώ το υπόλοιπο το ελέγχει η Γαλλία. Κρατικές ρωσικές εταιρείες σαν την Emercom έχουν υπογράψει συμβόλαια δισεκατομμυρίων με το ιρακινό κράτος. Αρχικά το μεγαλύτερο μέρος των συναλλαγών το πραγματοποιούσε η Lucoil, για να μην εκτεθεί όμως ότι σπάει το εμπόλεμο άφησε τη θέση της σε ένα πλήθος από πιο μικρές εταιρείες που από το 1995, (οπότε άρχισε το σύστημα " πετρέλαιο έναντι τροφής"), πραγματοποιούσαν πωλήσεις 15 δισεκατομμυρίων δολλαρίων διοχετεύοντας στο εξωτερικό το 35% με 40% της ιρακινής παραγωγής. Στο διάστημα αυτό μεγάλες ρώσικες εταιρείες σαν την Tatneft, Zaroubejneft, Slavneft, Sibour και δευτερευόντως κινέζικες υπέγραψαν συμβόλαια με το ιρακινό κράτος για την εκμετάλλευση περιοχών με πελώρια πετρελαϊκά αποθέματα, όπως είναι το κοίτασμα της Κούρνα 2 που παραδόθηκε στην Zaroubejneft το 1997. Τα κοιτάσματα αυτά δεν έχουν καμιά σχέση με την οικονομική αποδοτικότητα εκείνων της Κασπίας. Στην Κασπία η εξόρυξη του πετρελαίου κοστίζει 7 έως 8 δολάρια το βαρέλι, στο Ιράκ κοστίζει 70 σεντς. Βέβαια η εκμετάλλευση αυτών των αποθεμάτων θα γίνει δυνατή για τη Ρωσία μόνο αν αρθούν οι κυρώσεις κατά του Ιράκ, όμως αποτελούν γι' αυτήν μια στρατηγική υποθήκη.

Το μεγαλύτερο ωστόσο άμεσο πλεονέκτημα για τη Ρωσία από την πετρελαϊκή της διείσδυση και ο κύριος στόχος αυτής της διείσδυσης είναι πολιτικής φύσης. Η εμπορία πετρελαίου δίνει στη Ρωσία τη δυνατότητα να διαμορφώνει άμεσους και ζωτικούς δεσμούς με την ιρακινή αρχουσα τάξη. Και δεν υπάρχει ανώτερη σχέση, πιο βαθιά και δεσμευτική ανάμεσα στον κόσμο της οικονομίας και στον κόσμο της πολιτικής από εκείνη που υφαίνει η δωροδοκία. Ο Guardian της 20 του περασμένου Αυγούστου έγραψε για τα "εκατομμύρια δολάρια για προμήθειες" που έδωσε η Emercom σε ιρακινούς επιστήμονες για να αποσπάσει το τελευταίο συμβόλαιο των 270 εκατομμυρίων δολαρίων. Σύμφωνα με την Monde της 20 του περασμένου Σεπτεμβρίου οι μικρές ρώσικες εταιρείες αυξάνουν με δωροδοκίες το ποσοστό του πετρελαίου που έχουν το δικαίωμα να εμπορευτούν παραβιάζοντας τους διεθνείς όρους της συμφωνίας "πετρέλαιο έναντι τροφής", δηλαδή σπάζοντας το εμπόλεμο και ρίχνοντας τεράστιες ποσότητες πετρελαίου στη μαύρη αγορά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο παραιτήθηκε η Lucoil από αυτήν την αγορά. Προφανώς κάποια άλλη, "ανεύθυνη" και λιγότερη επίσημη Ρωσία έπρεπε να κάνει τη βρωμοδουλειά, δηλαδή το μερικό σπάσιμο του εμπόλεμου και, κυρίως, την δωροδοκία. Πέρα από αυτή την μέθοδο πολιτικής διείσδυσης, ο ρώσικος σοσιαλμπενιαλισμός αναπτύσσει και άλλες πιο μακροπρόθεσμες. Αυτή τη στιγμή για παράδειγμα 400 ιρακίνοι μελλοντικοί ειδικοί στην εξόρυξη πετρελαίου εκπαιδεύονται σε ρώσικα ινστιτούτα (Monde, 20 του Σεπτεμβρίου). Πρόκειται για την παραγωγή μιας μελλοντικής οικονο-

μικής και τεχνικής ελίτ με την οποία η Μόσχα θα έχει διαμορφώσει εξαιρετικά στενούς δεσμούς. Ήδη σύμφωνα με την ειδική στα ζητήματα του πετρελαίου αρθρογράφου της Μοντ Veronique Maurus (11 του Οκτώβρη) οι ΗΠΑ ακόμα και αν καταλάβουν το Ιράκ δεν θα ελέγξουν τα πατρέλαια γιατί δεν θα μπορέσουν να υποτάξουν την έμπυχη τεχνοδομή τους που είναι εξαιρετικά "πατριωτική και έχει αναπτύξει δεσμούς με τους Γάλλους τους Ρώσους και τους Κινέζους".

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΙΡΑΚ

Η τακτική του εμπόλεμο που ευνόησε λοιπόν σχεδόν αποκλειστικά τη Ρωσία και καθόλου τις ΗΠΑ κράτησε 10 ολόκληρα χρόνια και δεν αντιστοιχεί σε καμιά λογική δικαίου. Ή έπρεπε αυτοί που μιλάνε στο όνομα του ΟΗΕ και του διεθνούς δικαίου να ολοκληρώσουν τον πόλεμο εναντίον του Σαντάμ ή έπρεπε να επιδιώξουν ένα τέλος του. Οι ΗΠΑ και η Ρωσία διαλέξαν την ταχτική ενός παρατεταμένου πόλεμου που βασάνιζε όχι τον Σαντάμ, αλλά τον ίδιο τον ιρακινό λαό που υποτίθεται ήθελαν να απελευθερώσουν από τον Σαντάμ. Άλλωστε σε όλο αυτό το διάστημα ο Σαντάμ ζήτησε πολλές φορές μια διαπραγμάτευση με τις ΗΠΑ για να δοθεί τέλος στη σύγκρουση, ενώ πρόσφερε και εγγυήσεις στο Κουβέιτ ότι δεν θα ξαναεπιθεθεί.

Επειδή αυτός ο παρατεταμένος και βασανιστικός πόλεμος δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί με κανέναν άλλο τρόπο εφευρέθηκε το επιχείρημα του αφοπλισμού του Ιράκ από όπλα μαζικής καταστροφής. Αυτά τα όπλα είναι τα μόνα που δεν επιτρέπουν οι ιμπεριαλιστές να βρίσκονται στα χέρια άλλων χωρών εκτός από τα δικά τους και εκείνα των φίλων τους. Η μονομερής απαίτηση για αφοπλισμό των άλλων είναι από μόνη της αφόρητα άδικη και κυνικά ιμπεριαλιστική. Από τη άλλη μεριά η απόλυτη πραγματοποίηση αυτού του αφοπλισμού συνεπάγεται μια μόνιμη επέμβαση και έναν μόνιμο και απόλυτο πολιτικό και στρατιωτικό έλεγχο της δοσμένης χώρας. Γιατί δεν υπάρχει ένα τείχος που να χωρίζει τα συμβατικά όπλα από τα όπλα μαζικής καταστροφής και γιατί δεν είναι ποτέ δυνατόν να ελέγξει κανείς όλα τα στάδια και όλα τα σημεία της παραγωγής τέτοιων όπλων. Στο βάθος η μοναδική εγγύηση για να μην διαθέτει τέτοια όπλα οριστικά και τελεσίδικα ένα καθεστώς είναι να περιέλθει υπό έλεγχο, στην προκειμένη περίπτωση προϋπόθεση ενός τέτοιου ελέγχου είναι η πτώση του εθνικιστή ηγέτη της χώρας. Μάλιστα η λογική του ειδικού αφοπλισμού, του αφοπλισμού από μερικά όπλα και όχι από όλα, βρίσκεται πολύ περισσότερο μέσα στη λογική της παρατεταμένης εγχείρησης μέσα στο καθεστώς παρά στην ανατροπή του. Γι' αυτό ενώ για τις ΗΠΑ ο ειδικός αφοπλισμός είναι μέρος της πολιτικής τους για τον γενικό αφοπλισμό, δηλαδή για την ανατροπή όλου του καθεστώτος Σαντάμ και στην ουσία μόνο ένα πρόσχημα για να εξαπολύσουν το γενικευμένο τους πόλεμο, για τη Ρωσία είναι η πιο αποτελεσματική μέθοδος

και το ιδανικό πρόσχημα για να πραγματοποιούν την εγχείρησή τους μέσα στο καθεστώς. Το πιο συγκεκριμένο εργαλείο αυτής της μεθόδου είναι οι επιτροπές των επιθεωρητών του ΟΗΕ.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΦΑΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΕΣ. Η ΑΠΟΦΑΣΗ 1441 ΤΟΥ ΣΥΜΒ. ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Αν μελετήσει κανείς την διεθνή διπλωματική πάλη σε όλο το τελευταίο διάστημα θα διαπιστώσει ότι αν και το ευρύτερο ζήτημα διαμάχης είναι το αν η απόφαση για έναν πόλεμο ενάντια στο Ιράκ πρέπει να περνάει ή όχι μέσα από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, το πιο κεντρικό σημείο αυτής της διαμάχης είναι το αν θα υπάρξουν επιθεωρητές και ποιο θα είναι το βάρος τους στις αποφάσεις που θα πάρει το Συμβούλιο Ασφαλείας.

Οι ΗΠΑ θέλανε από την αρχή να αποφύγουν εντελώς τον ΟΗΕ και να δράσουν μονομερώς οργανώνοντας γύρω τους μια συμμαχία με άλλα κράτη. Στο σημείο αυτό η Ρωσία διαμόρφωσε ένα πολύ πλατύ μέτωπο το οποίο ζητούσε προηγούμενη έγκριση κάθε πολέμου από τον ΟΗΕ. Σε αυτό το μέτωπο τον πιο ανοικτά αντιαμερικάνικο ρόλο ανέλαβε να τον παίξει όχι η ίδια η Ρωσία, αλλά η Γαλλία. Αυτό το μέτωπο περιλάμβανε και περιλαμβάνει επίσης την Κίνα, (που αποτελεί ουσιαστικά ένα ενιαίο φασιστικό άξονα με την Ρωσία και γι' αυτό δεν θα αναφέρεται ξεχωριστά σε αυτό το άρθρο), μια σειρά ευρωπαϊκές χώρες και τον Αραβικό κόσμο και ήταν τόσο ισχυρό που διέσπασε την αμερικάνικη εκτελεστική εξουσία σε δύο ρεύματα. Το ένα με επικεφαλής τον Τσένυ και τον Ράμσφελντ που έμεινε σταθερό υπέρ της ανεξάρτητης αμερικανικής δράσης και το άλλο με επικεφαλής τον Πάουελ που ήταν υπέρ της συμπόρευσης με το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Στο πλευρό του Πάουελ όχι τυχαία βέβαια βρέθηκε από την αρχή ο γνωστός μας προβοκάτορας Τένετ της Σία (Monde, 7 Αυγούστου) και ο επίσης προβοκάτορας Μπλερ. Αυτό το τελευταίο υποκείμενο έπαιξε τον εξής σημαντικό ρόλο: Ενθάρρυνε από τη μια όσο κανείς άλλος τις ΗΠΑ να μπουν στην περιπέτεια του πολέμου με το Ιράκ και κυρίως να στείλουν το στρατό τους στην περιοχή και από την άλλη απαιτούσε κάθε στιγμή ο πόλεμος να περνάει μέσα από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Είναι ο ίδιος που τελευταία έπεισε τον Μπους να δώσει νέα παράταση στο Σ.Α του ΟΗΕ για τους επιθεωρητές, ενώ την ίδια στιγμή δήλωνε ότι ο Σαντάμ εξαπατάει τους επιθεωρητές. Την στάση του αυτή τη δικαιολογούσε παριστάνοντας μια τον αμερικανό και την άλλη τον ευρωπαίο. Είναι ο ίδιος άνθρωπος που το 1999 απαιτούσε και απειλούσε με αμερικανική επίγεια εισβολή στη Σερβία για να κάμψει τις αντιστάσεις του Μίλοσεβιτς και να τον υποχρεώσει να παραδώσει το Κόσσοβο στο συμμαχικό μέτωπο, ενώ λίγο μετά διευκόλυνε τη Ρωσία να μπει με το στρατό της στο Κόσσοβο και να καταλάβει το στρατηγικής σημασίας αεροδρόμιο της Πρίστινα.

Η υπερίσχυση της γραμμής Πάουελ σή-

μαινε την απόλυτη παγίδευση των ΗΠΑ, πράγμα που δεν θα ήταν δυνατό δίχως η Ρωσία να δελεάσει τις ΗΠΑ. Το δέλεαρ ήταν η απόφαση 1441 του Συμβουλίου Ασφαλείας που πάρθηκε ομόφωνα τον περασμένο Νοέμβριο.

Αυτή ήταν επίτηδες διαφορούμενα διατυπωμένη. Από τη μια διαπίστωνε ότι το Ιράκ δεν έχει αποπλιστεί και ότι έχει παραβιάσει κατάφωρα τις αποφάσεις του ΟΗΕ και ότι είναι δικιά του δουλειά να πείσει ότι έχει αποπλιστεί. Με αυτό το πνεύμα ήταν που η 1441 εγκαθιστούσε τους επιθεωρητές και τους έδινε απεριόριστη εξουσία ελέγχου. Σύμφωνα με αυτό το πνεύμα δινόταν σε κάθε μέλος του ΟΗΕ, εν προκειμένω στις ΗΠΑ, το δικαίωμα να επιτεθεί στο Ιράκ εφ' όσον αυτό το ίδιο δεν αποδείκνυε ότι έχει αποπλιστεί ολοκληρωτικά. Από την άλλη όμως η ίδια αυτή απόφαση επιφορτίζε τους επιθεωρητές με το καθήκον να καταθέσουν σε ένα κοντινό διάστημα (ως τις 27 του Γενάρη του 2003) τα συμπεράσματά τους.

Μόλις εκδόθηκε αυτή η απόφαση η Ρωσία, η Γαλλία και η Κίνα με κοινή τους ανακοίνωση την ερμήνευσαν σαν μια απόφαση που δεν επέτρεπε σε κανέναν να κηρύξει πόλεμο δίχως μια νέα απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας και δίχως προηγούμενα οι επιθεωρητές να καταθέσουν την αναφορά τους, ενώ οι ΗΠΑ την ερμήνευαν αντίστροφα, όπως και οι περισσότεροι διπλωματικοί αναλυτές και ειδικοί αμέσως μετά την έκδοσή του.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι και η ίδια η Βαγδάτη είδε σε αυτήν την απόφαση την κυριαρχία της αμερικάνικης θέσης και την εξέλαβε σαν άδεια του Συμβουλίου Ασφαλείας στις ΗΠΑ για κήρυξη πολέμου. Ήταν τότε μεγάλη μάλιστα η απογοήτευση και η οργή του ιρακινού καθεστώτος για τη ρωσική στάση στο Συμβούλιο Ασφαλείας ώστε με απόφαση του υπουργού πετρελαίων του Ιράκ στις 12 του Δεκέμβρη, δηλαδή λίγες μέρες μετά την απόφαση 1441, καταργήθηκε η συμφωνία του 1997 με την Lucoil για την εκμετάλλευση της Κούρνα 2. Το αποτέλεσμα ήταν να διαμαρτυρηθεί η ρωσική κυβέρνηση και να ζητήσει από το Ιράκ να "αναθεωρήσει την απόφασή του" (Monde 18 Δεκέμβρη 2003). Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημάνουμε ότι όλη την πάλη μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας για μια λιγότερο ευνοϊκή προς τις ΗΠΑ απόφαση την έδωσε ως συνήθως και προς μεγάλη χαρά της Ρωσίας η Γαλλία, που έχει πάρει από τότε και το βάρος της μεγαλύτερης σύγκρουσης με τις ΗΠΑ στο εσωτερικό όλου του ιμπεριαλιστικού κόσμου. Αυτή η στάση της Γαλλίας δεν οφείλεται σε καμιά ειρηνόφιλη διάθεση, αλλά σε καθαρό υπολογισμό. Η αντίθεση της Γαλλίας και όλης της Ευρώπης στην αμερικανική τακτική στο Ιράκ δεν είναι δημοκρατικού και φιλοτριτοκοσμικού τύπου, αλλά ιμπεριαλιστικού και μάλιστα φιλορωσικού ιμπεριαλιστικού τύπου. Αν δεν ήταν τέτοιου τύπου η πολιτική της η Γαλλία δεν θα απαιτούσε αποπλισμό του Ιράκ, δεν θα άφηνε τις ΗΠΑ να στείλουν 150000 στρατό και να κρατάνε τη σκανδάλη του στον κρόταφο του Ιράκ, δεν θα απαιτούσε εγκατάσταση νέας κυβέρνησης διεθνών εγκαθήμεν μέσα στη χώρα, και το κυριότερο δεν θα ανεχόταν και δεν θα υποστήριζε με ενθουσιασμό το καταπληκτικά βρώμικο παιχνίδι των επιθεωρητών της περίφημης UNMOVIC

ΤΟ ΛΑΠΑΡΟΣΚΟΠΙΟ ΜΠΛΙΞ ΚΑΙ ΕΛ ΜΠΑΡΑΝΤΕΙ

Το τι είναι πραγματικά οι επιθεωρητές φαίνεται από την τωρινή δράση τους στο Ιράκ σε συνδυασμό με την διαδρομή και την φυσιογνωμία των επικεφαλής τους Χανς Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι. Αυτοί οι κύριοι αναδεικνύονται σε κάθε τους βήμα το νυστέρι ή καλύτερα το λαπαροσκόπιο με το οποίο η Ρωσία εγχειρίζεται το Ιράκ.

Εκείνο που τους χαρακτηρίζει είναι η διπλή γλώσσα, αυτό το σήμα κατατεθέν της ρωσικής διπλωματίας. Οι δηλώσεις και η συμπεριφορά τους πρέπει να αντανακλούν τη διπλή αναγκαιότητα της αποστολής τους. Αυτή είναι από τη μια να ανακαλύπτουν διαρκώς ίχνη και συμπτώματα ιρακινών όπλων μαζικής καταστροφής ώστε να θυμίζουν διαρκώς στο Ιράκ ότι με μια τους λέξη μπορούν να ενεργοποιήσουν την αμερικανική σκανδάλη και από την άλλη να μην ανακαλύπτουν ποτέ τόσα και τέτοια ευρήματα που θα μπορούσαν να δώσουν στις ΗΠΑ το δικαίωμα να πατήσουν αυτή τη σκανδάλη χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας, δηλαδή της Ρωσίας. Η διγλωσσία τους συνοψίζεται ακόμα καλύτερα σε μια φρασεολογία που διαπιστώνει τη μια ότι ο Σαντάμ συνεργάζεται μαζί τους και την άλλη ότι δεν συνεργάζεται όσο πρέπει. Αυτή η τακτική έχει αρχίσει να εξοργίζει τις ΗΠΑ που κατηγορούν όλο και περισσότερο τους Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι για υποχωρητικότητα απέναντι στο Ιράκ. Όταν το κύμα αυτό δυσπιστίας απέναντί τους από τις ΗΠΑ μεγαλώνει αυτοί κάνουν αμέσως δηλώσεις του τύπου "το Ιράκ δεν συνεργάζεται" και ανακαλύπτουν νέα πιο προωθημένα, αλλά οπωσδήποτε μη "αρκούντως αποτελεσματικά" ευρήματα, οπότε εξασφαλίζουν μια νέα παράταση για τους ελέγχους και ασκούν μια ακόμα πιο αφόρητη πίεση στο Ιράκ.

Η χορευτική τέχνη των Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι έδωσε λαμπρά δείγματα

και φτάνει τώρα στο απόγειό της λίγο πριν την κρίσιμη ημερομηνία της 27 του Γενάρη. Εκείνη τη στιγμή διεξήχθη η πάλη της επόμενης φάσης όπου η Ρωσία πάλευε για παράταση της παραμονής των χειρουργών και οι ΗΠΑ προσπαθούσαν να πατήσουν επιτέλους τη σκανδάλη καθώς όπως θα δούμε παρακάτω ο χρόνος λιγοστεύει γι' αυτές.

Για τις ανάγκες λοιπόν αυτής της τόσο λεπτής στιγμής οι Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι ανακαλύπτουν άδειες φιάλες χημικών όπλων που θα έπρεπε σύμφωνα με τους ίδιους ο Σαντάμ να τις έχει δηλώσει σύμφωνα με την απόφαση 1441, αλλά που είναι πιο παλιές από το 1990, οπότε είχε το ουσιαστικό δικαίωμα να τις προμηθευτεί. Για να μην υπάρχει αμφιβολία για το πόσο διαφορούμενα είναι αυτά τα ευρήματα ο Μπλιξ τα σχολιάζει ως εξής: "Οι ίδιοι οι ιρακίνοί μας είπαν ότι εξεπλάγησαν και μας διαβεβαίωσαν ότι επρόκειτο για μια παράλειψη". Και στη συνέχεια διερωτάται ο Μπλιξ για να διερωτηθεί μαζί του όλη η ανθρωπότητα: "Το ερώτημα που θέτουμε είναι το παρακάτω: πρόκειται για τα υπολείμματα ενός παλιού προγράμματος ή είναι η κορυφή ενός παγόβουνου, ενός σχεδίου βάσει του οποίου διατήρησαν πυρομαχικά για να τα γεμίσουν με χημικά όπλα στο μέλλον;" (Απόσπασμα από συνέντευξη στο CNN που δημοσιεύτηκε στη Monde της 21 Γενάρη). Αφού ο Μπλιξ δεν ξέρι κανείς άλλος δεν ξέρι. Ο μόνος που μπορεί να απαντήσει είναι ο χρόνος και είναι περισσότερο χρόνο που ζητάει ο Μπλιξ και η Μόσχα. Ο Ελ Μπαραντέι μάλιστα σε μια συνέντευξη του στο

πρακτορείο Ρόιτερς την ίδια μέρα το είπε ακόμα πιο καθαρά: "Η Βαγδάτη φαίνεται διατεθειμένη να δώσει περισσότερες πληροφορίες στους επιθεωρητές. Έχουμε ακριβείς ερωτήσεις να τους κάνουμε, συγκεκριμένες προτάσεις να τους υποβάλουμε και νομίζω ότι έχουν αποδείξει κάποια ανοίγματα σε ορισμένους τομείς."

Ποια είναι άραγε αυτά τα ανοίγματα για τα οποία μιλάει ο Ελ Μπαραντέι; Ασφαλώς δεν μπορεί κανείς να τα ξέρι ακριβώς, αλλά ένα τουλάχιστον τέτοιο "άνοιγμα" το ξέρουμε και είναι αρκετό για να φωτίσει όσο τίποτα άλλο τη φύση των επιθεωρητών και των επιθεωρήσεων.

Ξέρουμε λοιπόν ότι ο υπουργός πετρελαίου του Ιράκ, που όπως είπαμε παραπάνω ακύρωσε το συμβόλαιο της παραχώρησης των κοιτασμάτων της Κούρνα 2 στη Lucoil, ο Αμέρ Μοχάμεντ Ραχίντ καθαιρέθηκε από τον Σαντάμ Χουσεΐν στις 7 του Γενάρη, δηλαδή 27 μέρες μετά την παραπάνω απόφασή του και αντικαταστάθηκε από τον πρώην πρεσβευτή του Ιράκ στη Μόσχα Σαμίρ Αμπντέλ Αζίζ Αλ-Ναΐμ. Σύμφωνα με την Monde της 9 του Γενάρη ο Α. Μ. Ραχίντ βρίσκεται τελευταία στο "στόχαστρο" των επιθεωρητών οι οποίοι "ασχολούνται πολύ έντονα με αυτόν" γιατί υπήρξε παλιός βοηθός του Χουσεΐν Κεμάλ, υπεύθυνου του προγράμματος όπλων μαζικής καταστροφής του Ιράκ και γιατί η γυναίκα του ήταν από τους επικεφαλής ειδικούς επιστήμονες αυτού του προγράμματος. Ο Ραχίντ ήταν το 1998 υπεύθυνος των διαπραγματεύσεων με την UNSCOM. Όμως από το 1995 ο Ραχίντ είχε τοποθετηθεί επικεφαλής του υπουργείου πετρελαίου, ενώ η γυναίκα του ήταν δραστήρια στη συγκεκριμένη θέση γύρω στα 1980. Σύμφωνα με τον Φαντίλ Σαλαμί διευθυντή του Κέντρου των Παγκόσμιων Ενεργειακών Σπουδών που εδρεύει στο Λονδίνο: "Το να έχει κανείς σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο έναν υπουργό και τη σύζυγό του να ανακρίνονται από τους επιθεωρητές του ΟΗΕ θα αποτελούσε μια ασύλληπτη ταπείνωση. Το πετρέλαιο είναι αποκλειστικός χώρος ελέγχου του Σαντάμ και της ομάδας του" (στο ίδιο άρθρο). Με λίγα λόγια ακόμα και ανεξάρτητοι αναλυτές διαπιστώνουν ότι η απομάκρυνση του Ραχίντ ήταν μονόδρομος για τον Σαντάμ από την ώρα που το πολύτιμο στέλεχος του μπήκε στο στόχαστρο της UNMOVIC. Εμείς βέβαια μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο φόβος του Σαντάμ δεν ήταν η "ασύλληπτη ταπείνωση", αλλά ο πρακτικός κίνδυνος να αλλάξει ξαφνικά στάση η UNSMOVIC και να πυροδοτήσει την σκανδάλη των ΗΠΑ ανακαλύπτοντας νέα "συγκλονιστικά" στοιχεία.

Ότι η αλλαγή του επικεφαλής του υπουργείου πετρελαίων περιείχε μια συγκεκριμένη συναλλαγή του Σαντάμ, όχι απλά με την UNMOVIC, αλλά με την ίδια τη Ρωσία γίνεται φανερό από τα πιο άμεσα και συγκεκριμένα αποτελέσματα που αυτή η αλλαγή έφερε στις σχέσεις της Ρωσίας με τα ιρακινά πετρέλαια. Έτσι την Παρασκευή 16 του Γενάρη, δηλαδή μόλις 11 μέρες πριν συζητηθεί στο Συμβούλιο Ασφαλείας το ζήτημα του αν παίρνει παράταση ο Σαντάμ ή όχι, ο ρώσος υφυπουργός ενέργειας της Ρωσίας Ιβάν Ματλασόφ και ο υφυπουργός πετρελαίων του Ιράκ υπέγραψαν συμφωνία με την οποία ο κατασκευαστικός βραχίονας της Γκάζπρομ, η εταιρεία Stroitansgaz, ανέλαβε την ανάπτυξη του 4ου συγκροτήματος του Δυτικού πετρελαϊκού πεδίου. Με

την ίδια συμφωνία η Soyouzneftegaz, μια σκοτεινή πετρελαϊκή εταιρεία ιδιοκτησίας του πρώην υπουργού ενέργειας Γιούρι Σάφρανικ πήρε τα δικαιώματα να αναπτύξει το πετρελαϊκό πεδίο του Ραφιντάν στο Νότιο Ιράκ. Τέλος, υπογράφηκε και μια τρίτη συμφωνία που περιγράφει τα μελλοντικά επιχειρηματικά σχέδια των ρωσικών πετρελαϊκών εταιρειών στο Ιράκ και για την οποία δεν γίνανε γνωστές άλλες λεπτομέρειες. Τα πετρελαϊκά πεδία που αναφέρονται σε αυτές τις συμφωνίες είναι πολύ μικρά σε σχέση με αυτά της Κούρνα 2, η οποία δεν δόθηκε επίσημα πίσω στη Lucoil. Όμως την ίδια μέρα που υπογράφονταν τα παραπάνω συμβόλαια η Lucoil ανακοίνωσε ότι η Ρωσία και το Ιράκ συμφώνησαν να "απορρίψουν όλες τις αξιώσεις της κάθε πλευράς ενάντια στην άλλη" και τόνισε ότι για τη Lucoil η προηγούμενη συμφωνία είναι σε ισχύ. Αυτή η δήλωση δεν διαψεύστηκε από το Ιράκ που σημαίνει ότι τουλάχιστον ανεπίσημα η προηγούμενη συμφωνία ισχύει (Τα στοιχεία για αυτή τη συμφωνία τα πήραμε από την ηλεκτρονική σελίδα των Moscow Times της 20 Γενάρη).

Νομίζουμε ότι δεν χρειάζονται πολύ περισσότερα για να αποδειχτεί η συμφωνη με τις ανάγκες της ρωσικής διπλωματίας χειρουργική δραστηριότητα των επιθεωρητών.

Βέβαια εδώ παραφυλάει η γνωστή ένσταση ότι δεν είναι δυνατόν οι πανίσχυρες ΗΠΑ να επιτρέπουν στη Ρωσία να ελέγχει ένα πολιτικό όργανο τόσο κρίσιμης σημασίας όσο είναι η UNMOVIC. Πέρα από τη γενική εξήγηση που δώσαμε στην αρχή του άρθρου μας τη σχετική με τις αυταπάτες μιας υπερδύναμης σε πτώση και τη διπλωματική δεινότητα μιας άλλης που έχει την διεθνή πολιτική πρωτοβουλία, πρέπει να τονίσουμε για μια ακόμα φορά τον τεράστιο ρόλο που παίζει για τη ρωσική διπλωματία η γενική τακτική του γενικού εισοδισμού, τακτική που πρώτη φορά έχει εφαρμοστεί στην ιστορία του ιμπεριαλισμού με τέτοια επιμονή και τέχνη και προπαντός σε τέτοια πλατειά κλίμακα. Ειδικά η διείσδυσή της Ρωσίας στον ΟΗΕ είναι κάτι εξαιρετικά εύκολο γι' αυτήν αφού ο γενικός παγκόσμιος πολιτικός συσχετισμός που αντανάκλαται στον ΟΗΕ της δίνει ένα ασύγκριτο πλεονέκτημα σε σχέση με τις απομονωμένες στον τρίτο κόσμο ΗΠΑ και ένα ακόμα μεγαλύτερο σε σχέση με την διπλωματικά πλαδαρή έως ανύπαρκτη Ευρώπη.

Χάρη σε αυτήν την υπεροχή και μέσα από την προεδρία Κλίντον μπόρεσε η Ρωσία να επιβάλει στον ΟΗΕ σαν Γενικό Γραμματέα έναν Κόφου Ανάν που τόσες φορές και σε τόσες διαφορετικές περιστάσεις έδειξε την αφοσίωση του στη ρωσική διεθνή στρατηγική και τακτική.

Ο Μπλιξ διορίστηκε σαν επικεφαλής της UNMOVIC από τον ίδιο τον Κόφου Ανάν το Γενάρη του 2000, αφού προηγούμενα είχε κατατομηθεί μετά από έναν παρατεταμένο διπλωματικό πόλεμο και διεθνείς καμπάνιες καταγγελίας με την κατηγορία της κατασκοπείας υπέρ των ΗΠΑ ο προκάτοχός του αμερικανός Ρίτσαρντ Μπάτλερ και αφού είχε απορριφθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας ο Ρολφ Εκέους, υποψήφιος που τον πρότειναν οι ΗΠΑ και η Βρετανία. Η τοποθέτησή του σε αυτή τη θέση θεωρήθηκε μεγάλη ήττα για τις ΗΠΑ γιατί ως το 1997 ο Μπλιξ ήταν επικεφαλής της Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας και είχε κατη-

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΛΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΟΗΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

συνέχεια από τη σελ. 13

γορηθεί από τις ΗΠΑ για την αποτυχία του να ανιχνεύσει πυρηνικά όπλα στο Ιράκ. Αυτή η αποτυχία του ήταν τόσο παταγώδης που τη παραδέχτηκε τελικά και ο ίδιος δικαιολογούμενος ότι “εξαπατήθηκε από τους ιρακινούς” (Βήμα. 16-17 Νοέμβρη).

Σε ότι αφορά τώρα τον Ελ Μπαραντέι αν μιλάμε για δίδυμο με τον Μπλιξ είναι επειδή ο πρώτος είναι παιδί του δεύτερου μέσα στη γραφειοκρατία του ΟΗΕ. Ο Ελ Μπαραντέι τοποθετήθηκε από τον Μπλιξ σαν βοηθός γενικός διευθυντής για τις διεθνείς σχέσεις. Αυτή η θέση δημιουργήθηκε από τον Μπλιξ ειδικά για τον Ελ Μπαραντέι και όταν ο πρώτος έφυγε από την Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας επέβαλε σαν επικεφαλής της τον δεύτερο. Σύμφωνα με έναν διπλωμάτη της ομάδας των “77”, της τριτοκοσμικής ομάδας που τώρα βρίσκεται κάτω από σοσιαλิมπεριαλιστική ηγεμονία, ο Ελ Μπαραντέι έχει την εμπιστοσύνη των χωρών του τρίτου κόσμου και θεωρείται σαν τέτοιος. Τι ευκολότερο για έναν φιλωρόσο να καλύπτεται σαν τριτοκοσμικός (Monde, 10 του Γενάρη)

Η σημασία των συμφωνιών της 16 του Γενάρη ήταν τόσο μεγάλη για τη Ρωσία ώστε μια μέρα πριν από την υπογραφή τους έγινε η πρώτη τόσο έντονη επίσημη τοποθέτηση της Ρωσίας ενάντια στον πόλεμο και από τότε δεν επαναλήφθηκε για να συνεχιστεί η πίεση στον Σαντάμ. Σε συνέντευξή του στο τηλεοπτικό κανάλι Αλ Τζαζίρα, δηλαδή μπροστά σε όλο τον αραβικό κόσμο, ο υπουργός εξωτερικών Σεργκέι Ιβανόφ δήλωσε ότι ο πόλεμος ενάντια στο Ιράκ θα ήταν ένα “τρομερό και μοιραίο λάθος” και ότι η Ρωσία θεωρεί κάθε μονομερή δράση των ΗΠΑ “εντελώς απαράδεκτη”. Από κείνη τη στιγμή και πέρα όλα τα μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας, το ένα μετά το άλλο διαχώρισαν τη θέση τους από τις ΗΠΑ και στον ένα βαθμό ή στον άλλο την απείλησαν με βέτο του ΟΗΕ αν προχωρούσε σε πόλεμο ενάντια στο Ιράκ χωρίς την έγκρισή τους. Αυτή η ενδεχόμενη έγκριση συναρτάται για όλους αυτούς με την έγκριση των επιθεωρητών και μόνο από αυτό μπορεί κανείς να αντιληφθεί την τεράστια εμπιστοσύνη που τρέφει στους τελευταίους το δήθεν αντιπολεμικό μπλοκ μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Ποιος θα ανέθετε σε μερικούς γραφειοκράτες του ΟΗΕ και στην αστυνομική ικανότητά τους να βρουν ή να μη βρουν όπλα το δικαίωμα να αποφασίσουν για τις διεθνείς εξελίξεις και την διπλωματία όλου του ιμπεριαλισμού; Δεν είναι άλλωστε τυχαίο που μετά τις 16 του Γενάρη και όσο πλησιάζαμε προς την κρίσιμη ημερομηνία της 27 του Γενάρη, όπου αποσπάστηκε από τις ΗΠΑ μια νέα παράταξη οι τοποθετήσεις των Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι γίνονταν όλο και περισσότερο κολακευτικές για το πόσο καλά συνεργάζεται το Ιράκ με την Επιτροπή των Επιθεωρητών.

**ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ
ΕΓΧΕΙΡΗΣΗΣ Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ
ΣΑΝΤΑΜ**

Δώσαμε ως εδώ έμφαση στο ζήτημα των επιθεωρητών επειδή σε μεγάλο βαθμό τα χειρουργικά εργαλεία προσδιορίζουν τον τρόπο της εγχείρησης. Όμως αυτό που την καθορίζει είναι πάνω απ’ όλα ο στόχος της, που όπως είπαμε από την αρχή του άρθρου μας είναι η αφαίρεση του όγκου Σαντάμ Χουσεΐν. Οι επιθεωρητές δεν είναι σε θέση μόνοι τους να δώσουν τη λύση. Οι επιθεωρητές το μόνο που κάνουν είναι να διοχετεύουν με έναν ορισμένο τρόπο την αμερικάνικη πολεμική ενέργεια στην υπηρεσία της εγχείρησης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση κρατάνε το δάχτυλό τους στην σκανδάλη του αμερικάνικου περιστρόφου. Αλλά αυτή η δυνατότητά τους δεν είναι ανεξάντλητη. Η ρώσικη διπλωματία δεν μπορεί να έχει καταστρώσει τα σχέδιά της στηριγμένη στην υπόθεση ότι οι ΗΠΑ θα μείνουν αιώνια να αιωρούνται σε αυτή τη θέση. Αυτό είναι αδύνατο κατ’ αρχήν για πολιτικούς λόγους. Μια διαρκής απειλή που δεν πραγματοποιείται για μακρύ χρόνο παύει να είναι απειλή και χωρίς την αξιόπιστη αμερικανική πίεση είναι αδύνατη η ρώσικη εγχείρηση. Ακόμα περισσότερο αυτή η παράταση της πίεσης είναι αδύνατη και για πρακτικούς λόγους. Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να εξαπολύσουν τον πόλεμό τους μετά τα μέσα του Απρίλη γιατί σύμφωνα με τους στρατιωτικούς ειδικούς από εκείνη την εποχή και πέρα η περιοχή του Κόλπου αρχίζει να φλέγεται από τις ψηλές θερμοκρασίες της ερήμου και σε μια τέτοια περίπτωση οι στρατιωτικές κινήσεις γίνονται πολύ πιο δύσκολες και κυρίως δαπανηρές σε ανθρώπινο υλικό. Αν από την άλλη μεριά οι ΗΠΑ αναβάλουν την επίθεση για το τέλος του φθινοπώρου του 2003 τότε θα πρέπει να αντιμετωπίσουν το ρίσκο μιας οικονομικής καταστροφής καθώς κάθε μέρα που περνάει κοστίζει σε αυτόν τον πελώριο σύγχρονο στρατό 4 δισεκατομμύρια δολάρια. Εννοείται ότι είναι αδύνατο στις ΗΠΑ με κίνδυνο την γελοιοποίηση και την πλήρη ανυποληψία της απειλής τους να φύγουν τώρα από τον Κόλπο και να ξαναέρθουν το Σεπτέμβρη.

Από τα παραπάνω βγάζουμε το συμπέρασμα ότι η Ρωσία μπορεί να χρησιμοποιήσει την αμερικάνικη στρατιωτική ενέργεια το πολύ για ενάμιση μήνα ακόμα. Ένα κρίσιμο ερώτημα είναι τι είδους θα είναι αυτή η χρησιμοποίηση. Θα φτάνει ή αμερικανική στρατιωτική απειλή ή θα χρειαστεί και η πραγματοποίησή της;

Αυτά τα ξέρει καλύτερα ο χειρουργός και το άμεσο μέλλον θα δείξει. Αν βάζουμε αυτό το ερώτημα στον εαυτό μας είναι περισσότερο για να βοηθήσουμε στην ανάλυση της διεθνούς πολιτικής πάλης που διεξάγεται αυτή τη στιγμή, να συλλάβουμε την οξυτήτά της και να εκτιμήσουμε την στρατηγική του καθενός από τους πρωταγωνιστές της.

Τα πολιτικά δεδομένα που έχουμε στα χέρια μας, μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι είναι λίγο πιθανό να μην χρειαστεί το Κρεμλίνο τη θερμή αμερικανική βία.

Αυτή βία δεν θα ήταν απαραίτητη και μάλιστα ίσως θα είναι ανεπιθύμητη για τη Ρωσία μόνο αν ο Σαντάμ υποχρεωνόταν σε παραίτηση ή ανατρέποταν από ένα στρατιωτικό πραξικόπημα μέσα στο Ιράκ.

Γιατί η αμερικανική επίθεση θα δώσει οπωσδήποτε πολύ περισσότερες εξουσίες στις ΗΠΑ στη μεταΣαντάμ περίοδο παρά μια ανατροπή του Σαντάμ σήμερα, αφού σε αυτή την δεύτερη περίπτωση οι ΗΠΑ θα βρίσκονται εντελώς έξω από το Ιράκ και η Ρωσία εντελώς μέσα. Ότι σε αυτήν την κατεύθυνση κινείται η ρώσικη διπλωματία το αντιλαμβάνεται κανείς περισσότερο από τη δραστηριότητα των φίλων της παρά από τη δραστηριότητα της ίδιας. Βεβαίως έρχονται στο φως της δημοσιότητας ανταποκρίσεις και σχόλια σύμφωνα με τα οποία η Ρωσία προσπαθεί να πείσει τον Σαντάμ να παραιτηθεί με αντάλλαγμα αυτός να βρει καταφύγιο στη Ρωσία ή σε μια άλλη φιλική της χώρα στον αραβικό κόσμο, όμως επίσημα αυτή η πρόταση διατυπώνεται προς τον Σαντάμ Χουσεΐν από τις αραβικές και ισλαμικές χώρες που ανάμεσά τους έναν καθοριστικό ρόλο παίζει η Συρία, ενώ επίσης υποστηρίζεται ανοιχτά από τη δυτική Ευρώπη και από τον Πάουελ στις ΗΠΑ. Αυτό το ρεύμα υπέρ της παραίτησης του Χουσεΐν προσπαθεί σήμερα να το εκπροσωπήσει διεθνώς και να το οργανώσει η ισλαμοφασιστική ομάδα Ερντογκάν που διοργανώνει συνάντηση στην Κωνσταντινούπολη στην οποία θα συμμετέχουν οι δυτικοφιλικές αραβικές χώρες και η Συρία. Ο κορμός πάντως του ρεύματος της παραίτησης Σαντάμ είναι η Σαουδική Αραβία και η Αίγυπτος που είναι οι δυο ισχυρότερες αραβικές χώρες που οι κυβερνήσεις τους κολυμπάνε μέσα σε μια θάλασσα αντιαμερικανισμού και αντιεβραϊσμού. Γι’ αυτές μια αμερικανική επίθεση στο Ιράκ θα είναι μια καταστροφή καθώς θα τις υποχρεώσει είτε να πάνε μαχητικά ενάντια στις ΗΠΑ, οπότε θα χάσουν κάθε αμερικανική στήριξη ή θα χάσουν κάθε εσωτερική βάση. Και στις δυο περιπτώσεις οι μέρες τους θα είναι μετρημένες. Νομίζουν λοιπόν ότι θα αποφύγουν το πικρό δίλημμα με μια παραίτηση του Σαντάμ Χουσεΐν. Έτσι όμως το μόνο που κάνουν είναι να μπαίνουν στην υπηρεσία του ρώσικου σχεδίου, δηλαδή να φέρνουν δίπλα τους στον Κόλπο τον αληθινό κύριο εχθρό τους. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής και κοινωνικής παρακμής και του ασύλληπτου συντηρητισμού και καιροσκοπισμού των αραβικών αστικών τάξεων. Γιατί δεν υπάρχει καλύτερη υπογραφή στη δικιά τους μελλοντική εκκαθάριση για αυτές τις κυβερνήσεις από το να φέρνουν στο Σαντάμ Χουσεΐν το τελεσίγραφο της παραίτησης, τελεσίγραφο που είναι τελικά η απαίτηση όλου του ιμπεριαλιστικού κόσμου να καθορίσει τα εσωτερικά οποιασδήποτε χώρας του τρίτου κόσμου. Σε ότι αφορά τέλος τις ευρωπαϊκές χώρες που ζητάνε την παραίτηση του Σαντάμ, αυτές με το συνηθισμένο τους οπιορτονομιστικό θέλον μέσα από αυτόν να τα έχουν καλά και με τον αραβικό κόσμο για να εξασφαλίζουν το πετρέλαιό τους και τις εξαγωγές τους, και με τις ΗΠΑ για να εξασφαλίζουν φτηνά την άμυνά τους. Αλλά με αυτήν την αχρείότητα ούτε οι ΗΠΑ, ούτε ο αραβικός κόσμος πρόκειται να τους εμπιστευτεί ποτέ. Αυτοί που αποτελούν ακραίο πόλο μιας αντίθεσης και προσποιούνται το κέντρο, όταν δεν αποκαλύπτονται κερδίζουν όμως αυτοί που

παίρνουν το ρόλο του κέντρου από αδυναμία πάντα συντρίβονται. Όπως και να εξελιχθεί ο σημερινός πόλεμος ενάντια στο Ιράκ οι δυο μεγαλύτεροι χαμένοι του θα είναι οι καιροσκόποι του δεύτερου και του τρίτου κόσμου.

Η Ρωσία που είναι το προσποιητό κέντρο, δηλαδή ο αληθινός κεντρισμός, αρνείται να μπει επικεφαλής της απαίτησης για παραίτηση του Σαντάμ, γιατί αν το κάνει τότε δεν θα είναι σε θέση να δουλεύει στο εσωτερικό του σημερινού σαταμικού καθεστώτος και να κερδίζει διαρκώς καινούργιες θέσεις. Για να το κάνει θα πρέπει να εμφανίζεται σαν διστακτικός και αδύναμος σύμμαχος του Σαντάμ που σέρνεται τάχα πίσω από τους ανοιχτούς εχθρούς του. Γι’ αυτό το λόγο η Ρωσία, όπως και το λαπαροσκοπίο της Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι, δεν καλούν ποτέ τον Σαντάμ να παραιτηθεί όπως κάνουν οι ΗΠΑ, οι Γάλλοι και οι Άραβες, αλλά απλά να συνεργαστεί με τους επιθεωρητές. Μήπως αυτό σημαίνει ότι αν ο Σαντάμ αφεθεί στα χέρια των χειρουργών θα γλιτώσει; Μήπως αυτό σημαίνει ότι με την υπογραφή συμφωνιών σαν αυτές της 16 του Γενάρη η Ρωσία θα μείνει ικανοποιημένη και θα αφήσει στην εξουσία έναν αδύναμο Σαντάμ ώστε να υπογράψει διαρκώς νέα συμβόλαια και να αντικαθιστά τα πιο εχθρικά της στελέχη μέσα στο καθεστώς Σαντάμ με όλο και περισσότερο φιλικά της;

Η μέχρι τώρα πείρα μας από την στρατηγική του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού μας διδάσκει ότι αυτός από κανέναν εθνικιστή δικτάτορα και σύμμαχό του δεν απέσπασε αληθινή ηγεμονία. Όλοι τους στα μάτια του Κρεμλίνου αποδείχτηκαν αγνώμονες όπως διαπίστωνε έναν αιώνα πριν ο Έγκελς για τους ρωσόφιλους εθνικιστές των Βαλκανίων. Αυτό ισχύει και στην εποχή μας αρχικά για τους Νάσερ και ύστερα για τους Μιλόσεβιτς και για τους Σαντάμ.

Τα συμβόλαια που υπογράφει τώρα η Ρωσία με τον Σαντάμ δεν την διασφαλίζουν για το μέλλον όπως άλλωστε απέδειξε περίτρανα η περίπτωση της Κούρνα 2. Είναι σίγουρο ότι αν ο Σαντάμ γλιτώσει από τη σημερινή μεγάλη διεθνή επίθεση θα ξαναγίνει αυθάδης προς το Κρεμλίνο και τότε δεν θα υπάρχει το αμερικανικό περίστροφο για να τον συνετίσει. Άρα για τη Ρωσία ο Σαντάμ πρέπει οπωσδήποτε να πέσει και να πέσει τώρα. Όμως από τη στιγμή που ο Σαντάμ, υπογράφοντας τις νέες συμφωνίες και “συνεργαζόμενος” με τους επιθεωρητές, εξασφάλισε την άρνηση της Ρωσίας και της Γαλλίας-Γερμανίας να υποστηρίξουν στον ΟΗΕ μια αμερικανική επίθεση, αναθάρρησε και έγινε πολύ πιο δύσκολο ένα πραξικόπημα που θα τον ανατρέψει οπότε έγινε πιο δύσκολη και η παραίτησή του. Αυτός είναι ο λόγος που στη συνάντηση της Κωνσταντινούπολης δεν τέθηκε καν τέτοιο ζήτημα. Αυτό σημαίνει ότι από δω και μπρος ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο μπορεί η Ρωσία να πετύχει την πτώση του Σαντάμ είναι το πάτημα της αμερικανικής σκανδάλης. Αυτή η θέληση του Κρεμλίνου συσκοτίζεται από το γεγονός ότι οι δηλώσεις της κινούνται σε αντίθετη κατεύθυνση, όπως και οι διαδηλώσεις

των φίλων και πρακτόρων της σε όλο τον κόσμο ενάντια στον πόλεμο. Αλλά αυτές είναι οι ανάγκες της αντιαμερικανικής στρατηγικής. Αυτές οι δηλώσεις και διαδηλώσεις δεν έχουν κατά τη γνώμη μας σα στόχο να εμποδίσουν τον ανοιχτό πόλεμο, αλλά να υποχρεώσουν τις ΗΠΑ, αν χρειαστεί να τον κάνουν, να τον κάνουν μόνες τους, χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας και να γίνουν όσο γίνεται πιο ανυπόληπτες και μισητές στους λαούς του κόσμου. Επίσης οι ρώσικες προθέσεις συσκοτίζονται από τη μόνη απαίτηση-επωδό της ίδιας, των φιλικών της κυβερνήσεων και των επιθεωρητών να δοθεί στους τελευταίους περισσότερος χρόνος παραμονής στο Ιράκ ενώ ταυτόχρονα γίνεται η σύσταση στον Σαντάμ, αν θέλει να αποφύγει τον πόλεμο, να συνεργαστεί μαζί τους. Αυτή η προσπάθεια έχει όπως είπαμε έναν βασικό στόχο: Να αποσπάσει η Ρωσία μέσω των επιθεωρητών νέες θέσεις, να προκαλέσει νέα ρήγματα και να αποσπάσει νέα συμβόλαια και νέες δεσμεύσεις από το καθεστώς.

ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΔΙΠΛΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ασφαλώς εδώ ο αναγνώστης θα κάνει την εύλογη ερώτηση: Αφού ο Σαντάμ τελικά θα πέσει και μάλιστα το πιθανότερο από αμερικανικό χέρι τι νόημα έχουν οι συμφωνίες που όλα αυτά τα χρόνια και πιο πολύ τώρα τελευταία υπέγραφε η Ρωσία μαζί του;

Η εξήγηση βρίσκεται στα στοιχεία μιας αρθρογραφίας που είναι πολύ περιορισμένη στο διεθνή τύπο και εντελώς ανύπαρκτη στη χώρα μας. Σύμφωνα με αυτά, την ίδια ώρα που η Ρωσία διαλαλεί μπροστά στους λαούς την αντίθεσή της στο τίναγμα της ελιάς από τις ΗΠΑ, σε δεύτερο πλάνο στρώνει μαζί με αυτές τα πανιά κάτω από τα λιόδεντρα.

Τον Οκτώβρη λοιπόν έγινε στο Χούστον συνάντηση για πρώτη φορά ανάμεσα στους επικεφαλής των μεγαλύτερων πετρελαϊκών εταιρειών των ΗΠΑ και της Ρωσίας. Εκεί οι εκπρόσωποι της Lucoil συναντήθηκαν με αμερικανούς υπεύθυνους. Η συνάντηση, που εξόργισε τη Βαγδάτη πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια του “ενεργειακού διαλόγου” που αποφασίστηκε το Μάη του 2002 στη συνάντηση Μπους- Πούτιν για να προωθηθεί η Ρωσία σαν ενεργειακή εναλλακτική λύση απέναντι στον αραβικό κόσμο (Monde, 18 Οκτώβρη). Αυτή η συζήτηση διεξάγεται μπροστά στα μάτια της Βαγδάτης αφού την παραδέχτηκε ωμά ο Υφυπουργός εξωτερικών Σαλτάνοφ στις 3 του Οκτώβρη σε συνάντηση ρώσων πολιτικών ηγετών με αντιπροσωπεία της ιρακινής κυβέρνησης στην οποία δήλωσε ότι: “Είμαστε σε επαφή με τους επιχειρηματίες μας και εκτιμούμε όλα τα σενάρια για να μειώσουμε τις οικονομικές μας ζημιές (σε περίπτωση πολέμου στο Ιράκ)”. Τέσσερις μέρες μετά ο Πάουελ επιβεβαίωσε τον Σαλτάνοφ λέγοντας ότι: “η Ουάσιγκτον συζητάει με τους ρώσους φίλους της για τις οικονομικές επιπτώσεις και για την περιφερειακή ασφάλεια”, εξ’ αιτίας μιας ένοπλης επέμβασης στο Ιράκ (Monde, 5 του Οκτώβρη). Μέσα σε αυτό το πνεύμα το ανερχόμενο στέλεχος της νέας σοσιαλφασιστικής ολιγαρχίας, ο πρόεδρος της Γιούκος - Όιλ Μιχαήλ Κοβτορόφσκι σε επίσημη επίσκεψη στις ΗΠΑ κάλεσε τις αμερικανικές εταιρείες πετρελαίου να σχηματίσουν κονσόρτσια σε συνεργασία με τις ρώσικες για την εκμετάλλευση των ιρακινών πετρελαίων.

Να λοιπόν γιατί βιάζονται τόσο πολύ οι Ρώσοι να κλείνουν συμβόλαια με τον Σαντάμ πριν πέσει ο Σαντάμ. Θέλουν μετά την πτώση του να βρεθούν σε πλεονεκτική και μάλιστα ηγεμονική θέση σε σχέση με όλους τους ανταγωνιστές τους. Άλλωστε μόνο με μια πτώση του Σαντάμ αυτές οι συμφωνίες θα έχουν πρακτικό οικονομικό αντίκρουσμα γιατί κάτω από το σημερινό καθεστώς των κυρώσεων ούτε είναι δυνατή χωρίς ρήξη με τις ΗΠΑ, ούτε έχει νόημα οποιαδήποτε εκμετάλλευση των νέων πετρελαϊκών κοιτασμάτων, αφού περισσότερες εξαγωγές από τις χαμηλές σημερινές δεν επιτρέπονται.

Εννοείται ότι αυτή η υπεροχή μπορεί να έχει νόημα μόνο αν η αμερικανική επίθεση στο Ιράκ πραγματοποιηθεί δίχως να χαλάσουν πραγματικά οι ρωσοαμερικανικές σχέσεις. Μόνο τότε η Ρωσία θα μπορέσει μετά τον πόλεμο να συμμετέχει επίσημα και ισχυρά στο μοίρασμα της λείας. Κυρίως όμως οι σχέσεις αυτές δεν πρέπει να χαλάσουν για να είναι δυνατή η ρωσοαμερικανική επίθεση και οι αντίστοιχες εγχειρήσεις και σε άλλα κράτη και στρατηγικά σημεία του Τρίτου κόσμου.

Αυτή η προϋπόθεση ισχύει. Αν παρακολουθήσουμε βήμα -βήμα την τακτική της Ρωσίας θα δούμε ότι αυτή η δεύτερη έχει μια διπλή υποχρέωση: Πρώτο να μην χαλάσει τις σχέσεις της με το Ιράκ και δεύτερο να μην χαλάσει τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ. Η λύση αυτής της αντιφατικής γραμμής είναι η κεντρώα θέση, η ενδιάμεση θέση ανάμεσα στους δύο κύριους και ακραίους πόλους της αντίθεσης. Όταν οι δύο ακραίοι πόλοι είναι χωρίς αρχές, ο ενδιάμεσος θριαμβεύει.

Η κατάκτηση της ενδιάμεσης θέσης στο ζήτημα του πολέμου είναι η εξής: Η Ρωσία δεν θα υποστηρίξει τον πόλεμο στο Συμβούλιο Ασφαλείας, που σημαίνει ότι οι ΗΠΑ θα αναγκαστούν να κάνουν έναν πόλεμο χωρίς καμιά πολιτική νομιμότητα. Όμως η Ρωσία ούτε θα υποστηρίξει έμπρακτα το Ιράκ, ούτε θα έρθει σε πολιτική ρήξη εξαιτίας αυτού του πολέμου με τις ΗΠΑ. Θα επιτίθεται μάλιστα φραστικά στις ΗΠΑ ώστε την ώρα του πολέμου να κερδίζει την ιρακινή και την αραβική κοινή γνώμη. Αυτήν ακριβώς την τακτική εφάρμοσε και στο Κόσσοβο με τα γνωστά εξαιρετικά αποτελέσματα. Εκεί, στη διεθνή συνδιάσκεψη του Ραμπουγιέ, που ουσιαστικά αποφάσισε την επίθεση στη Σερβία η Ρωσία έφτασε στο εξής σημείο: Συμφώνησε με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία ώστε να δώσει το πράσινο φως για να ξεκινήσει η επίθεση, αλλά με έναν τρόπο που της επέτρεψε στη συνέχεια να πει ότι δεν είχε συμφωνήσει! Δεν ξέρουμε τι κόλπο θα βρει σε αυτόν εδώ τον πόλεμο, αλλά θα πρόκειται πάλι για μια στάση που θα σηκώνει διπλή ερμηνεία, όπως άλλωστε γίνεται ήδη με την απόφαση 1441. Στο Ιράκ αυτή η τακτική της αμφισημίας γίνεται ακόμα ευκολότερη γιατί το κύριο βάρος της πολιτικής αντιπαράθεσης με τις ΗΠΑ μέσα και έξω από τον ΟΗΕ το έχει αναλάβει η Γαλλία και δευτερευόντως η Γερμανία του Σρέντερ. Έτσι η Ρωσία γίνεται ακόμα πιο πειστική στα μάτια των ΗΠΑ σαν ενδιάμεση δύναμη, αφού είναι η Γαλλία, η Γερμανία και η ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, δηλαδή αυτό που λέμε γενικά Ευρώπη, που λειτουργεί σαν αλεξικέραυνο της αμερικανικής οργής. Έτσι προκύπτει το τεράστιο στρατηγικό κέρδος για τη Ρωσία ότι για πρώτη φορά μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο διασπάται πολιτικά και ψυχικά το αμερικανοευρωπαϊκό μέτωπο και διαμορφώνεται

ένα μέτωπο Ευρώπης - Ρωσίας ενάντια στις ΗΠΑ και μάλιστα με την Ευρώπη στο ρόλο της αιχμής.

Αυτή η εκπληκτική διάταξη των δυνάμεων, προϊόν προβοκάτσιας, διπροσωπίας και εισοδισμού δίνει στη Ρωσία τη δυνατότητα να κάνει την εξής καταπληκτική δήλωση:

“ Μέχρι στιγμής δεν υπάρχουν ικανοποιητικές ενδείξεις από τις έρευνες των επιθεωρητών στο Ιράκ που να δικαιολογούν μια στρατιωτική επέμβαση. Θέλουμε να ελπίζουμε ότι δεν θα υπάρξει χώρα, η οποία θα αναλάβει μονομερείς ενέργειες εναντίον του Ιράκ, εκτός αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε η Ρωσία θα κάνει ό,τι μπορεί για να επανέλθει η διαδικασία σε διπλωματικό πλαίσιο”. (Ελευθεροτυπία, 24 Γενάρη. Οι υπογραμμίσεις δικές μας)

Αυτό το είπε ο Σεργκέι Ιβανόφ στην Αθήνα στο πλευρό του αφοσιωμένου στο Κρεμλίνο έλληνα ομολόγου του Γ. Παπανδρέου ο οποίος βρέθηκε στις ιστορικά κρίσιμες αυτές στιγμές να είναι ο προεδρεύων υπουργός εξωτερικών της Ενωμένης Ευρώπης. Το τερατώδες είναι ότι αυτό που είπε ο εκπρόσωπος της μόνης αντάξιας αυτού του χαρακτηρισμού υπερδύναμης, ούτε καν σχολιάστηκε. Δεν σχολιάστηκε δηλαδή το ότι αν οι ΗΠΑ επιτεθούν στο Ιράκ τότε το μόνο που θα κάνει η Ρωσία θα είναι να πείσει τις ΗΠΑ να ξαναγυρίσουν σε διπλωματικές διαδικασίες, δηλαδή να δεχτούν να ξαναλειτούργησουν στα πλαίσια του ΟΗΕ. Που σημαίνει ότι η Ρωσία δεν θα πάρει δραστήρια μέτρα για να εμποδίσει αυτές τις μονομερείς ενέργειες, δεν θα απειλήσει τις ΗΠΑ με ρήξη στις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών, δεν θα αναλάβει διεθνή εκστρατεία απομόνωσης των ΗΠΑ την ώρα που οι λαοί στο σύνολό τους είναι εναντίον αυτού του πολέμου γιατί δεν αντιλαμβάνονται την σκοπιμότητά του και βέβαια δεν θα ταχθεί στο πλευρό της χώρας που δέχεται την επίθεση. Η επίσημη Ρωσία όχι μόνο δεν δηλώνει ότι θα κάνει κάτι από αυτά, αλλά δηλώνει πριν καν αρχίσει ο ανοιχτός πόλεμος ότι θα κοιτάξει να ξαναφέρει τις ΗΠΑ στο Συμβούλιο Ασφαλείας, δηλαδή προετοιμάζει την διεθνή κοινή γνώμη ότι σκοπεύει να συνεργαστεί με τις ΗΠΑ μετά τον μονομερή πόλεμο των τελευταίων. Με λίγα λόγια “ κάνει το φόντο χωρίς να με μπλέξεις και εγώ είμαι εδώ και σε περιμένω για τη μοιρασιά της λείας”. Υπάρχει πιο μεγάλη ενθάρρυνση για τις ΗΠΑ αυτή τη στιγμή για να προχωρήσουν στην επίθεσή τους; Δε είναι αυτή η δήλωση μια πανάκριβη υποθήκη για τα μετά την πτώση του Σαντάμ; Δεν σημαίνει ότι η Ρωσία έχει πάρει πειστικές εγγυήσεις από τις ΗΠΑ πριν καν ξεκινήσει αυτός ο πόλεμος; Δεν σημαίνει αυτή η δήλωση ότι ο ΟΗΕ λειτουργεί σαν ένα καζίνο όπου μέσα στα φώτα και τη λάμψη ξεπλένουν το χρήμα τους και κλείνουν τις δουλειές τους ληστές και δολοφόνοι;

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΣΑΝΤΑΜ ΕΠΟΧΗΣ

Το ότι αυτές οι εγγυήσεις υπάρχουν και μάλιστα ξεπερνάνε κατά πολύ τη μοιρασιά των πετρελαίων αποκαλύπτεται στο καθαρά πολιτικό επίπεδο. Για τη Ρωσία άλλωστε ποτέ η οικονομία δεν ήταν πάνω από την πολιτική ή καλύτερα ποτέ το συμφέρον από την οικονομική ληστεία της μιας ή της άλλης χώρας δεν ήταν παρ'άνω από το συμφέρον του πολέμου που

η Ρωσία ετοιμάζεται να εξαπολύσει για την καταλήστευση όλου του πλανήτη. Οι θέσεις της Ρωσίας στην πετρελαϊκή βιομηχανία του Ιράκ είναι πάνω απ' όλα θέσεις στην ιρακινή και στην παγκόσμια πολιτική και υπηρετούν τη γενικότερη στρατηγική του Κρεμλίνου. Γι' αυτό και οι συζητήσεις που διεξάγονται σήμερα ανάμεσα στις ρώσικες και τις αμερικανικές εταιρείες αποτελούν ταυτόχρονα και πρόταση μοιράσματος. Η Ρωσία έχει αποδείξει ότι ακόμα και αν μπορεί δεν θέλει να εκτοπίσει κάθε ανταγωνιστή της από την πετρελαϊκή λεία της. Ίσα-ίσα θέλει να τον έχει η ίδια το πάνω χέρι στο πολιτικό επίπεδο. Αυτή δεν είναι η τακτική της Ρωσίας στην Ελλάδα όπου ποτέ ο άνθρωπός της Κόκκαλης δεν παρέλειψε να συνεργάζεται με το δυτικοευρωπαϊκό και το αμερικανικό κεφάλαιο για να εξασφαλίσει ο ίδιος και οι πολιτικοί του προϊστάμενοι καλύτερες πολιτικές θέσεις; Εδώ δεν αποδείχτηκε περίτρανα ότι δεν είναι η οικονομική δύναμη που έκανε ισχυρή πολιτικά την Ιντρακόμ και τους συνεργάτες της, αλλά ήταν η ρωσόδουλη διακομματική φράξια που έκανε και κάνει πανίσχυρη οικονομικά την Ιντρακόμ και ανταμείβει κάθε συνεργάτη της; Καθόλου λοιπόν δεν θα μπορούσε και δεν θα ήθελε η Ρωσία να καταπιεί μόνη της τα πετρέλαια του μετά τον Σαντάμ Ιράκ. Όλο το ζήτημα γι' αυτήν είναι να τα μοιράζει η ίδια, δηλαδή το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας στο Ιράκ. Το πετρέλαιο υπηρετεί την πολιτική και όχι η πολιτική το πετρέλαιο.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο φροντίζει πρώτα απ' όλα να είναι πάντα οι ΗΠΑ ο μισητός παράγοντας στο Ιράκ και η ίδια ο φίλος πράγμα που κυρίως θα κρίνει την μελλοντική μοιρασιά και όχι οι σημερινές συμφωνίες με τις ΗΠΑ. Αλλά ενώ όπως γράψαμε παραπάνω η πολιτική υπεροχή της Ρωσίας στην στελεχική βάση του ιρακινού καθεστώτος και ειδικά στον πετρελαϊκό τομέα είναι συντριπτική, αυτή δεν παύει την ίδια στιγμή να δουλεύει στο παρασκήνιο για καλύτερες θέσεις μέσα στην κορυφή της μεταστανταμικής κυβέρνησης που από τώρα σχεδιάζεται. Αυτή η ανάμειξη της αποδεικνύει περισσότερο από το κάθε τι το διπρόσωπο και κυνικό παιχνίδι της αλλά και την ακόμα πιο συντριπτική της υπεροχή σε σχέση με τις ΗΠΑ. Έτσι σύμφωνα με το ενημερωτικό δελτίο του πολύ αξιόπιστου ινστιτούτου NIS OBSERVED της 18 του Δεκέμβρη ο Ρώσος πρεσβευτής στο Ιράν συναντήθηκε με τον Αγιατολάχ Μοχάμεντ Μπακίρ Αλ Χακίμ, ηγέτη του Ανώτατου Συμβουλίου για την Ισλαμική Επανάσταση στο Ιράκ που είναι η πιο βασική δύναμη του αντιστανταμικού μετώπου. Η συνάντηση ανακοινώθηκε επίσημα από τον εκπρόσωπο του Ανώτατου Συμβουλίου Χαμίντ Αλ Μπαγιατί. Σύμφωνα με την ίδια πηγή το Ανώτατο Συμβούλιο είναι όργανο στα χέρια του Ιράν. Με την ευκαιρία αυτής της συνάντησης μία πηγή του ρώσικου υπουργείου εξωτερικών δήλωσε ότι “έχουν υπάρξει και άλλες συναντήσεις ανάμεσα σε ρώσους διπλωμάτες και αντιπροσώπους από διάφορες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, εθνικές μειονότητες και θρησκευτικά δόγματα” και συμπλήρωσε λέγοντας ότι “τέτοιες συναντήσεις δεν σημαίνουν ότι η Ρωσία αλλάζει τη βασική της πολιτική

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΛΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΟΗΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

συνέχεια από τη σελ. 15

απέναντι στο Ιράκ” (Ιντερφάξ, 18 Νοέμβρη). Η δύναμη της Ρωσίας εκδηλώνεται ακόμα περισσότερο λίγες μέρες μετά από αυτή τη συνάντηση όταν πραγματοποιείται στο Λονδίνο η πρώτη Συνδιάσκεψη της ιρακινής αντιπολίτευσης η οποία ορίζει μια σειρά επιτροπές που θα αναλάβουν την προσωρινή μεταστανταμική διοίκηση σε διάφορους τομείς. Η καθοριστική ανάμεσα σε αυτές είναι η “Επιτροπή παρακολούθησης και συντονισμού” (follow up and coordination committee) που είναι το ηγετικό μεταβατικό όργανο. Σε αυτή την επιτροπή την “μερίδα του λέοντος” της κέρδισαν το Ανώτατο Συμβούλιο της Ισλαμικής Επανάστασης και τα δύο κουρδικά κόμματα (από την έγκυρη αιγυπτιακή *Al Ahran Weekly*, 21.12 2002). Από αυτά το ένα είναι το γνωστό ρωσόφιλο Πατριωτικό Κόμμα του Μπαρζανί που δημιουργήθηκε για να διασπάσει το άλλο που είναι το παλιό Δημοκρατικό κόμμα του Κουρδιστάν, που ήταν, και από όσο ξέρουμε συνεχίζει να είναι το εθνικό-ανεξαρτησιακό κόμμα. Την πολιτική υπεροχή των ρωσόφιλων δυνάμεων στο Ιράκ την εκφράζει ακόμα περισσότερο από τη σύνθεση του οργάνου η πολιτική απόφαση της Συνδιάσκεψης σύμφωνα με την οποία το Ιράκ πρώτον μετατρέπεται σε πολυζωνική ομοσπονδία που την θέλουν τόσο οι Κούρδοι στο Βορρά όσο και οι φιλο-ιρανοί σιίτες στο νότο, και δεύτερον ότι για όλη τη χώρα αναγνωρίζεται σαν επίσημη θρησκεία και μάλιστα σαν “πηγή της νομοθεσίας της” το Ισλάμ. Σύμφωνα λοιπόν με την πάγια ρώσικη λογική που κυριάρχησε αρχικά στην Κύπρο με το διαμελιστικό σχέδιο της διζωνικής ομοσπονδίας του Γκρομόκο και ύστερα στην Βοσνία με το τριχοτομικό σχέδιο Τσούρκιν το Ιράκ επίσης διαμελίζεται, ενώ ο μοναδικός παράγοντας συνοχής του γίνεται ο ιρακινού τύπου ισλαμοφασισμός. Αυτό κι’ αν είναι πρόοδος. Τέλος στη Συνδιάσκεψη αποφασίστηκε η γραμμή της “εθνικής συμφιλίωσης” και ότι κατά συνέπεια οι άνθρωποι του σημερινού καθεστώτος που πρέπει να δικαστούν είναι ελάχιστοι. Έτσι εγκρίθηκαν δυο ολιγομελείς λίστες με ονόματα ατόμων προς εκκαθάριση. Μια που περιλάμβανε τον Σαντάμ και άλλους 9 στενούς συνεργάτες του και μια με 37 στελέχη χαμηλότερου επιπέδου. Ακόμα και αν η Ρωσία δεν υπήρχε καθόλου στη μετά Σαντάμ περίοδο όλα όσα αποφασίστηκαν στο Λονδίνο εκείνην ευνοούν. Γιατί αποκλείεται οι φιλο-ιρανοί σιίτες του νότου και οι κούρδοι του Μπαρζανί να προτιμήσουν ποτέ τις ΗΠΑ παρά τη Ρωσία. Η μοναδική απόφαση που θα ευνοούσε τις ΗΠΑ, η απόφαση να υπάρξει “στρατιωτική διοίκηση κάποιας ξένης δύναμης” στη μετά Σαντάμ κατάσταση απορρίφθηκε ρητά από τη συνδιάσκεψη του Λονδίνου, όπως απορρίφθηκε και η θέση περί διεθνούς προτεκτοράτου α-λα -Κόσσοβο που επίσης θα ευνοούσε περισσότερο τις ΗΠΑ. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι το κείμενο της απόφασης καλεί τη “Διεθνή κοινότητα” δηλαδή τον ΟΗΕ και όχι τις ΗΠΑ να “βοηθήσει τους ιρακινούς να α-

πελευθερωθούν από το σημερινό δικτατορικό καθεστώς” (Monde 18 Δεκεμβρη).

Εννοείται ότι ο τελευταίος που θα εκτεθεί στα μάτια του Ιράκ και της διεθνούς κοινής γνώμης γι’ αυτό το έκτρωμα που γεννήθηκε στο Λονδίνο είναι η Ρωσία. Κι’ αυτό γιατί τις εργασίες της Συνδιάσκεψης τις καθοδήγησε από το παρασκήνιο ένα νέο εξωτικό φρούτο της αμερικάνικης διπλωματίας, ο αφγανός Χαλιλσάντ που είναι ο ίδιος που στην συνδιάσκεψη της Βόννης εξασφάλισε την ηγεμονία των ρώσων πρακτόρων στη νέα κυβέρνηση του Αφγανιστάν.

Παρ όλη πάντως αυτή την σημερινή υπεροχή της και στο εσωτερικό του ιρακινού καθεστώτος και στο Συντονιστικό της αντιπολίτευσης η Ρωσία φαίνεται πως δεν έχει ακόμα το φαράσι στα χέρια της. Γι’ αυτό κρατάει το ΚΚ του Ιράκ έξω από το Συντονιστικό και κυρίως γι’ αυτό ζητάει περισσότερο χρόνο για τους επιθεωρητές από το Συμβούλιο Ασφαλείας. Αυτή η παράταση είναι γι’ αυτήν καθαρό χρυσάφι καθώς αναπόφευκτα αλλάζει μέρα με τη μέρα τους πολιτικούς συσχετισμούς ανάμεσα στην ίδια και στο Ιράκ από τη μια μεριά, ανάμεσα στην ίδια και στις ΗΠΑ από την άλλη.

ΟΙ ΑΝΑΒΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΟΗΕ ΧΡΥΣΑΦΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΑΞΟΝΑ

Ότι αυτή η αναβολή του πολέμου και οι διαρκείς εκβιασμοί των Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι ανοίγουν το δρόμο της Ρωσίας στο έδαφος νομίζουμε ότι όλη η προηγούμενη ανάλυσή μας το έχει αποδείξει και το επιβεβαίωσε και η κρίσιμη έκθεση των επιθεωρητών στις 27 του Γενάρη στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Μάλιστα στα πλαίσια του διδύμου ο Μπλιξ παίζει τον σκληρό και ο Ελ Μπαραντέι τον μαλακό. Το βάρος της πίεσης των ΜΜ πέφτει τώρα πάνω στα στρατιωτικά και επιστημονικά στελέχη του Σαντάμ από τα οποία το δίδυμο ζητάει ούτε λίγο ούτε πολύ να προδώσουν τον Σαντάμ κάνοντας αποκαλύψεις για το πρόγραμμα όπλων μαζικής καταστροφής.

Όμως η παράταση των επιθεωρήσεων είναι ακόμα πιο πολύτιμη για τη Ρωσία στο βαθμό που αλλάζει και μάλιστα καταρρακτωδώς τους πολιτικούς συσχετισμούς σε βάρος των ΗΠΑ. Γιατί κάθε μέρα που περνάει χωρίς οι ΗΠΑ να εξαπολύουν τον πόλεμό τους, και κάθε φορά που υποχρεώνονται σε μια νέα αναβολή, δηλαδή σε μια νέα πολιτική υποχώρηση μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας τόσο πιο πολύ επιβεβαιώνεται η πολιτική τους αδυναμία, τόσο πιο πολύ χάνουν το κύρος τους ανάμεσα στους συμμάχους τους, τόσο πιο πολύ απομακρύνονται οι ενδιάμεσοι και τόσο πιο πολύ ξεθαρρεύουν οι εχθροί τους. Το κυριότερο όμως είναι ότι τόσο πιο πολύ αποδεικνύεται ότι δεν υπάρχει αληθινή αιτία πολέμου όσο οι επιθεωρητές δεν ανακαλύπτουν όπλα μαζικής καταστροφής. Έτσι από την ώρα που οι ΗΠΑ εξήγγειλαν τον πόλεμό τους μέχρι σήμερα η διεθνής κοινή γνώμη όλο και περισσότερο διαμορφώνεται εναντί τους. Αυτή η κατάσταση διευκολύνει τους σοσιαλφασίστες και ισλαμοφασίστες σε όλες τις

γωνιές του πλανήτη να οργανώνουν διαδηλώσεις και να σέρνουν πίσω τους ένα όλο και μεγαλύτερο πλήθος από φαιοκόκκινους και αφελείς ειρηνόφιλους που το διοχετεύουν κάθε στιγμή στις τακτικές ανάγκες της ρώσικης πολιτικής. Είναι χαρακτηριστικό τα τελευταία συντονισμένα κύμα διαδηλώσεων πριν τις 27 του Γενάρη για να αποσπαστεί μια νέα παράταση για τους επιθεωρητές στο Συμβούλιο Ασφαλείας και όλοι θα διαπιστώσουν πόσο πιο μαζικό θα είναι το κύμα διαδηλώσεων στη συζήτηση για μια νέα παράταση των επιθεωρήσεων στις 15 του Φλεβάρη. Μπορεί κανείς να φανταστεί τι ευρύτητα και τι πολιτική ένταση θα αποκτήσει αυτό το κύμα αν οι ΗΠΑ τελικά εξαπολύσουν την επίθεσή τους και μάλιστα χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας. Μπορεί δηλαδή να φανταστεί πόσο σε αυτήν την περίπτωση οι ΗΠΑ θα έχουν ανάγκη την πολιτική ανοχή της Ρωσίας και όλων των άλλων χωρών του “αντιπολεμικού μετώπου” που αυτή καθοδηγεί για να βαδίσουν ενάντια στη Βαγδάτη την ώρα που όλος ο μουσουλμανικός και αραβικός κόσμος θα συγκλονίζεται από αντιαμερικανισμό. Μια τόσο αδυνατισμένη Αμερική δεν θα είναι πολύ πιο επιρρεπής σε υποχωρήσεις απέναντι στο “αντιπολεμικό” μέτωπο; Δεν θα της είναι αναγκαίο να βάλει την μεταστανταμική περίοδο κάτω από τον έλεγχο του ΟΗΕ και να δίνει όλο και πιο μεγάλα ανταλλάγματα στη Ρωσία και ευχέρεια για να οργανώνει η τελευταία τις εσωτερικές της ίντριγκες τα πραξικοπήματά της και τα κυβερνητικά της μαγειρέματα; Μάλιστα δεν θα είναι ενθουσιασμένες αυτές οι διεθνώς απομονωμένες και πειρατικές ΗΠΑ δεν θα χρωστάνε αιώνια ευγνωμοσύνη στη ρώσικη διπλωματία αν αυτή καταφέρει και τους εξασφαλίσει ένα πετυχημένο πραξικόπημα ή μια παραίτηση του Σαντάμ την ώρα ακριβώς που τα αμερικανικά στρατεύματα θα αρχίσουν να περπατάνε και να νικάνε πάνω στο ιρακινό έδαφος;

Δεν μπορεί να μην κάνουν τέτοιες προσευχές οι ΗΠΑ, αφού πια και το γεράκι τους ο Ράμσφελντ έφτασε στο σημείο να προτιμάει μια παραίτηση του Σαντάμ από μια πολεμική ανατροπή του. Ήξερε λοιπόν ο Πούτιν ότι κανείς στις ΗΠΑ δεν θα δυσφορούσε αν ο ίδιος θα έστελνε στο Ιράκ έναν ειδικό απεσταλμένο και συγκεκριμένα το γνωστό μας κύριο Αλεξάντερ Σαλτάνοφ, τον υφυπουργό ενέργειας, “να πιέσει τον Σαντάμ Χουσεΐν για στενότερη συνεργασία με τους επιθεωρητές όπλων των Ηνωμένων Εθνών ώστε να αρθούν οι αιτιάσεις του αμερικανού προέδρου Μπους ότι το Ιράκ εξαπατά τη διεθνή κοινότητα” (Βήμα, 17 Γενάρη). Αυτό σημαίνει ότι ο ίδιος ο Πρόεδρος Πούτιν δεν έχει “αιτιάσεις. Όμως κάτι πρέπει να γίνει με τις “αιτιάσεις” του Προέδρου Μπους που έχει το χέρι στη σκανδάλη. Και επειδή το σήμα στη σκανδάλη το στέλνουν οι επιθεωρητές το συμπέρασμα που βγαίνει είναι καλή συνεργασία με τους επιθεωρητές, που σημαίνει καλή συνεργασία όλου του έμπειρου στρατιωτικού και επιστημονικού προσωπικού του Ιράκ με τους ανθρώπους του Κρεμλίνου, σημαίνει ανοίγματα σε αυτούς τους ανθρώπους, σημαίνει προδοσίες και ρήγματα στο

καθεστώς, σημαίνει πάνω απ’ όλα νέες επαφές και γνωριμίες με συντονιστή πάνω τον εξαιρετικό κύριο Σαλτάνοφ που τόσες γνωριμίες έχει με την πετρελαϊκή τεχνοδομή και το πολιτικό προσωπικό του Ιράκ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι την ίδια στιγμή που ο Πούτιν έστελνε τον Σαλτάνοφ στο Ιράκ, ο “διαλλακτικός” Ελ Μπαραντέι έκανε από τη Μόσχα στις 17 Γενάρη την πιο σκληρή προειδοποίηση προς το Ιράκ λέγοντας: “Το Ιράκ πρέπει να καταλάβει ότι αν συνεχίσουμε να δίνουμε εκτιμήσεις οι οποίες αφήνουν αναπάντητα ερωτήματα αυτό δεν θα ικανοποιήσει το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ”. Όχι τυχαία ο ίδιος αυτός έκανε και την πιο σκληρή δήλωση πριν την νέα αίτηση των “φιλειρηνιστών” του Συμβουλίου Ασφαλείας για παράταση των επιθεωρήσεων την επομένη μέρα της δεύτερης έκθεσης των επιθεωρητών. Μιλώντας στο Λονδίνο στις 6 Φλεβάρη ο Ελ Μπαραντέι τόνισε ότι “το μήνυμα που έρχεται από το Συμβούλιο Ασφαλείας λει ξεκάθαρα ότι το Ιράκ δεν συνεργάζεται πλήρως... πρέπει να αλλάξει δραματικά (στάση) σε ότι αφορά τη συνεργασία”. Και για να καταλάβει καλά το Ιράκ τι εννοούσε με αυτό διευκρίνισε: “η στιγμή είναι πολύ κρίσιμη και πρέπει να είμαστε σε θέση να δείξουμε πρόοδο στην έκθεσή μας στις 14 του μηνός”.

“Καλή συνεργασία του Ιράκ με τους επιθεωρητές” αυτό είναι το σύνθημα πριν εξαπολυθεί οποιαδήποτε επίθεση για όλα τα παπαγαλάκια της ρώσικης πολιτικής και βέβαια το σύνθημα του Σημίτη και της ελληνικής προεδρίας στην Ευρώπη. Αυτό το σύνθημα βρίσκει εξαιρετικό έδαφος σε όλη την Ευρώπη έτσι ώστε να μπορεί ο Σημίτης να το περάσει στην απόφαση των 5 σημείων των 15 για το Ιράκ.

Ποτέ ο Πούτιν και ο πιστός του Σημίτης δεν θα μπορούσαν να περάσουν μια τέτοια γραμμή αν δεν ήταν εντελώς πρόθυμη όλη η Ευρώπη να την δεχτεί. Και δεν θα μπορούσε να μην την δεχτεί από την ώρα που σε όλα τα μεγάλα ζητήματα και πρώτα απ’ όλα στο ζήτημα του πολέμου της Τσετσενίας η Ευρωπαϊκή πολιτική σέρνεται σαν σιχαμερό σκυλί πίσω από τους εγκληματίες του Κρεμλίνου για να μην μπαίνει στις ανάγκες μιας ακριβής άμυνας απέναντί τους, γιατί είναι εξαρτημένη από αυτούς ενεργειακά και για να γλύφει από αυτούς τα λίγα κόκκαλα που της αφήνουν από την διπλωματική και οικονομική τους ισχύ στον τρίτο κόσμο. Αυτό ισχύει περισσότερο από όλους για τη Γαλλία. Εδώ σχεδόν στο σύνολό της η μεγαλοαστική τάξη έχει δέσει τη μοίρα της με τις φιλορώσικες φασιστικές κυβερνήσεις του τρίτου κόσμου για τις ανάγκες κυρίως του μαύρου πετρελαϊκού κεφάλαιου της TotalElf και για τις ανάγκες του τμήματος του γαλλικού κεφάλαιου που κατασκευάζει και εξάγει όπλα. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή και στην Αφρική. Σε αυτές τις πολύ υλικές και συγκεκριμένες υλικές αιτίες βρίσκει την εξήγησή της η άθλια στάση της Ευρώπης στον εν εξελίξει πόλεμο ενάντια στο Ιράκ και όχι σε κάποιες τάχα φιλειρηνικές αρχές. Προκύπτει νομίζουμε από όλη την προηγούμενη ανάλυ-

ση ότι είναι χειρότερη, δεξιότερη η πολιτική της Ευρώπης στο συγκεκριμένο ζήτημα από όσο είναι η αμερικανική. Γιατί είναι χειρότερη η πολιτική της εγχείρησης μέσα στο σανταμικό καθεστώς που θα φέρει το Ιράκ και τελικά όλον τον Κόλπο στα χέρια της Ρωσίας, παρά μια μετωπική στρατιωτική επιχείρηση από την πρώτη στιγμή και έξω από τον ΟΗΕ που θα έφερνε στο Ιράκ δύο και μόνο δύο αντιμαχόμενους πόλους, τις ΗΠΑ και τον ιρακινό και αραβικό εθνικισμό. Όποιος και να επικρατούσε από τους δυο αυτούς πόλους θα μπορούσε να ζήσει δίπλα στη Δύση, ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός ποτέ. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος για τον οποίο πρέπει κανείς να καταδικάζει τα διάφορα κινήματα και διαδηλώσεις τάχα υπέρ της ειρήνης που καταφέρονται μονομερώς ή κύρια ενάντια στις ΗΠΑ και ενάντια στον πόλεμο που τάχα δεν έχει ξεκινήσει ακόμα. Σήμερα δεν μπορεί να υπάρχει κίνημα ειρήνης που δεν καταδικάζει τον εν εξελίξει πόλεμο που καθοδηγεί επίσημα το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και στον οποίο το ρόλο της βίας- που εκδηλώνεται προς το παρόν σαν απειλή βίας- τον παίζει με την έγκριση του ΟΗΕ ο πελώριος παρατεταμένος στον Κόπο αμερικανικός στρατός. Όποιος δεν καταδικάζει πρώτα και κύρια σαν πολιτικούς υπεύθυνους αυτού του εν εξελίξει υπόγειου πολέμου, αλλά και του επερχόμενου ανοιχτού το Συμβούλιο Ασφαλείας, δεν καταδικάζει σαν νομική του κάλυψη και προετοιμασία την απόφαση του 1441 του Συμβουλίου Ασφαλείας, και δεν καταδικάζει τη βρώμικη φάρσα των Μπλιξ και Ελ Μπαραντέι, όποιος δεν έχει σαν κύριο αίτιμα όχι το να μη γίνει ο πόλεμος αλλά να σταματήσει αμέσως, που σημαίνει να φύγουν τώρα οι επιθεωρητές και ο αμερικανικός στρατός από τον Κόλπο και να σταματήσει το εμπάργκο στο Ιράκ, δεν μπορεί να είναι φίλος της ειρήνης. Θα είναι απλά φίλος ή ακούσιο όργανο αυτού του πιο βρώμικου πολέμου και ακόμα χειρότερα φίλος του κύριου υπεύθυνου και καθοδηγητή του, του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού και του νεοναζιστικού άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν που αυτός καθοδηγεί.

Μάλιστα αν εξετάσει κανείς το ζήτημα από τη διεθνή σκοπιά θα διαπιστώσει ότι ο σημερινός αυτός εν εξελίξει βρώμικος πόλεμος δεν είναι ένας πόλεμος που προσφέρει μόνο το Ιράκ και τον Κόλπο στο σοσιαλμπεριαλισμό, αλλά που προσφέρει σε αυτόν από πολιτική άποψη σχεδόν όλο τον πλανήτη. Γιατί η Ρωσία η Κίνα και κάθε άλλος σοσιαλφασισμός εισπράττει σήμερα ακριβό και ζεστό πολιτικό, ιδεολογικό και υλικό συνάλλαγμα από κάθε μέρα του συνεχιζόμενου αυτού πολέμου σε όλες τις χώρες της Γης ιδιαίτερα στον τρίτο Κόσμο, χώρια με το τι συμβαίνει στον μουσουλμανικό. Ήδη οι αραβικές χώρες του Κόλπου μέσω του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου κάλεσαν επίσημα τη Ρωσία "να είναι πιο ενεργητική και να προχωρήσει σε διπλωματικές προσπάθειες να εμποδίσει έναν επαπειλούμενο πόλεμο των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράκ και να επιλύσει την κρίση ειρηνικά". Αυτή η πρόσκληση συνοδεύτηκε από ένα κάλεσμα αυτών των χωρών στη Ρωσία για μια συνολική οικονομική συνεργασία σε μακροπρόθεσμη βάση και για κοινές επενδύσεις στον τομέα των πετροχημικών, της διύλισης πετρελαίου, των ενεργειακών υπηρεσιών, της βιομηχανίας αερίου, των ορυκτών, των τροφίμων, της ιατρικής, του ηλεκτρισμού και του νερού. Ο

επικεφαλής της ρώσικης αντιπροσωπίας Πριμακόφ, αυτός ο ειδικός απεσταλμένος όλων των Τσάρων του Κρεμλίνου και πρύτανης ανάμεσα στους ειδικούς για τα ζητήματα της Μ. Ανατολής απάντησε και επιβεβαίωσε τις ανησυχίες των διοργανωτών προειδοποιώντας τις ΗΠΑ ότι ένας πόλεμος θα μπορούσε να διαχωρίσει τον κόσμο σε θρησκευτικές γραμμές. Με λίγα λόγια πρόβλεψε έναν διεθνή εμφύλιο πόλεμο σε όλες τις μουσουλμανικές χώρες ενάντια σε ότι είναι δυτικό.

Αυτόν τον πόλεμο τον έχουν κηρύξει εδώ και δεκαετίες οι άνθρωποι του σοσιαλμπεριαλισμού, αλλά μόνο σήμερα είναι δυνατό στις μικρές σοσιαλφασιστικές φράξιες και τις λιγιστές ρωσόφιλες κυβερνήσεις να σύρουν πίσω τους μαζικά λαούς και ηπείρους. Μόνο τώρα καστρικοί τροτσκιστές και σοσιαλφασιστές σαν τον Λούλα της Βραζιλίας και τον Τσάβες της Βενεζουέλας ή σαν τον Μουγκάμπε της Ζιμπάμπουε και τον Καμπίλα του Κογκό μπορούν να έχουν στο πλευρό τους, τους καθωσπρέπει αστούς της Ευρώπης και τους υπό όρους δημοκράτες, όταν φωνάζουν ότι πρέπει πάνω απ' όλα να γίνει σεβαστή η θέληση του ΟΗΕ και να κριθεί το δίκιο και το άδικο ενός πολέμου ακόμα και η ύπαρξη ενός πολέμου από το τι θα αποφασίσουν σχετικά κάποιιοι σκοτεινοί επιθεωρητές του ΟΗΕ.

Πραγματικά η μόνη θετική εξέλιξη που είναι δυνατή είναι αυτή που απορρέει από την καταδίκη και το τέλος του σημερινού ακήρυκτου πολέμου. Στην πραγματικότητα αυτός είναι και ο μοναδικός δρόμος σωτηρίας για το ίδιο το Ιράκ. Μόνο αν καταδικαστεί από το ίδιο το Ιράκ η διπρόσωπη τακτική των υποτιθέμενων "φίλων" του μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, δηλαδή η τακτική της Ρωσίας, της Κίνας, της Γαλλίας και ακόμα πιο πολύ και πιο ανοικτά η τακτική της πρώτης από αυτές, μόνο τότε υπάρχει μια και μοναδική περίπτωση να μην πραγματοποιηθεί και σαν θερμός αυτός ο πόλεμος. Γιατί μόνο σε αυτήν την περίπτωση η Ρωσία δεν θα έχει να κερδίσει αλλά μόνο να χάσει από αυτόν. Είναι βέβαια αλήθεια ότι τέτοια πολιτική ευθυκρίσια και τέτοιο πολιτικό σθένος απέναντι στον μπεριαλισμό δείχνουν επαναστατικά και δημοκρατικά καθεστώτα και όχι θρασυδελιοι δικτάτορες διαβρωμένοι από τον κάθε φορά χειρότερο μπεριαλισμό και μισητοί από το λαό τους. Γιατί σε τελευταία ανάλυση καμιά Αμερική και καμιά Ρωσία δεν θα φέρνονταν με τόση κτηνώδη και κυνική αλαζονεία απέναντι στο Ιράκ αν υπολόγιζαν ότι ο λαός του θα ήταν διατεθειμένος να δώσει έναν σκληρό και παρατεταμένο πόλεμο μέσα στη Βαγδάτη και τις άλλες ιρακινές πόλεις ενάντια στο στρατό κατοχής. Ακόμα και σήμερα που αυτός ο πόλεμος μπορεί να διεξαχθεί κάτω από την ηγεσία του δικτάτορα το ενδεχόμενο μιας λαϊκής αντίστασης ανησυχεί το αμερικανικό επιτελείο. Είναι γεγονός ότι έναν τόσο πολιτικά αστήρικτο πόλεμο είναι αδύνατο να τον αντέξει η αμερικανική ηγεσία στην περίπτωση που αρχίσει να δίνει πολλά θύ-

ματα. Μια αρκετά σταθερή αντίσταση του ιρακινού λαού σε μια τέτοια επίθεση είναι το δεύτερο θετικό ενδεχόμενο για τις χώρες του Κόλπου και τη διεθνή ειρήνη. Αλλά αυτό δεν δείχνει πολύ πιθανό. Γιατί την ίδια ώρα που ο ιρακινός λαός πειννάει από το πολύχρονο εμπάργκο η στρατιωτικοοικονομική νομενκλατούρα του Ιράκ ζει επιδεικτικά μέσα σε μια απίστευτη χλιδή που της εξασφαλίζει η δωροδοκία και η μαύρη αγορά. Για τέτοιους επικεφαλής είναι πολύ δύσκολο για τους λαούς να πεθαίνουν. Οι μπεριαλιστές λοιπόν "βρίσκουν και τα κάνουν" ή με άλλα λόγια μόνο μια λαϊκή και δημοκρατική εξουσία μπορεί τελικά να αντισταθεί στον

μπεριαλισμό και το φασισμό. Αλλά μια τέτοια εξουσία θέλει προηγούμενα μια τέτοια επανάσταση. Και αυτό που κάνει πρώτα από όλα με τη βρώμικη νέα "αρχή" του ο μπεριαλισμός σε Ανατολή και Δύση, την "αρχή της επέμβασης στα εσωτερικά των κρατών", είναι να εμποδίζει τη δημοκρατική και λαϊκή επανάσταση. Έτσι η αντίσταση σε αυτή την επέμβαση είναι το πρώτο αίτιμα των σημερινών αντιμπεριαλιστικών δημοκρατικών κινήματων και επαναστάσεων. Οι λαοί θα απελευθερωθούν κύρια με τις δικές τους δυνάμεις και δεν έχουν άλλο χειρότερο εχθρό από τους κάθε λογής προστάτες τους.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Έχει ήδη ξεκινήσει ενάντια στο Ιράκ ένας άδικος μπεριαλιστικός πόλεμος που έχει σαν στρατηγικό στόχο τον έλεγχο των πετρελαίων του Κόλπου και σαν άμεσο πολιτικό στόχο την αλλαγή της κυβέρνησης αυτής της χώρας και τον εθνοθρησκευτικό διαμελισμό της.

Αυτός ο πόλεμος είναι πολύ πιθανό να εξελιχθεί σε θερμό, όμως προς το παρόν είναι ένας διπλωματικός πόλεμος που διεξάγεται στο όνομα του ΟΗΕ με τη βοήθεια μιας αφόρητης στρατιωτικής πίεσης. Αυτόν τον πόλεμο τον διεξάγουν κυρίως οι δύο υπερδυνάμεις ΗΠΑ και Ρωσία. Η διαφορά ανάμεσα σε αυτές τις δύο δυνάμεις είναι η εξής: Όλος ο πλανήτης βλέπει και κατηγορεί για τον πόλεμο την πρώτη, αλλά από αυτόν θα επωφεληθεί τελικά η δεύτερη η οποία στο βάθος είναι αυτή που τον καθοδηγεί.

Το ίδιο παιχνίδι έχει ξαναπαιχτεί στη Σερβία και στο Αφγανιστάν ως εξής: Η Αμερική πυροβολεί το θήραμα, το τραυματίζει χωρίς να το σκοτώνει, και η Ρωσία, παριστάνοντας το φίλο του το κουβαλάει στη φωλιά της. Ή αλλιώς, η Αμερική τινάζει την ελιά και η Ρωσία μαζεύει τον καρπό. Στη Σερβία η Αμερική βομβάρδισε και έριξε το καθεστώς Μιλόσεβιτς, αλλά τη βαθιά εξουσία, δηλαδή την ηγεμονία στο στρατό, την κατέκτησε ο φιλορώσος Κοστουνίτσα και οι σύμμαχοί του σέρβοι γενοκτόνοι. Στο Αφγανιστάν οι ΗΠΑ βομβάρδισαν και συνέτριψαν το εχθρικό στη Ρωσία καθεστώς των Ταλιμπάν, αλλά την Καμπούλ την κατέλαβε η ρωσόφιλη Συμμαχία του Βορρά με επικεφαλής τον παλιό αρχιχαφιέ της Ρωσίας και σημερινό πανίσχυρο υπουργό άμυνας Φαχίμ. Παντού γίνεται το ίδιο: Εθνικιστές δικτάτορες και τοπικοί τραμπούκοι, με αδύνατο λαϊκό έρεισμα, γίνονται στόχοι των ΗΠΑ επειδή είναι αντιδυτικοί και ταυτόχρονα στόχοι της Ρωσίας, επειδή σαν εθνικιστές αρνούνται να γίνουν υποχείριά της. Ενώ όμως η Αμερική χτυπάει ανοιχτά και εξωτερικά μια χώρα, η Ρωσία τη χτυπάει καλυμμένα και από τα μέσα και τελικά επικρατεί, γιατί δεν εκτίθεται σαν εχθρός στα μάτια του λαού της δοσμένης χώρας. Συνηθίζει μάλιστα να επιπλήττει την Αμερική την ίδια ώρα που της ανοίγει το δρόμο.

Στην περίπτωση του Ιράκ για να μπορεί η Ρωσία να ενθαρρύνει τις ΗΠΑ να ετοιμάζουν τον πόλεμο, και ταυτόχρονα να τις συγκρατεί, ή και να τις καταγγέλει, πέτυχε την καταπληκτική απόφαση 1441 του ΟΗΕ. Αυτή είναι διατυπωμένη επίτηδες με διφορούμενο τρόπο ώστε από τη μια να επιτρέπει στις ΗΠΑ να επιτεθούν στο Ιράκ και από την άλλη να επιτρέπει στη Ρωσία να διαχωρίζεται από αυτήν την επίθεση (σε συνεργασία με τους κινέζους φασίστες και τους άθλιους ευρωπαίους καιροσκόπους) προβάλλοντας τη δικιά της αντίθετη ερμηνεία αυτής της απόφασης.

Δεν είναι τυχαίο ότι χάρη στον πολύχρονο αποκλεισμό του Ιράκ που τον εισηγείται πάντα στον ΟΗΕ η Αμερική και που τον υπογράφει πάντα, τάχα απρόθυμα, η Ρωσία, η τελευταία έχει ήδη εξασφαλίσει ισχυρά ερείσματα μέσα στο Ιράκ και ελέγχει εντελώς τις εξαγωγές του ιρακινού πετρελαίου. Τώρα προσπαθεί να εξαναγκάσει τον Σαντάμ να παραιτηθεί, χρησιμοποιώντας μάλιστα την Επιτροπή των Επιθεωρητών του ΟΗΕ (UNSCOM) την οποία ελέγχει. Αν ο Σαντάμ παραιτηθεί οι ΗΠΑ δεν θα κάνουν τον πόλεμο και πολύ εύκολα η Ρωσία θα κερδίσει το Ιράκ. Αλλά επειδή η παραίτηση του Σαντάμ προϋποθέτει την τεράστια στρατιωτική πίεση των ΗΠΑ, η Ρωσία καθόλου δεν διαμαρτύρεται γι αυτήν. Αν πάλι ο Σαντάμ δεν παραιτηθεί, τότε η Ρωσία θα αφήσει τις ΗΠΑ να τον συντρίψουν στρατιωτικά την ώρα που οι "κνιτοειδείς" πράκτορές της θα οργανώνουν διαδηλώσεις σε όλον τον κόσμο μόνο ενάντια στις ΗΠΑ, όπως έγινε με το Αφγανιστάν. Και σε αυτήν την περίπτωση πάλι είναι η Ρωσία που θα κερδίσει το Ιράκ.

Οι δημοκράτες πρέπει να καταδικάσουν τη βρώμικη απόφαση 1441 του Συμβουλίου Ασφαλείας και την μπεριαλιστική λογική του πυρηνικού αφοπλισμού των μικρών χωρών που βρίσκεται στη βάση της. Ακόμα περισσότερο πρέπει να καταδικάσουν την κτηνώδη και ωμή επέμβαση της Ρωσίας και των ΗΠΑ για την ανατροπή της κυβέρνησης του Ιράκ και την εγκατάσταση μιας άλλης, επέμβαση που παραβιάζει την αρχή ότι μόνο ο λαός μιας χώρας έχει το δικαίωμα να αλλάξει την κυβέρνηση και το καθεστώς του, ειρηνικά ή ένοπλα. Ήδη η Ρωσία λειτουργώντας στα παρασκήνια, κατάφερε να επιβάλει την κυριαρχία των φιλοϊρανών και ως εκτούτου φιλορώσων σιτών του νότιου Ιράκ στη διαδικασία του σχηματισμού της μετά τον Σαντάμ κυβέρνησης (Σύσκεψη του Λονδίνου το Δεκέμβρη).

Πριν ξεκινήσει οποιαδήποτε θερμή αμερικανική επίθεση στο Ιράκ η ρώσικη

Για τη δημαγωγία σχετικά με τους "8" ή πως οι προδότες φωνάζουν προδοσία

συνέχεια από τη σελ. 3

Είναι μια σχετική και προσωρινή διάσπαση της ΕΕ ανάμεσα στα δυο στρατόπεδα που διαμορφώνουν οι δύο γκαγκστερ-μπος, το φιλοαμερικανικό στρατόπεδο και το ρωσόφιλο στρατόπεδο. Σε αυτή τη φάση κανένα στρατόπεδο μέσα στην Ευρώπη δεν είναι σταθερό, ούτε αληθινά συγκροτημένο. Μόνο λίγες ευρωπαϊκές χώρες ανήκουν με κάποια συνέπεια στην φιλοαμερικανική πλευρά, ενώ στην άλλη πλευρά εντελώς και συνειδητά ρώσικη είναι μόνο η Ελλάδα, ενώ παίζουν αρκετά με τη Ρωσία η Γαλλία και η Γερμανία. Όλες οι υπόλοιπες χώρες έχουν μια ρευστή θέση και κινούνται απλά πλησιέστερα προς τη μια, ή προς την άλλη κατεύθυνση. Οι ρωσόφιλοι επαναλαμβάνουν διαρκώς ότι η ΕΕ είναι με τους ίδιους, γιατί τα γκάλοπ δείχνουν ότι είναι υπέρ της "ειρήνης" οι ευρωπαϊκοί λαοί. Αλλά στην πραγματικότητα οι ευρωπαϊκοί λαοί είναι υπέρ της ειρήνης χωρίς εισαγωγικά. Αν τώρα υποστηρίζουν την ρώσικη και την ευρωπαϊκή ειρήνη είναι γιατί τη θεωρούν πιο μακρινή στον πόλεμο, ενώ δεν είναι. Οι λαοί δεν καταλαβαίνουν ποια ακριβώς δουλειά κάνουν οι επιθεωρητές στο Ιράκ. Και κανείς δεν μπήκε στον κόπο να τους εξηγήσει ότι η παρουσία τους δεν έχει νόημα χωρίς την άμεση και τρομακτική αμερικανική στρατιωτική απειλή, ούτε ότι η πολιτική στήριξη και δικαιολόγηση αυτής της απειλής είναι η απόφαση 1441 του ΟΗΕ, που τώρα μοστράρει σαν εγγύηση της ειρήνης. Ενοείται επίσης ότι κανείς δεν μπήκε στον κόπο να ενημερώσει τους ευρωπαϊκούς λαούς για τα πλούσια συμβόλαια που υπογράφουν και για τις πολύ επικερδείς δουλειές που έχουν σκαρώσει με το Ιράκ η "ειρηνόφιλη" Γαλλία και η ακόμα πιο πολύ "ειρηνόφιλη" Ρωσία χάρη στην παρατεταμένη χρησιμοποίησή του εμπάργκο και των επιθεωρήσεων.

Από τη δικιά μας πλευρά εκτιμάμε ότι αν οι ευρωπαϊκοί λαοί έχοντας στα χέρια τους όλα τα δεδομένα έμπαιναν στο δίλημμα να διαλέξουν υποχρεωτικά ανάμεσα στα δυο είδη θανάτου και στους δυο τύπους γκαγκστερ που έχουν αδράξει το Ιράκ θα προτιμούσαν οπωσδήποτε την αμερικανική μέθοδο και τις ΗΠΑ. Αν παρ' όλα αυτά συνέχιζαν να είναι διστακτικοί καλύτερα θα κάνανε να ρωτήσουν και τους ίδιους τους απλούς ιρακινούς πολίτες. Σύμφωνα με την Monde που, όπως όλος ο γαλλικός τύπος, είναι και αυτή υπέρ της επίσημης κρατικής θέσης, αυτοί οι τελευταίοι είναι τόσο αποκαμωμένοι από αυτό το ατέλειωτο πόλεμο νεύρων με τους επιθεωρητές και τις απειλές, τόσο κουρασμένοι από τον πολύχρονο αποκλεισμό και τόσο λίγο δεμένοι με το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Σαντάμ που προτιμούν μια αμερικανική επίθεση από τη συνέχιση αυτού του αργού θανάτου, που είναι η ταυτόχρονη μόνιμη εκδήλωση της αμερικανικής απειλής και του πόλεμου νεύρων του ΟΗΕ.

Μπορεί εδώ κανείς να αναρωτηθεί: Μα δεν υπάρχει καμιά κρατική φωνή στην Ευρώπη που να είναι έστω ενδιάμεση και που να μη θέλει για το Ιράκ, ούτε το ρώσικο μαρτύριο, ούτε τον αμερικανικό ξαφνικό θάνατο και που προτιμάει τελικά μια γραμμή πιο φιλική στον τρίτο κόσμο και στο κάτω-κάτω πιο σύμφωνη στα δικά της συμφέροντα;

Η ΒΑΣΙΚΗ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΟΠ- ΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ

Μα η ΕΕ διασπείρεται τώρα δα μπροστά στα μάτια μας ακριβώς γιατί ενώ έχει ιδιαίτερα συμφέροντα δεν έχει την στρατιωτική και πολιτική ισχύ για να τα επιβάλει. Α-

κριβώς αυτή η ανημποριά είναι που την κάνει να ταλαντεύεται τόσο αισχρά ανάμεσα στους δύο πόλους, στη Ρωσία και στις ΗΠΑ και τελικά να γέρνει προς τον χειρότερο από τους δύο. Αυτή είναι η υλική βάση του ευρωπαϊκού οππορτουניσμού. Η Γαλλία για παράδειγμα πραγματικά θα προτιμούσε να αποφύγει έναν πόλεμο ενάντια στο Ιράκ και αυτό το έχει αποδείξει με την προσπάθειά της εδώ και χρόνια να τελειώσει το εμπάργκο. Στο σημείο αυτό διαφέρει και τώρα η θέση της από τη ρώσικη θέση: Η Ρωσία θέλει αρκετό χρόνο για να ρίξει το Σαντάμ. Η Γαλλία δεν έχει η ίδια πρόβλημα με τον Σαντάμ και θα του έδινε άπειρο χρόνο να συμμορφωθεί με τον ΟΗΕ. Ωστόσο αφού της λείπει και ισχύς και αρχές τρέχει και τώρα, όπως πάντα, πίσω από τη ρώσικη διπλωματία και τελικά συμφωνεί και με το εμπάργκο και με τον αποπλισμό του Ιράκ και για την πτώση του Σαντάμ και πασχίζει σήμερα για μια θέση στη μοιρασιά μετά το τέλος του τελευταίου, πράγμα για το οποίο συνεργάζεται με τους δυο μεγάλους. Τέλος εξαγοράζει αυτή την "συμπαθή" στο Ιράκ πολιτική της με πετρέλαια και συμπάθειες στον αραβικό κόσμο.

Η ΕΕ πληρώνει σήμερα και θα πληρώσει στο μέλλον περισσότερο τον οικονομικό και το δειλό πολιτικό πνεύμα που κυριάρχησε στην οικοδόμησή της. Δέσμια στους κρατικούς εθνικισμούς και στους μικρομεσαίους ιμπεριαλισμούς της κάθε μιας από τις χώρες που την αποτέλεσαν πήρε την πονηρή πρωτοβουλία αντί να επιτεθεί σε αυτούς να τους παρακάμψει μέσω της οικονομικής ένωσης. Αυτό το πλήρωσε με το να μην έχει ούτε δικιά της εξωτερική πολιτική, ούτε άμυνα. Έτσι ανέθεσε το κύριο βάρος της άμυνας της στις ΗΠΑ και φρόντισε να κάνει την εξωτερική της πολιτική αρεστή στη Ρωσία. Με αυτή την διπλή μετάθεση του προβλήματος γλίτωσε τις δαπάνες για ένα μεγάλο δικό της στρατό και το εσωτερικό πολιτικό κόστος από μια δικιά της εξωτερική πολιτική, αλλά έτσι όχι μόνο έμεινε δομικά εξαρτημένη από την αμερικανική στρατιωτική προστασία, αλλά ακόμα χειρότερα έγινε ακόμα πιο ενδοτική πολιτικά απέναντι στην πραγματική και θανάσιμη ρώσικη απειλή. Αν αυτό συνδυαστεί με το ότι η Ρωσία έκανε τα πάντα για να χαθεί σαν αντίπαλος από τα μάτια της Ευρώπης και όλου του κόσμου, ότι εξάρτησε ενεργειακά αυτή την αδύναμη Ευρώπη, ότι της έδωσε όσα οικονομικά ανταλλάγματα μπορούσε στη σφαίρα της δικιάς της γεωπολιτικής επιρροής, δηλαδή στους φασισμούς του τρίτου κόσμου, τότε μπορεί να εξηγηθεί γιατί σήμερα η πολιτικά και στρατιωτικά ανάπηρη Ευρώπη αναγκάζεται να διαλέξει αν θα ξεπεράσει την πολιτικοστρατιωτική αδυναμία της με την προστασία της Αμερικής ή με την προσέγγιση της Ρωσίας και της διεθνούς των φασισμών που αυτή καθοδηγεί.

Το πολιτικό ξεπέρασμα που μέχρι στιγμής έχει διαλέξει δειλά και αναποφάσιστα η πλειοψηφία αυτής της Ευρώπης είναι να προσεγγίσει τη Ρωσία και να αντιμετωπίσει τις ΗΠΑ περισσότερο σαν ανταγωνιστή παρά σαν σύμμαχο. Αυτή η τάση συμπυκνώνεται σήμερα στην πολιτική του αναζωογονημένου για αυτό το σκοπό γαλλο-γερμανικού άξονα. Στην πραγματικότητα αυτές τις δυο κυβερνήσεις τις χωρίζουν σχεδόν τα πάντα πλην της κοινής τους σημερινής τους προσέγγισης με τη Ρωσία και της ταυτόχρονης τους αντίθεσής στις ΗΠΑ. Είναι αλληλέπληλτες οι τελευταίες θερμές διακηρύξεις του Σιράκ και του Σρέντερ υπέρ της φιλίας όχι με μια αφηρημένη Ρωσία, αλλά συγκεκριμένα και ονομαστικά με τη Ρωσία που σφάζει την μαρτυρική Τσετσενία. Βεβαίως η αφετηρία των δύο χωρών δεν είναι ίδια. Η Γαλλία θέλει σχεδόν στο σύ-

νολό της ηγεμονικό πολιτικό ρόλο σε μια ανεξάρτητη από τις ΗΠΑ Ευρώπη που θα συνεταιρίζεται με τη Ρωσία στον Τρίτο κόσμο χωρίς να υποτάσσεται σε αυτήν. Αντίθετα η Γερμανία είναι διασπασμένη ανάμεσα στην ανοιχτά φιλορώσικη γραμμή Σρέντερ για στρατιωτική συμμαχία Ευρώπης - Ρωσίας στο ευρωπαϊκό έδαφος και την φιλοαμερικανική γραμμή της χριστιανοδημοκρατίας. Γι' αυτό το λόγο είναι καλύτερα να μιλάμε για άξονα Γαλλίας-Σρέντερ, παρά Γαλλίας-Γερμανίας.

Η ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Αυτός λοιπόν ο ασταθής άξονας σε μια έκρηξη αλαζονείας πίστεψε ότι είναι ακαταμάχητος στην Ευρώπη και αποφάσισε να περάσει στην ΕΕ τη γνωστή ρώσικη γραμμή της φάσης: "Όλα μέσα από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και παράταση των επιθεωρήσεων". Ήταν ένα θείο δόρο για την ελληνική προεδρία που καλυμμένη πίσω από τη Γαλλία και τη Γερμανία ανέλαβε να επιβάλει και επίσημα αυτή τη γραμμή, έτσι ώστε να αντιπαράθεσε στις ΗΠΑ έναν όσο πιο γίνεται ενιαίο ευρωπαϊκό στρατό και να την υποχρεώσει να υποταχθεί στην πλειοψηφία του Συμβουλίου Ασφαλείας και τελικά στο ρώσικο χρονοδιάγραμμα του πολέμου. Το έργο ανέλαβε να φέρει σε πέρας στο Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών ο Γ. Παπανδρέου. Μετά από πολλά κοψίματα και διορθώσεις ο προεδρεύων κατόφερε να περάσει τη μίνιμουμ γραμμή που θα ικανοποιούσε τον Τσάρο. Το Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών λοιπόν της ΕΕ της 27 Γενάρη αποφάσισε ομόφωνα ότι... "επιβεβαιώνει την πλήρη υποστήριξη του στους κ.κ. Μπλιξ και Ελ Μπαρραντέι, και είναι πεπεισμένο ότι θα εκπληρώσουν όπως πρέπει την αποστολή τους σύμφωνα με το ψήφισμα 1441 και συγχάιρουν την πρόθεσή τους να συνεχίσουν το έργο τους και, κυρίως... επιβεβαιώνει το ρόλο του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών για την εφαρμογή του ψηφίσματος 1441. Η ευθύνη του Συμβουλίου Ασφαλείας για τη διατήρηση της ειρήνης και της διεθνούς ασφάλειας πρέπει να γίνει σεβαστή" (Ελευθεροτυπία, 28 Γενάρη. Οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Αυτό το τελευταίο σημαίνει ότι η θέση του μετώπου Ρωσίας, Κίνας, Γαλλίας, που αποτελούν την πλειοψηφία των μόνιμων μελών και σέρνουν πίσω τους την πλειοψηφία των μη μόνιμων μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας πρέπει να γίνει σεβαστή. Που σημαίνει ότι η Ευρώπη αποφάσισε να συγκρουστεί με τις ΗΠΑ για το ζήτημα του Ιράκ.

Ο Τσάρος είχε κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένος, αλλά τα στρατηγικά ζητήματα δεν λύνονται εκβιαστικά με μερικές διατυπώσεις. Μια ολόκληρη Ευρώπη δεν είναι δυνατό να μπει ξαφνικά σε ένα μπουκάλι.

Δεν πέρασαν λοιπόν ούτε τρεις μέρες μετά από αυτήν την επίπλαστη ενότητα και 8 αρχηγοί κρατών από τους 25 της διευρυμένης Ευρώπης διαχώρισαν τη θέση τους από την απόφαση του Συμβουλίου υπουργών εξωτερικών και με κοινή τους δήλωση τάχθηκαν στο πλευρό των ΗΠΑ. Ο Σημίτης αφού άργησε λιγάκι για να εξασφαλίσει την έγκριση Σιράκ-Σρέντερ επέπληξε τους 8 γιατί... "Ο τρόπος με τον οποίο εκδηλώθηκε η πρωτοβουλία των 5 μελών της Ε.Ε. και των 3 υποψηφίων χωρών στο θέμα του Ιράκ δεν συμβάλλει στην κοινή αντιμετώπιση του θέματος", ενώ λίγο μετά ακολούθησε ο συνήθως γλυκομίλητος Γ. Παπανδρέου με ένα ασυνήθιστο για διπλωμάτη ύφος που προσπάθησε να βάλει ξανά στη γραμμή τους 8 "αντάρτες" κραυγάζοντας: "Η Ε.Ε. έχει λάβει απόφαση στο συμβούλιο. Ο τρόπος με

τον οποίο κινήθηκαν οι 8 είναι εκτός διαδικασιών της Ε.Ε. και αφήνει δυνατότητα παρερμηνειών. Πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι όλοι υπέγραψαν την κοινή θέση για τον αποπλισμό του Ιράκ, το σεβασμό των αποφάσεων του ΟΗΕ και την υποστήριξη των διεθνών επιθεωρητών".

Κανείς δεν τον άκουσε, κανείς δεν "ξεκαθάρισε" και κανείς ηγέτης δεν επιχείρησε εκ των υστέρων- ούτε καν ο Σιράκ ή ο Σρέντερ- να ματαιώσει την εκδήλωση των δύο γραμμών μέσα στην Ευρώπη. Οι άνθρωποι που πήραν την εξουσία στη χώρα τους στηριγμένοι στις πλάτες του Τσάρου νομίζουν ότι τα κυρίαρχα κράτη της Ευρώπης είναι απλά μέλη του Εκτελεστικού του ΠΑΣΟΚ και ότι τελικά θα υποταχτούν στις αποφάσεις τους. Έτσι εκτέθηκαν χειρότερα, γιατί ενώ ούτε καν οι Γάλλοι και οι Γερμανοί, που είχαν τον όγκο να το κάνουν, δεν χρησιμοποίησαν αυτή τη γλώσσα, την χρησιμοποίησαν αυτοί που ανεξάρτητα από τον όγκο τους έπρεπε σαν προεδρεύοντες να είναι παράγοντες ενότητας μέσα στο ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Η δουλειά ενός προεδρεύου σε ένα χαλαρό σώμα που ακριβώς από πολιτική αδυναμία δουλεύει με την ομοφωνία, ιδιαίτερα στα μεγάλα ζητήματα, ήταν να βρει τα πραγματικά κοινά σημεία ή έστω να βγάλει μια άχρωμη απόφαση και όχι να εκβιάσει μια απόφαση που από τη φύση της θα έφερνε διάσπαση και που τελικά θα αποδείκνυε σε όλο της το μεγαλείο την έλλειψη κύρους του οργάνου που την εξέδωσε. Έτσι η ελληνική προεδρία έχει ξεκινήσει την πορεία της με μια ασυνήθιστη πολιτική ήττα. Βέβαια οι ευρωπαίοι δεν αποδίδουν αυτήν την ήττα ούτε στην ελληνική προεδρία ειδικά, ούτε ακόμα περισσότερο στη ρώσικη πολιτική, καθώς το τελευταίο πράγμα που θα υποπεύονταν για τον καλό μικρό τους Σημίτη είναι ότι αποτελεί το δούρειο ίππο του Κρεμλίνου μέσα στην Ευρώπη. Την ήττα την αποδίδουν ακόμα και οι γαλλικές εφημερίδες κυρίως στην "αλαζονεία" του γαλλογερμανικού άξονα που επεχείρησε να σύρει στη γραμμή του όλη την Ευρώπη. Γιατί στην ουσία η αντίδραση δεν ήταν από 8, ήταν τουλάχιστον από 10 χώρες καθώς λίγο μετά τη δημοσίευση της δήλωσης των 8, υπέρ της τάχθηκαν οι Ολλανδοί, που δήλωσαν πως συμφωνούν με το περιεχόμενο της, αλλά δεν την υπέγραψαν για να μην επιβαρύνουν την διάσπαση και οι Σλοβάκοι που δήλωσε πως δεν την υπέγραψε μόνο και μόνο γιατί δεν ήρθε σε γνώση της.

Από την άλλη μεριά ωστόσο ούτε το φιλοαμερικανικό στρατόπεδο είχε καμιά διάθεση να οδηγήσει τη διάσπαση στην άκρη, όχι μόνο για χάρη της μακροπρόθεσμης ενδοευρωπαϊκής ενότητας, αλλά επειδή, όπως εξηγήσαμε παραπάνω, η ίδια η αντίθεση μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας, Ευρώπης στο συγκεκριμένο ζήτημα του Ιράκ δεν είναι ανταγωνιστική. Ο ανταγωνισμός βρίσκεται μόνο στην αντίθεση όλων αυτών των ιμπεριαλιστών με το Ιράκ. Αυτό αποδεικνύεται από το ότι και ο υποτιθέμενος επικεφαλής του φιλοαμερικανικού στρατοπέδου στην Ευρώπη, η Αγγλία έχει μια εξαιρετικά αντιφατική στάση. Από τη μια προπαγανδίζει τον πόλεμο και υποστηρίζει όσο μπορεί τις ΗΠΑ για να τον κάνουν, από την άλλη προσπαθεί να περάσουν τα πάντα από τον ΟΗΕ και μάλιστα πετυχαίνει να πείθει τις ΗΠΑ να δίνουν διαρκώς αναβολές στην παρουσία των επιθεωρητών, όπως ακριβώς θέλει η Ρωσία. Η αντίφαση εξηγείται μόνο αν έχει κανείς κατανοήσει τον Μπλερ ο οποίος δουλεύει την διαρκή ταλάντευση της Αγγλίας ανάμεσα στον ατλαντισμό και την συμμε-

ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟ:

Ο ΣΥΝ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Το ασυμβίβαστο της επαγγελματικής δραστηριότητας με την ιδιότητα του βουλευτή είναι ένα έκτρωμα με στόχο να εξαρτήσει ολοκληρωτικά τους βουλευτές από τους κομματικούς οργανισμούς και πιο ειδικά από τις κάθε φορά ηγετικές ομάδες αυτών των κομμάτων.

Με τη ρύθμιση αυτή, οι ανεπάγγελτοι βουλευτές θα εξαρτιούνται για την επιβίωσή τους από το κόμμα-εργοδότη, αφού δεν θα μπορούν να ασκούν οποιαδήποτε βιοποριστική δραστηριότητα.

Το ασυμβίβαστο προωθήθηκε από Σημίτη και Καραμανλή κατά τη διαδικασία της τελευταίας συνταγματικής αναθεώρησης και δίχως κανείς καλά-καλά να το καταλάβει πέρασε στο Σύνταγμα. Όμως για να μειωθούν οι αντιδράσεις εκείνη την εποχή προβλέφθηκε ότι με νόμο που θα ψηφιζόταν έως το τέλος του 2002, θα ρυθμιζόνταν ο τρόπος εφαρμογής και οι εξαιρέσεις, δηλαδή με νόμο θα οριζόνταν κάποια παράθυρα στην απόλυτη εφαρμογή του. Ο αρμόδιος υπουργός Σκανδαλίδης έφερε ωστόσο ένα νόμο στη Βουλή που πρόβλεπε το απόλυτο ασυμβίβαστο και μάλιστα παραμονές Χριστουγέννων και με τη Βουλή κλειστή. Αυτός ήταν ένας ωμός εκβιασμός στους βουλευτές στους οποίους δήλωσε ότι ο νόμος που δεν είχε ψηφιστεί, θα ίσχυε αναδρομικά και ότι για να παραμείνουν στη θέση τους, έπρεπε να καταθέσουν άμεσα δήλωση αναστολής επαγγέλματος, διαφορετικά έπρεπε να παραιτηθούν από το βουλευτικό αξίωμα. **Αν δέχονταν δηλαδή να είναι ανεπάγγελτοι βουλευτές και να παραμείνουν στη Βουλή, τους πρώτους μήνες του 2003 θα τους καλούσε το προεδρείο της Βουλής να ψηφίσουν, να τροποποιήσουν ή να καταψηφίσουν ένα νόμο ο οποίος είχε ήδη στο μεταξύ τεθεί σε εφαρμογή με διαταγή της κυβέρνησης!**

Αυτή η πρωτοφανής φασιστική πρακτική προκάλεσε πολλές αντιδράσεις από βουλευτές του ΠΑΣΟΚ (Ασκητής, Κρητικός, Λιτζέρης κ.ά) και της ΝΔ (Μητσοτάκης, Παναγιωτόπουλος, Λυκουρέζος, Παυλόπουλος, Μαρκογιαννάκης, κ.ά). Στο τέλος κατέθεσαν όλοι δήλωση αναστολής του επαγγέλματος εκτός από τον Λυκουρέζο από τη ΝΔ και τον Ασκητή από το ΠΑΣΟΚ. Ο Σημίτης μάλιστα έπεισε τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ που συμμετείχαν στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής όπου θα γινόταν η ψηφοφορία για το νομοσχέδιο, ότι η κοινοβουλευτική συνοχή ήταν πιο σημαντική από τα "προσωπικά τους συμφέροντα". Στη ΝΔ, όπου οι αντιδράσεις ήταν μεγαλύτερες, ο Καραμανλής υποχρεώθηκε να υποστηρίξει τη γραμμή της καταψήφισης. Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ δήλωσαν επίσης την αντί-

θεση τους στη ρύθμιση, επειδή όπως υποστήριζαν οι "ανεπάγγελτοι" βουλευτές θα ήταν απόλυτα ελεγχόμενοι από τα διαπλεκόμενα, τα ΜΜΕ κ.λπ. Ο λόγος της αντίθεσης τους φάνηκε λίγο αργότερα, και δεν ήταν άλλος από τη μόνιμη διεκδίκηση που προβάλλουν αυτά τα δύο κόμματα και που είναι η "διακομματική συγκυβέρνηση". Με μετρημένα τα κουκιά, η κυβέρνηση Σημίτη πήγαινε στη Βουλή για να περάσει το νόμο από την Επιτροπή με κυβερνητική πλειοψηφία.

Είναι χρήσιμο εδώ να παρατηρήσουμε ότι σύμφωνα με το νέο καθεστώς που θεσπίστηκε επίσης με τη συνταγματική αναθεώρηση, το νομοσχέδιο ψηφίζεται από την αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή και παραπέμπεται στη συνέχεια για έγκριση στην Ολομέλεια. Οι κοινοβουλευτικές επιτροπές έχουν επιλεγμένους τομείς αρμοδιότητας. Κάθε επιτροπή αποτελείται από 50 μέλη τα οποία είναι επίσης επιλεγμένα. Σε περίπτωση απουσίας ή κωλύματος ενός μέλους, αυτό αντικαθίσταται. Με αυτές τις διαδικασίες ο Σημίτης ευνοούσε τη Βουλή, ανοίγοντας το δρόμο για ελεγχόμενες συνθέσεις Επιτροπών και δημιουργία ευνοϊκών για το καθεστώς συσχετισμών μέσα σ' αυτές. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη συγκεκριμένη ψηφοφορία έγιναν διάφορες αυθαίρετες αντικαταστάσεις βουλευτών του ΠΑΣΟΚ.

Μέλος της συγκεκριμένης Επιτροπής ήταν και ο Γιαννόπουλος, ο οποίος ήταν φανατικός πολέμιος του ασυμβίβαστου ήδη από τότε που συζητιόταν σα συνταγματική ρύθμιση. Ο Γιαννόπουλος είναι βαριά άρρωστος, με αποτέλεσμα να μη συμμετέχει για μεγάλο χρονικό διάστημα στις διαδικασίες της Επιτροπής. Αλλά αυτή τη φορά ο ίδιος έκρινε ιδιαίτερα σημαντική την παρουσία του και σύρθηκε από το κρεβάτι του στη Βουλή, μόνο και μόνο για να καταψηφίσει το νομοσχέδιο. Η καταψήφιση από τον Γιαννόπουλο και ένα "Παρών" του Παπαθεμελή μετέτρεψαν την κυβερνητική πλειοψηφία σε μειοψηφία. Το αποτέλεσμα ήταν να απορριφθεί σε πρώτη φάση το νομοσχέδιο. Το όργιο του πραξικοπηματισμού συνεχίστηκε και κατά την ψηφοφορία, όπου ο προεδρεύων από το ΠΑΣΟΚ, Χρ. Τσόκας, ανακοίνω-

σε ότι το νομοσχέδιο υπερψηφίστηκε, ενώ είχε καταψηφιστεί. Ακολούθησε θύελλα αντιδράσεων στην αίθουσα. Τελικά έκανε επέμβαση ο Κακλαμάνης που επανέλαβε την ψηφοφορία και ανακοίνωσε την καταψήφιση του νομοσχεδίου.

Φαινόταν ότι η ολοκληρωτική υποχώρηση της κυβέρνησης στο θέμα του ασυμβίβαστου ήταν αναπόφευκτη. Αλλά ο κυβερνητικός συνεταιρικός, ο ΣΥΝ, δεν θα μπορούσε να αφήσει τα πράγματα να εξελιχθούν σ' αυτή την κατεύθυνση. Το ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ βοήθησαν στην καταψήφιση του νομοσχεδίου όχι για να καταργηθεί ο νόμος του Σκανδαλίδη, όπως ήθελαν οι περισσότεροι βουλευτές, αλλά για να γίνει χειρότερος. Έτσι μετά την καταψήφιση προτάθηκε από τον ΣΥΝ η διέξοδος. Ποια ήταν; Ήταν μία πρωτοφανής ρύθμιση που μόνο ο ΣΥΝ θα μπορούσε να συλλάβει. Πρόκειται για μία τροπολογία που κατέθεσε ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΣΥΝ, Κουβέλης, σύμφωνα με την οποία η δυνατότητα ενός βουλευτή να ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα θα κρίνεται για κάθε βουλευτή και κατά περίπτωση από μία διακομματική επιτροπή!

Αυτό σημαίνει ότι ο βουλευτής δεν θα ήταν υποταγμένος στο κόμμα του, όπως πρόβλεπε ο νόμος του Σκανδαλίδη, αλλά θα ήταν υποταγμένος στη διακομματική επιτροπή, δηλαδή και στις τέσσερις ηγεσίες μαζί. Αλλά καμιά ομοφωνία των 4 ηγεσιών δεν είναι δυνατή χωρίς τη συμφωνία του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ, που σε αυτές τις διακομματικές μαζώξεις από ένα βάρος του 8% που έχουν στο εκλογικό σώμα αποκτούν ένα βάρος 50% ή και 100%. Διακομματική επιτροπή σημαίνει τελικά κυριαρχία των ρωσόδουλων. Οι βουλευτές δεν μπορεί να είναι εξαρτημένοι από το ΠΑΣΟΚ ή την ΝΔ που είναι κάπως δημοκρατικά και κάπως εθνικά κόμματα, πρέπει να είναι εξαρτημένοι από τα φασιστικά πρακτορεία μιας υπερδύναμης ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ.

Είναι λοιπόν φυσικό που αυτή η τροπολογία αντιμετωπίστηκε θετικά από τον υφυπουργό Εσωτερικών Μπένε, προφανώς σε συνεννόηση με τον Σκανδαλίδη, ενώ υποστηρίχθηκε τόσο από τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ που είναι αντίθετοι με το ασυμβίβαστο, όσο και από τη ΝΔ! Όλα δείχνουν λοιπόν ότι η ανταρσία στο νομοσχέδιο ήταν σύμφωνη με τους στρατηγικότερους σχεδιασμούς των σοσιαλφασιστών μέσα στην κυβέρνηση και μέσα στη ΝΔ, ήταν δηλαδή μια από τις ρυθμισμένες εξεγέρσεις στις οποίες

πολλοί χωρίς χαρακτήρα άνθρωποι συμμετέχουν πραγματικά και αυθόρμητα για να υποταχθούν τελικά σε μερικούς δήθεν σωτήρες τους που τελικά προτείνουν μια τάχα συμβιβαστική λύση. Αν τελικά αυτή η ρύθμιση περάσει, που όλα δείχνουν ότι έτσι θα γίνει, το ασυμβίβαστο θα μετατραπεί σε ένα επιπλέον εργαλείο του διακομματικού φασισμού, όπως το ΕΣΡ και η "ανεξάρτητη αρχή προσωπικών δεδομένων", με ότι αυτό συνεπάγεται για την πολιτική ζωή της χώρας.

Το διαρκές πραξικόπημα του ασυμβίβαστου

Η ρύθμιση του ασυμβίβαστου προωθήθηκε με διαρκή πραξικόπημα. Ο Βενιζέλος ήταν αυτός που σαν εισηγητής για το ΠΑΣΟΚ, στη διαδικασία της αναθεώρησης του Συντάγματος το 2001, είχε προτείνει τη ρύθμιση για το ασυμβίβαστο. Η πρόταση αυτή έγινε αιφνιδιαστικά στο τέλος της διαδικασίας και ήρθε εκπρόθεσμα στη Βουλή. Προφανώς όλα έγιναν κατ' εντολή Σημίτη. Η πρόταση στηρίχθηκε από τον εισηγητή της ΝΔ, Γ. Βαρβιτσιώτη. Ο ίδιος ο Καραμανλής είχε εκφράσει τις "επιφυλάξεις" του για τη ρύθμιση έτσι ώστε να παίξει και στο ταμπλό της "ανταρσίας" και αργότερα στο ταμπλό του συμβιβασμού, δηλαδή να λειτουργήσει όπως πάντα σαν κνίτης. Όταν όμως οι ίδιοι βουλευτές τον πίεσαν να επιμείνει στην απόσυρσή του, που εκείνη τη στιγμή ήταν εύκολη, αφού υπήρχε παραβίαση της νομότυπης διαδικασίας, δεν το έκανε. Ο Βενιζέλος σαν εισηγητής δεσμεύτηκε ότι θα προβλεφθούν με νόμο οι συμβατές δραστηριότητες "που συνάδουν στο κύρος του βουλευτικού αξιώματος και είναι αναγκαίες για τη διατήρηση της επαφής με ένα επιστημονικό κυρίως αντικείμενο" (όπως γιατροί και δικηγόροι). Το ασυμβίβαστο αφορούσε άμεσα μόνο τους 175 από τους 300, αφού οι 125 από αυτούς είχαν ήδη αναστείλει την επαγγελματική τους δραστηριότητα επειδή κατέχουν κυβερνητικό ή δημόσιο αξίωμα.

Η θέση του Καραμανλή κατά την ψηφοφορία του 2001 για το ασυμβίβαστο ήταν "ψήφος κατά συνείδηση". Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ απείχαν από την ψηφοφορία. Το ασυμβίβαστο πέρασε με οριακή πλειοψηφία. Από τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ δεν ψήφισαν την κοινοβουλευτική πρόταση 25, ενώ 5 ψήφισαν "παρών". Περισσότερες ήταν οι διαρροές στο στρατόπεδο της Ν.Δ. όπου 40 βουλευτές ψήφισαν υπέρ του ασυμβίβαστου και 8 "παρών".

Είχε υποστηριχθεί τότε ότι σε κάθε περίπτωση το ασυμβίβαστο

πρέπει να ισχύσει από την επόμενη Βουλή, αφού όταν σχηματίστηκε η Βουλή, οι βουλευτές δεν ήξεραν ότι για να έχουν αυτή την ιδιότητα έπρεπε να παραιτηθούν από το επάγγελμα τους. Όμως το καθεστώς βιαζόταν κι έτσι το ασυμβίβαστο προβλέφθηκε να ισχύει από 1.1.2003.

Ο Γιαννόπουλος είχε καταγγείλει με αποφασιστικότητα τη ρύθμιση, και σύμμαχο του σ' αυτή την τοποθέτηση είχε τον Μητσοτάκη. Αυτό το μέτωπο το επανέλαβε ο Γιαννόπουλος κατά την ψηφοφορία στην Επιτροπή της Βουλής. Το ίδιο μέτωπο δοκίμασαν από την άλλη μεριά οι Λυκουρέζος και Ασκητής, μαζεύοντας γύρω τους μία ομάδα βουλευτών από το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ που ήταν αντίθετοι με το ασυμβίβαστο για να καταθέσουν τροπολογία που θα συγκέντρωνε το μεγαλύτερο δυνατό αριθμό υπογραφών (200 ήταν το μάξιμουμ) με την πρόταση το κριτήριο για το ασυμβίβαστο να είναι κάποιο πλαφόν εισοδήματος (*Ελευθεροτυπία*, 24/12/2002). Το μέτωπο αυτό το διάσπασε ο Κουβέλης με την τροπολογία του στην οποία πήρε μαζί του και τρεις βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, τους Δ. Λιτζέρη, Διον. Γκούσκο και Γ. Παπαγεωργίου. Εδώ ήταν πάλι καταλυτικός ο ρόλος του Καραμανλή που δεν στήριξε με κανένα τρόπο το αντικυβερνητικό μέτωπο και αυτούς που αντέδρασαν από το ΠΑΣΟΚ.

Από την αστική Βουλή στη Βουλή της απολυταρχίας

Το πρώτο επιχείρημα των υποστηρικτών του "ασυμβίβαστου" είναι ότι με αυτό τον τρόπο θα αναβαθμιστεί η Βουλή η οποία αποτελεί "πάρεργο" και όχι την κύρια δραστηριότητα των βουλευτών, και ότι γι' αυτό τάχα το λόγο υπάρχουν πάντα τόσα κενά έδρανα στις συζητήσεις. Το δεύτερο ότι τάχα σαν επαγγελματίες οι βουλευτές διαφθείρονται από την επιδίωξη του οικονομικού κέρδους και δεν ενδιαφέρονται για τα κοινά.

Κατ' αρχήν τα άδεια έδρανα δεν οφείλονται σε αυξημένες επαγγελματικές υποχρεώσεις των βουλευτών. Τα έδρανα άρχισαν να αδειάζουν όταν ο Α. Παπανδρέου αρχικά και ο Σημίτης-Λαλιώτης στη συνέχεια ολοκλήρωσαν μία σειρά εκκαθαρίσεων των λεγόμενων αυτοδυναμικών, (που δεν ήθελαν συγκυβερνητικό μέτωπο με το ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ) και οι οποίοι ήταν σχετικά ανεξάρτητοι από το ηγετικό στρώμα της κοινοβουλευτικής νομενκλατούρας μέσα στο ΠΑΣΟΚ που την έλεγχαν οι Α.

Ο ΣΥΝ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 19

Παπανδρέου και Σημίτης. Η ίδια κάθαρση πραγματοποιήθηκε και από την άλλη πλευρά όταν ο Καραμανλής διέγραψε τα κατεξοχήν φιλοευρωπαϊκά στελέχη μέσα στη ΝΔ (Ανδριανόπουλο, Μάνο, Παλαιοκρασά κ.λπ.). Τα έδρανα κυρίως άδειασαν λοιπόν όταν ύστερα από τις αλληπάλληλες εκκαθαρίσεις και την απειλή νέων εκκαθαρίσεων οι κλειστές και ανεξέλεγκτες ηγετικές ομάδες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ του Καραμανλή “στρατιωτικοποίησαν” τους βουλευτές. Όμως ποτέ δεν κάμφθηκαν οι αντιστάσεις των στελεχών του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, στην προσπάθεια των Σημίτη-Καραμανλή να αφαιρέσουν εξουσία από αυτούς και να δώσουν τελικά όλο και μεγαλύτερη εξουσία στα δύο μικρά τέρατα ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, για να απομακρύνουν τη χώρα από την Ευρώπη, να καταστρέψουν τη βιομηχανία και την οικονομία της και να την υποτάξουν στο ρωσοκινεζικό πολεμικό άξονα. Αυτές τις αντιστάσεις θέλουν να κάμψουν με το ασυμβίβαστο.

Σε ότι αφορά τώρα τη διαφθορά, είναι βέβαιο ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη διαφθορά από την κομματική υποτέλεια και αυτό αντικατοπτρίζεται στον πιο διεφθαρμένο στρατό που έχει δημιουργηθεί από την κομματική νομενκλατούρα ιδιαίτερα την ψευτοαριστερή, που είναι ο στρατός των δημοσίων υπαλλήλων που έχουν κατάλληλα πόστα. Η θεωρία ότι το κυνήγι του κέρδους είναι η πηγή της σύγχρονης διαφθοράς είναι μέρος της “κλασικής” αντινεοφιλελεύθερης θεωρίας του παγκόσμιου σοσιαλφασισμού. Δεν πρέπει να είναι κανείς σπουδαίος οικονομολόγος για να καταλάβει ότι ο βασικός πόλος και η πηγή της σύγχρονης διαφθοράς είναι το μονοπώλιο της πολιτικής και κρατικής εξουσίας από τα πιο αρπακτικά, πιο γραφειοκρατικά και πιο φασιστικά τμήματα της μεγάλης αστικής τάξης. Το γεγονός ότι αυτή η αστική τάξη έχει σαν διεθνές κέντρο της τις σοσιαλφασιστικές μονοπωλιακές αστικές τάξεις νέου τύπου της Ρωσίας και της Κίνας είναι λιγότερο κατανοητό, ενώ το ότι αυτοί που κυβερνούν σήμερα την Ελλάδα είναι μέλη αυτών των τάξεων δεν είναι σχεδόν καθόλου κατανοητό. Όμως όλοι εδώ στην Ελλάδα έχουν πείρα του γεγονότος ότι η διαφθορά έχει μια βασική πηγή, που δεν είναι ο ιδιώτης καπιταλιστής που ζει στον ανοιχτό οικονομικό ανταγωνισμό, αλλά το δίπολο που αποτελείται από το διεφθαρμένο κρατικό στέλεχος και τον καπιταλιστή που αναπτύσσεται και συσσωρεύει χάρη στη ληστεία του δημοσίου χρήματος. Αυτό το δίπολο ζει και αναπτύσσεται κάτω από την κοινή προστασία που του εξασφαλίζει το

καθεστωτικό πολιτικό μονοπώλιο του σοσιαλφασισμού. Το ασυμβίβαστο είναι μια μέθοδος που συνέλαβε αυτό το μονοπώλιο για να πετάξει έξω από τη βουλή και έξω από την πολιτική εξουσία κάθε μέλος της αστικής τάξης που ζει στον χώρο του ελεύθερου οικονομικού ανταγωνισμού, που δεν αντλεί δηλαδή το κέρδος και τον κάθε πλούτο του από το μονοπώλιο της πολιτικής εξουσίας. Τελικά πρόκειται για μια μέθοδο κατάργησης του κοινοβουλίου σαν τέτοιου. Γιατί το κοινοβούλιο γεννήθηκε σα δημοκρατικός θεσμός της αστικής τάξης μόνο στο βαθμό που στους κόλπους του κυριάρχησε η αστική τάξη των εμπόρων, των βιομήχανων και των ελεύθερων επαγγελματιών, έτσι όπως βγήκαν μέσα από τον παρατεταμένο πόλεμο τους ενάντια στην απολυταρχία και τα κοινοβούλια της απολυταρχίας. Εκείνο που κάνει η καθεστωτική τρακοματική συμμορία είναι να επιστρέψει από το κοινοβούλιο της αστικής τάξης ξανά πίσω στο κοινοβούλιο της απολυταρχίας. Βεβαίως τώρα πρόκειται για μια απολυταρχία της εποχής του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού και όχι της φεουδαρχίας. Είναι γεγονός ότι σε όλο τον ιμπεριαλιστικό κόσμο Ανατολής και Δύσης το αστικό κοινοβούλιο έχει λίγο πολύ γίνει ένα εξάρτημα της κρατικομονοπωλιακής αστικής τάξης, είτε αυτή είναι κλασικού δυτικού, είτε ανατολικού τύπου. Όμως ενδιαφέρει πολύ αν θα έχουμε ένα δυτικού τύπου, σχετικά δημοκρατικό ή ένα ανατολικού τύπου φασιστικό κοινοβούλιο. Είναι αυτό το δεύτερο που ταυτίζεται στις βασικές του λειτουργίες και μάλιστα είναι συνήθως χειρότερο, κτηνωδέστερο, και δικτατορικότερο από τα κοινοβούλια της εποχής της απολυταρχίας.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι πρώτος εμπνευστής του “ασυμβίβαστου”, το οποίο αποτελεί πρωτοτυπία σε ευρωπαϊκό τουλάχιστον, αν όχι σε παγκόσμιο επίπεδο, δεν ήταν άλλος από τον Α. Παπανδρέου, στην αναθεώρηση του 1981. Τότε ο πρόεδρος της Βουλής, Γιάννης Αλευράς, στέλεχος της αυτοδυναμικής τάσης, είχε αρνηθεί να συναινέσει στη θέσπισή του και το χαρακτήρισε “θάνατο του κοινοβουλευτισμού” (Παρόν, 12/1/2003).

Το μεγάλο κακό είναι ότι επικεφαλής στην προσπάθεια της απελευθέρωσης των βουλευτών από τα κόμματά τους και την κοινοβουλευτική δικτατορία γενικότερα έχει μπει τώρα ο ΣΥΝ. Το πιο αντικοινοβουλευτικό κόμμα της Ελλάδας, το κόμμα του “Δίκτου” και των φίλων της 17Ν, έχει αναλάβει να σώσει τους λίγους ελεύθερους βουλευτές και τον κοινοβουλευτισμό. Τι τραγωδία γι’ αυτή τη μελλοθάνατη δημοκρατία.

ΦΩΦΗ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ

Το φαιοκόκκινο καθέστώς είναι η μήτρα που τρέφει το νεοναζισμό στη χώρα μας, αλλά και ο βασικός προστάτης του απέναντι σε κάθε “ενοχλητική” απόπειρα διατύπωσης αντιναζιστικού λόγου.

Αυτό αποδείχτηκε περίτρανα στις νομαρχιακές εκλογές όπου ο επίσημος πολιτικός κόσμος, αντί να απομονώσει και να συντρίψει τον απότομα αναδυόμενο φιλοναζιστικό συνδυασμό του Γ. Καρατζαφέρη για την υπερνομαρχία Αθηνών-Πειραιώς, του πρόσφερε πρωτοφανή ηθική και πολιτική κάλυψη. Αντίθετα, έστρεψε τα συντονισμένα πυρά του κατά του μοναδικού υποψηφίου που τόλμησε να καταγγείλει δημόσια τη σκανδαλώδη φιλοξενία ναζιστών της “Χρυσής Αυγής” στο συγκεκριμένο ψηφοδέλτιο. Αναφερόμαστε φυσικά στον “υποστηριζόμενο” από τη ΝΔ υποψήφιο Γιάννη Τζανετάκο. Βέβαια, το κύριο βάρος των καταγγελιών έπεσε στους ώμους της “Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας”, αλλά κι εδώ η κτηνοποίηση του βαθείου καθεστώτος υπήρξε άμεση με αποτέλεσμα τη σύντομη απώλεια κάθε επίσημου μαζικού μέσου απεύθυνσης για την οργάνωση.

Εξαιρετικά δύσκολη κρίνεται τώρα η θέση του Γ. Τζανετάκου, ο οποίος πληρώνει το λάθος του να ζητήσει την υποστήριξη ενός κόμματος με καθεστωτική αντιδραστική ηγεσία. Παρόλα αυτά, συνέχισε να χτυπά τους ναζιστές. Δύο δικοί του, λοιπόν, υποψήφιοι νομαρχιακοί σύμβουλοι, οι Α. Καστανής και Ι. Γερωνυμάκης, ζήτησαν με ένσταση τους να ακυρωθούν τα ψηφοδέλτια που έλαβε ο Καρατζαφέρης, διότι η απουσία υποψηφίου από τα Κύθηρα έρχεται σε αντίθεση με το Π.Δ. 30/1996, που ορίζει την υποχρεωτική εκπροσώπηση κάθε νησιωτικής επαρχίας με έναν τουλάχιστον υποψήφιο. Εναντίον αυτής της ένστασης κατατέθηκε μια προσφυγή στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών με την οποία υποστηριζόταν ότι οι ενιστάμενοι δεν υπόβαλαν την ένστασή τους μέσα στην προθεσμία των πέντε ημερών από την ανακήρυξη του συνδυασμού του Καρατζαφέρη και ότι η απουσία υποψηφίου δεν επηρέασε το εκλογικό αποτέλεσμα (Ελευθεροτυπία, 17-12). Το περίεργο είναι ότι η προσφυγή αυτή έγινε όχι από το βαλλόμενο συνδυασμό Καρατζαφέρη, αλλά από την υποστηριζόμενη από το Σημιτικό μπλοκ Φώφη Γεννηματά για λογαριασμό του Καρατζαφέρη. Για όσους παρακολούθησαν τις εκλογές αυτό ήταν φυσικό. Ο συνδυασμός της Γεννη-

ματά όχι μόνο δεν κατήγγειλε σε καμιά στιγμή τη συμμετοχή των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο του Καρατζαφέρη, αλλά έφτασε στο σημείο να αρνηθεί να παρευρεθεί σε συζήτηση όλων των υποψηφίων στο ΣΤΑΡ αν δεν συμμετείχε σε αυτήν και ο Καρατζαφέρης. Θυμίζουμε ότι ο Τζανετάκος αρνιότανε οποιαδήποτε συζήτηση και κοινή παρουσία με τον Καρατζαφέρη.

Εννοείται ότι ύστερα από αυτήν την ένσταση ο Καρατζαφέρης διατήρησε τις θέσεις του στο νομαρχιακό συμβούλιο της Αθήνας-Πειραιά. Αν σε αυτή τη στάση της Γεννηματά προσθέσει κανείς τη φιλική στάση του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ για τον Καρατζαφέρη θα μπορέσει να καταλάβει τι σημαίνει καθεστωτικό φαιοκόκκινο μέτωπο.

Πρόκειται για άλλο ένα επιμέρους χαρακτηριστικό που διαμορφώνει τη γνωστή στους δυτικούς ως ελληνική “ιδιαιτερότητα”. Σε κάθε άλλη χώρα μέλος της ΕΕ τα εθνορατσιστικά, αντισημιτικά και φιλοπόλεμα κηρύγματα του συνδυασμού του Καρατζαφέρη θα ξεσηκωναν πλήθος μηνύσεων και διαδηλώσεων των μαζών και καταγγελίες από όλα τα κόμματα. Εδώ, για τον έλληνα Λεπέν γίνονται ακόμα και προσφυγές υπέρ τους στα δικαστήρια από το κυβερνητικό κόμμα.

ΕΛΑ...

συνέχεια από τη σελ. 5

νωτικά με την 1η Μάη, δηλαδή τη 17Ν, δηλαδή ήταν υπό την άμεση εποπτεία του καθηγητή. Αυτή όμως η διαδικασία της δολοφονικής αναβάθμισης του ΕΛΑ είναι συνδεδεμένη με την πλήρη οργανωτική του απομαζικοποίηση. Αυτή την σταδιακή απομαζικοποίηση του τη βεβαιώνουν οι εκτιμήσεις της αντιτρομοκρατικής που φτάνουν στον τύπο. Και δεν είναι μόνο ο ΕΛΑ που έπρεπε να απομαζικοποιηθεί για να “αναβαθμιστεί” πολιτικά, αλλά αυτός είναι ένας νόμος για όλο το συνεχές. Αν σήμερα ο μισοπαράνομος και ο νόμιμος σοσιαλφασισμός έχουν χάσει σε πολιτικό κύρος και σε συνολική οργανωτική δύναμη είναι γιατί έχουν αναγκαστεί να υποτάξουν το κάθε εσωτερικό αυθόρμητο που κινεί τους στρατούς στο εξωτερικό συνειδητό της υπερδύναμης. Αυτή η υποταγή δεν γίνεται εντελώς ομαλά γι’ αυτήν την ασταμάτητα διεξάγεται στο εσωτερικό του συνεχούς ανάμεσα σε όλες τις βαθμίδες του και ανάμεσα σε όλες τις συνιστώσες κάθε βαθμίδας μια εναλλασσόμενη οξύτητα πολιτική και οργανωτική διαμάχη. Όσο λοιπόν η συνολική βία του σοσιαλφασισμού θα δυναμώνει τόσο και θα ασκείται από πιο περιορισμένους αριθμητικά στρατούς. Από την άλλη μεριά όσο ο σοσιαλφασισμός θα πλησιάζει στην εξουσία τόσο πιο

μεγάλη ανάγκη θα έχει από βία και τόσο περισσότερο η βία αυτή θα γίνεται νόμιμη.

ΒΙΑ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΑΤΩ

Και αυτό σημαίνει μια ανάπτυξη της βίας από δύο πλευρές. Από τη μία πλευρά θα είναι εκείνη που θα ασκεί ο σοσιαλφασισμός μέσω του κράτους στο οποίο διαρκώς κερδίζει νέες θέσεις πχ Ε’ τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας, “Ανεξάρτητες Αρχές” σαν το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο, Συνδικαλιστικές μισοκρατικές συντεχνίες όπως των Δικηγόρων και Δημοσιογράφων που επιβάλουν ποινές στα μέλη τους, ελεγκτικοί μηχανισμοί του κράτους, όπως ο ΣΔΟΕ που χρησιμοποιούνται για επιλεκτική εξόφωση των εχθρών, εκκαθαρίσεις με “εισαγγελίες” και επιλεκτικά σκάνδαλα κάθε είδους κλπ. Από την άλλη μεριά θα είναι η βία του “συνεχούς”, η βία του “κινήματος”, νόμιμου και μισοπαράνομου. Κράτος και “κίνημα” θα πιάνουν το θύμα από πάνω και από κάτω σαν τανάλα και θα το συνθλίβουν. Αυτό το ζήσαμε με την ταυτόχρονη επίθεση σε Τράγκα, Κακαουνάκη, ΑΛΤΕΡ, ΣΤΑΡ, Απογευματινή και ταυτόχρονα από τους ΕΡΣ, ΔΣΑ, ΕΣΗΕΑ, κουκουλοφόρους, και κόμμα των φίλων της 17Ν. Το πρώι οι ρεπόρτερ τρώγανε ξύλο από τους κουκουλοφόρους για να μην πλησιάσουν τη δικηγόρο του Κουφοντίνα και το βράδυ η ίδια ήταν καλεσμένη από τη ΝΕΤ για να πλαισιωθεί από τον εθνικό συνταγματολόγο Τσάτσο και

από κοινού να καταγγείλουν τους “τρομολόγους” των ΜΜΕ. Τελικά οι “τρομολόγοι” σόπασαν εντελώς ή λούφαξαν. Σιγά-σιγά όλοι άρχισαν να μαθαίνουν τους νέους κανόνες του παιχνιδιού που συνοψίζονται στο ότι οι μεν τρομοκράτες είναι στη φυλακή, αλλά το κόμμα τους είναι στην εξουσία. Η σκληρή δουλειά του πράκτορα του επιβάλλει καμιά φορά να βρίσκεται και στη φυλακή, αλλά στη φυλακή δεν βρίσκεται επειδή το θέλησε ο λαός, αλλά επειδή το θέλησε η μισητή “Αυτοκρατορία”. Όλοι πρέπει στο τέλος να καταλάβουν ότι οι φονιάδες εκτελούσαν εθνική αποστολή. Γι’ αυτό χρειάζονται και ειδική μεταχείριση, γι’ αυτό ανάμεσα σε όλους τους κρατούμενους αυτοί και μόνο αυτοί έχουν μια προσωπικότητα που πρέπει να γίνει σεβαστή από τον καθένα.

Γι’ αυτό λοιπόν δεν είναι πια τώρα απαραίτητη στο ανερχόμενο καθεστώς η ωμή αιματηρή βία και γι’ αυτό μέχρι νεωτέρας την αποσύρει. Τώρα θα μπορεί να κάνει πολύ καλύτερη δουλειά από ότι η 17Ν το κόμμα των φίλων της 17Ν ή ακόμα καλύτερα, πιο επίσημα και πιο μαζικά το κόμμα των φίλων του ΕΛΑ. Η υπεράσπιση του ΕΛΑ είναι ο κρίσιμος κρίκος που λείπει για να αποκτήσει συνοχή, πρόσωπο και βάση το κόμμα των τραμπούκων της νέας εποχής, το κόμμα που θα ενώσει τον κνίτη με το φρικικό και το φρικικό με τους εργολάβους του ΣΥΝ. Αυτό σημαίνει ότι για μας αυτός ο κρίκος χρειάζεται την περισσότερη δουλειά αποκάλυψης.

ΚΥΠΡΟΣ

Προσωρινή αναστολή της “ειρήνης” για να πάρει την εξουσία το ΑΚΕΛ

Ένα σχόλιο για τις εκλογές στην Κύπρο. Λίγες μέρες πριν από τις προεδρικές εκλογές στο νησί και ενώ η διεθνής και ελληνική πολιτική ζωή είναι στραμμένη στο Ιράκ η κατάσταση διαγράφεται πιο ευνοϊκή για τον Παπαδόπουλο, υποψήφιο του ρωσόδουλου ΑΚΕΛ, και δυσμενέστερη για τον δυτικόφιλο Κληρίδη. Το αποτέλεσμα δεν μπορεί κανείς με σιγουριά να προβλέψει, αλλά αυτή η τάση στα προγνωστικά πρέπει να εξηγηθεί. Αν η ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ ήταν μια νίκη της Δύσης και αν το σχέδιο Ανάν πάνω στο οποίο στηρίχθηκε αυτή η νίκη ήταν δυτικής έμπνευσης, τουλάχιστον ως προς τον χρόνο στον οποίο έπεσε στο τραπέζι, τότε ο Κληρίδης θα έπρεπε να είναι ο αναπόφευκτος θριαμβευτής αυτής εδώ της αναμέτρησης.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει για τον εξής απλό λόγο: Γιατί όλοι οι διεθνείς και εσωτερικοί παράγοντες που έδωσαν το σχέδιο στην ώρα του και την ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ στην ώρα της δεν στηρίζουν πια τον Κληρίδη. Κατ' αρχήν οι αγγλοαμερικάνοι έχουν εξαφανιστεί και όλη η περίφημη κινητικότητα του ΟΗΕ έχει πάει στο καλό. Ο Κληρίδης θα ήταν δυνατός μόνο αν η ΕΕ πίεζε φορτικά, και μαζί του πίεζε φορτικά ο Κόφου Ανάν και το Συμβούλιο Ασφαλείας, πίεζε φορτικά και ο Σημίτης για συγκεκριμένες προόδους μέχρι της 28 Φεβρουαρίου. Η 28 Φεβρουαρίου ήταν η τελευταία ημερομηνία πριν από την επίσημη ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ. Και η ελληνοκυπριακή πλευρά μόνο ως τότε είχε κάποιο νόημα να πιεστεί. Μόνο μια τέτοια πίεση θα ευνοούσε τον Κληρίδη ο οποίος είχε την διαλλακτική γραμμή και κατέβαινε σε αυτές τις εκλογές σαν ο άνθρωπος που θα πάλευε πραγματικά για μια λύση. Όμως η διαλλακτικότητα, δηλαδή η ενοποίηση των δύο κομματιών του νησιού σύμφωνα με το σχέδιο Ανάν, είναι εξαιρετικά αντιπαθής στους ελληνοκύπριους. Αυτοί μπορούν να “καταπιούν” μια τέτοια κατεύθυνση μόνο με μια αφορήτη εξωτερική και εσωτερική πίεση. Αυτή η πίεση στην προηγούμενη περίοδο ασκήθηκε εξωτερικά από τους πάντες και πιο πολύ από τον Σημίτη, ενώ εσωτερικά ασκήθηκε πιο πολύ από το ΑΚΕΛ. Όλα αυτά για να απαντήσει θετικά στο σχέδιο Ανάν η προεδρία Κληρίδη και για να μπει η Κύπρος στην ΕΕ.

Μόλις η Κύπρος μπήκε στην ΕΕ το κεντρικό ζήτημα για το ρώσικο στρατόπεδο ήταν να πέσει ο Κληρίδης και να ανεβεί το ΑΚΕΛ στην εξουσία. Έτσι ο Ανάν σταμάτησε τα σχέδια και τις πιέσεις και ο Σημίτης κάθε αναφορά στην επίλυση, στην συνύπαρξη κλπ, όπως σταμάτησε και τα υπερενατικά αντιεθνικιστικά μαθήματα για το κυπριακό από τον Τσίμα στην ΝΕΤ. Και η ΑΕΚΑ σταμάτησε ξαφνικά. Εκείνη τη στιγμή το ΑΚΕΛ ανακάλυψε όλα τα κακά του σχεδίου και μπήκε στο στρατόπεδο των σκεπτικιστών. Και αυτό ήταν ακόμα πιο εύκολο στο βαθμό που ο υποψήφιος του ήταν ρυθμισμένος από την αρχή να είναι σκεπτικιστής, ακόμα και απορριπτικός. Αλλά και αυτός να μην ήταν τέτοιος, ήταν το δεύτερο κόμμα που τον στήριζε, το ΔΗΚΟ. Η βρωμιά του ΑΚΕΛ είναι ότι από την πρώτη στιγμή έπαιζε δι-

πλό παιχνίδι. Αλλά δεν έφταναν αυτά. Για να μην ξεφύγει ο Κληρίδης από την ήττα κατέβηκε σαν αντίπαλός του στις εκλογές ο υποτιθέμενος πιστός εκπρόσωπός του στις διαπραγματεύσεις, που ήταν και ο υπερ-ειδικός σε όλο αυτό το πολύπλοκο σχέδιο Ανάν. Αυτός δεν αρκέστηκε να κατέβει κόντρα στον εντολέα του και “πολιτικό του πατέρα”. Ενώ ήταν ο πιο φανατικός, ο πιο σχεδόν άνευ όρων υπέρ του σχεδίου Ανάν και μάλιστα διαφωτιστής του λαού, μόλις κατέβηκε υποψήφιος πέρασε στο στρατόπεδο των σκεπτικιστών. Τότε βέβαια ο Κληρίδης έπρεπε να τον καθαίρει σαν διαπραγματευτή όχι μόνο γιατί διέσπασε το κόμμα του και πρόδωσε τον αρχηγό του, αλλά γιατί άλλαξε γραμμή. Αλλά ο Κληρίδης τον άφησε στη θέση του. Είπανε ότι αυτό το έκανε επειδή αυτός είχε τους φακέλους των απέραντων διαπραγματεύσεων και περισσότερο επειδή αυτός είχε τη γνώση των λεπτών ζητημάτων. Ότι και να ισχύει το θέμα είναι ότι ξαφνικά ο Κληρίδης βγήκε λίγος, αδύναμος και σαν συνειδητά απατημένος σύζυγος. Και δεν είναι μόνο αυτό. Ενώ περίμενε ότι θα στηριχθεί, σαν διαλλακτικός και φιλοΑνάν από τον επίσης υποτιθέμενο φιλοΑνάν Σημίτη και ενώ είχε τέτοιες διαβεβαιώσεις από τους γνωστούς κύκλους του Σημίτη (ο οποίος κατά το σύστημα του Α.Παπανδρέου έχει σαν έμπιστους μυστικοσυμβούλους του και διαρροείς του εκπροσώπους όλων των φραξιών που κάποτε θα συντριψει), αυτός λοιπόν όπως και ο άλλος “δυτικόφιλος” ο Γ. Παπανδρέου αποφάσισαν ξαφνικά ότι δεν ανακατεύονται στις εκλογές γιατί αυτή είναι μια εσωτερική υπόθεση της Κύπρου. Ενώ δηλαδή σε αυτές τις εκλογές συγκρούονται δύο γραμμές για το “ύψιστο εθνικό ζήτημα”, η υπόθεση έγινε ξαφνικά εσωτερική υπόθεση ενός μακρινού νησιού.

Έτσι ο δυστυχής Κληρίδης λίγο μετά τον θρίαμβο που νόμιζε ότι ήταν δικός του, και πολύ γέρος για να βγάλει πρωτότυπα συμπεράσματα από αυτές τις προδοσίες έμεινε ξαφνικά μόνος. Και θα μπορούσε να είναι μόνος διεθνώς, αλλά να τον θέλουν οι συμπατριώτες του. Αλλά αυτοί είναι πολύ πονηροί έμποροι για να τον θέλουν τώρα πια. Υποσχέθηκαν ότι θα αγοράσουν το σχέδιο Ανάν για να μπουν στην Ευρώπη, αλλά μόλις μπήκαν το άφησαν στο ράφι. Το ΑΚΕΛ που έγινε ξαφνικά απορριπτικό δεν δείχνει να απέχει πολύ από αυτό το γενικό

οπορτουμικό.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες και τις τάσεις είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πως η Ρωσία δεν θα βγάλει για πρώτη φορά δικό της πρόεδρο στο νησί. Πάντως ότι και να συμβεί, όποιος και να βγει πρόεδρος, κάθε καιροσκοπισμός σε αυτόν εδώ τον κόσμο πληρώνεται. Η ρωσική διπλωματία δεν πρόκειται να θάψει το σχέδιο Ανάν, που από δω και μπρος με μικρές ή μεγάλες

τροποποιήσεις θα κυνηγάει το νησί σαν τον Ιαβέρη. Γιατί κυρίως με το δέλεαρ της ενοποίησης του νησιού, και ίσως αργότερα με μια ανάλογη “ειρήνη” στο Αιγαίο, η Ρωσία θα κάνει τις ΗΠΑ και πιο πολύ την ΕΕ να πιάσουν την Τουρκία να αποδεχτεί το σχέδιο Ανάν, που σημαίνει να αποδεχτεί την δυνατότητα των ρωσόδουλων στις τρεις χώρες να καθορίσουν την εσωτερική εξέλιξη της. Αναπόφευκτα λοιπόν οι

ΑΚΕΛ και Σημίτης μόλις τελειώσουν οι εκλογές και εγχειριστεί το Ιράκ θα ξαναβάλουν μπροστά τη μηχανή της “ειρήνης”. Αν με αυτόν τον τρόπο η Ρωσία καταφέρει να σύρει στο άρμα της την Τουρκία τότε το νησί θα ενωθεί οπωσδήποτε κάτω από τη μπότα της δικιάς της ειρήνης. Τα οποία θα σημαίνει ταυτόχρονα και εσωτερική εθνική διάσπαση και φασισμό.

Το κυπριακό διασπάει την Τουρκία

Η πρόβλεψη που είχαμε κάνει πριν 4 χρόνια με την ευκαιρία της υπογραφής της συμφωνίας του Ελσίνκι, ότι η είσοδος της Κύπρου στην ΕΕ θα σημαίνει ανώμαλα στα άλλα και την εσωτερική διάσπαση της Τουρκίας, επαληθεύεται σήμερα που αυτή η είσοδος είναι γεγονός. Πραγματικά ειδικά με το Κυπριακό αλλά και γενικότερα με την υποτιθέμενη ελληνοτουρκική ειρήνη η γραμμή του ψυχρού πολέμου που κάποτε χώριζε στη μέση το Αιγαίο και την Κύπρο έχει μεταφερθεί στο εσωτερικό της Τουρκίας και στο εσωτερικό της Βόρειας Κύπρου για να διασπάει από τη μια άκρη ως την άλλη το ίδιο το τουρκικό έθνος.

Όπως έχουμε εξηγήσει σε μια σειρά από αναλύσεις μας η απροσπλάστη διαχωριστική γραμμή της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης είχε σαν στόχο και σαν αποτέλεσμα να περάσει σταδιακά η Ελλάδα στο άρμα του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού. Αυτό επιτεύχθηκε σε τέτοιο βαθμό που σήμερα η ελληνική διπλωματία είναι ένα αποτελεσματικό πόνι της ρώσικου εισοδησμού στη Δύση, και ένα πολύτιμο εργαλείο σε όλα τα μέτωπα των διεθνών αντιπαράθεσεων.

Αυτή η κίνηση ολοκληρώθηκε το 1999 όταν η κλίκα Σημίτη-Λαλιώτη-Γ.Παπανδρέου έλεγξε ολοκληρωτικά την ελληνική εξωτερική πολιτική εκτοπίζοντας από κάθε αξιολογή θέση στο κόμμα και το κράτος τους σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ και αφού προηγούμενα την ηγεσία της ΝΔ την είχε αποσπάσει από τα χέρια των δυτικόφιλων ο επίσης ρωσόδουλος Καραμανλής. Από τη στιγμή εκείνη και πέρα μπορούσε χωρίς επικίνδυνες επιλοκές στο επίπεδο της εξουσίας να παιχτεί η μεγάλη και δύσκολη παρτίδα της “ελληνοτουρκικής συνύπαρξης” σε όλα τα επίπεδα.

Στόχος αυτής της “συνύπαρξης” ήταν και είναι το σταδιακό τράβηγμα της Τουρκίας στη στρατηγική του παγκόσμιου ρω-

σοικεζικού άξονα. Αυτό το τράβηγμα είναι αδύνατο να μην περάσει μέσα από μια σκληρή ανταγωνιστική πάλη στο εσωτερικό της Τουρκίας, ανάμεσα στον ανατολικό-φασιστικό πόλο και στα υπόλοιπα τμήματα και μερίδες της τουρκικής αστικής τάξης.

Τι σημαίνει λοιπόν συνύπαρξη κάτω από τις δοσμένες συνθήκες; Σημαίνει ενότητα της επίσημης Ελλάδας με τους ισλαμοφασίστες και τους σοσιαλφασίστες της Τουρκίας. Αυτό είναι το νόημα του μετώπου Ελλάδας-Ερντογάν-Τούρκων σοσιαλφασιστών ενάντια στους Κεμαλιστές. Πως είναι δυνατόν αυτό το μέτωπο να μπορεί να διασπάει την Τουρκία; Είναι δυνατόν αρκεί να καταφέρνει να στήνει γύρω του ένα πανίσχυρο διεθνές μέτωπο και στη συνέχεια ένα ισχυρό πολιτικό μέτωπο μέσα στην ίδια την Τουρκία.

Το κλειδί για το σχηματισμό αυτού του διεθνούς μετώπου είναι η Κύπρος. Μέσα από την Κύπρο η Τουρκία του ανατολικού πόλου, ως την ονομάσουμε Ευρασιατική Τουρκία, καταφέρνει να σέρνει πίσω της όλη την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Γιατί είναι αυτή που μόνη είναι σε θέση να παρουσιάσει στη Δύση την αυταπάτη μιας λύσης του Κυπριακού. Γιατί μόνη αυτή δεν έχει κανένα πρόβλημα να ενώσει τη Βόρεια Κύπρο, δηλαδή την πανάκριβη Κύπρο του τουρκικού σοβινισμού με μια ρωσόφιλη Νότια Κύπρο και κατά συνέπεια με μια ρωσόφιλη Ελλάδα. Βεβαίως ποτέ ο φασισμός δεν ένωσε στ' αλήθεια λαούς και μια τέτοια ένωση θα είναι επιφανειακή ένωση δύο εθνών και δύο εθνοτήτων που δεν έλυσαν ποτέ τις διαφορές τους. Οι τουρκοκύπριοι είναι αδύνατο να ενωθούν με τους ελληνοκύπριους, όσο δεν είναι σε θέση να μονιάσουν με τη θέλησή τους ο τουρκικός και ο ελληνικός λαός. Έχουμε διατυπώσει στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής τη θέση ότι αυτή η ενότητα προϋποθέτει μια ήττα των σοβινιστών στις δύο όχθες του Αιγαίου και πρώτα απ' όλα μια ήττα του ελληνικού σοβινισμού, ιστορικού και μόνιμου προαίτιου της διάσπασης των δύο λαών. Δεν είναι τυχαίο ότι ο μόνος τρόπος με τον οποίο προτείνεται σήμερα να ενοποιηθούν οι δύο εθνοότητες του νη-

σιού είναι με αντάλλαγμα την απώλεια κάθε κρατικής ανεξαρτησίας του κοινού κράτους, με επίσημο πέρασμα αυτού του κράτους σε καθεστώς διεθνούς ιμπεριαλιστικού προτεκτοράτου, ή ακόμα πιο σωστά με το πέρασμα και των δύο εθνών και των δύο εθνοτήτων κάτω από την μπότα του ίδιου ανατολικού-φασίστα δυνάστη που καθοδηγεί σήμερα τη διαδικασία της υποτιθέμενης αυτής ενοποίησης. Μπορεί κάποιος εδώ να αντιτείνει ότι ο λαός της Βόρειας Κύπρου ήδη αποφάσισε ότι θέλει την συγκεκριμένη ενοποίηση. Η απάντησή μας είναι ότι αυτή η συγκεκριμένη ενοποίηση δεν μπορεί κατ' αρχήν να είναι αληθινή όσο δεν τη θέλει η πλειοψηφία της άλλης πλευράς, της σημερινής Νότιας Κύπρου. Οι διαδηλώσεις υπέρ της ενοποίησης στο Βορρά ήταν παλλαϊκές, αλλά οι αντίστοιχες στο Νότο ήταν χαρακτηριστικά άμαζες. Ο νότος του νησιού είδε με χαρά στις διαδηλώσεις του βορρά την διάσπαση της Τουρκίας και όχι τα ειρηνόφιλα και δημοκρατικά αδέρφια του. Αλλά και ο βορράς δεν διαδηλώνει για να ενωθεί με τα νότια αδέρφια του όπως τον βάζουν να λείει οι τουρκοκύπριοι “κνίτες” του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, αλλά για να δραπετεύσει από το οικονομικό εμπάργκο και από την καταπίεση του τουρκικού σοβινισμού. Και δεν δραπετεύει για να βρεθεί στο “χρυσοπράσινο φύλλο” που τον καταβαράνισε και τον κατέσφαξε πριν λίγες δεκαετίες, αλλά γιατί πιστεύει ότι η νέα του χώρα θα είναι η Ευρώπη, η δημοκρατική και πλουσία Ευρώπη που ξέρει τάχα να καταργεί τα εθνικά σύνορα. Οι τουρκοκύπριοι διαδηλώνουν μαζί για να ενταχθούν στην Κύπρο-ευρωπαϊκό προτεκτοράτο. Αλλά αυτή είναι μια ονειροφαντασία που την καλλιεργούν κυρίως οι ρωσόφιλοι στο βορρά και στο νότο του νησιού για να κάνουν τις μάζες να αποδεχτούν το σχέδιο Ανάν.

Η Ευρώπη σπρώχνει την Τουρκία στα δίχτυα του Κρεμλίνου

Αλλά το μεγάλο ζήτημα δεν εί-

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΙΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Στις 15/1/03 δόθηκε στη δημοσιότητα η ετήσια οικονομική έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το 2002. Ο πρώτος τόμος της έκθεσης, όπως αναφέρεται, αφορά στην επικοινωνία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με τις δεκαπέντε χώρες και ο δεύτερος, είναι ένα κείμενο εργασίας που στηρίχτηκε στις υπηρεσίες της κοινότητας. Για τη χώρα μας η έκθεση παρουσιάζει μια ιδιομορφία. Οι χωριστές αναφορές των δύο τόμων γι' αυτή είναι αντιφατικές κάτι που δεν συμβαίνει με τις άλλες χώρες.

Το κείμενο του πρώτου τόμου, που εκφράζει τις απόψεις της Κομισιόν, χωρίς τη μεσολάβηση των υπηρεσιών, επιμένει στην κακή εικόνα που δίνει η Κομισιόν εδώ και χρόνια για τη χώρα μας και παρουσιάζει την οικονομία της χειρότερη από πέρυσι. Η αναφορά όμως του δεύτερου τόμου είναι ένα γλοιώδες διπλωματικό κείμενο, δώρο στο ελληνικό καθεστώς και την προεδρία Σημίτη. Από το δεύτερο τόμο λείπουν όλα τα ντοκουμέντα και η τεκμηριωμένη κριτική στην οικονομική και κοινωνική πολιτική που παρουσιάζει ο πρώτος τόμος. Η έλλειψη πολιτικού χαρακτήρα της Κομισιόν και η υποχώρησή της στις κάποιες "υπηρεσίες" της, που προφανώς διαβρώνονται εύκολα από τους ανθρώπους του Σημίτη και του φίλου του Πρόντι, φτάνει στο σημείο να αναφέρεται στον πρώτο τόμο σαν δημόσιο χρέος για το 2002 το 107% του ΑΕΠ, ενώ στον δεύτερο τόμο το 99,5%, ποσοστό που επίσημα και πέρυσι, αλλά και στη συζήτηση του προϋπολογισμού, έχει απορρίψει ακόμα και ο Χριστοδουλάκης, μετά τη διόρθωση της περυσινής απάτης του, σχεδόν κατά δύο μονάδες από τη Eurostat πράγμα που το αναφέρει και ο πρώτος τόμος όπως θα δούμε παρακάτω!

Αυτή η διπλή στάση της Κομισιόν κρύβεται από τα ΜΜΕ και τα κόμματα. Και όχι μόνο. Εδώ και μερικούς μήνες υπήρχε ένας αυξημένος έλεγχος στα ΜΜΕ εν όψει του προϋπολογισμού και της δημοσίευσης της έκθεσης της Κομισιόν. Εκτός από το ότι ο αριθμός των οικονομικών άρθρων είχε μειωθεί σημαντικά τον τελευταίο καιρό, διαπιστώναμε και μια αρθρογραφία αυτολογοκρινόμενων ή πιεζόμενων δημοσιογράφων. Όταν αναφέρονταν αναγκαστικά στην έκθεση της Κομισιόν, στην καλλίτερη περίπτωση, το έκαναν αποσπασματικά και υποτιμούσαν τα γενικά συμπεράσματα αποφεύγοντας να κάνουν κριτική στους στρατηγικούς στόχους της οικονομικής πολιτικής, και στη χειρότερη περίπτωση έλεγαν ψέματα. Εφημερίδες όπως η Ναυτεμπορική αποτελούν εξαίρεση. Σήμερα πια μετά την ψήφιση του προϋπολογισμού και τη δημοσίευση της έκθεσης τα μέτρα ελέγχου χαλάρσαν. Επιτρέπεται όπως φαίνεται να γράφουν "σεμνά" κείμενα όλες οι εφημερίδες. Τα στοιχεία που χρησιμοποιούμε παρακάτω είναι από τον πρώτο τόμο. Ο δεύτερος έτσι κι' αλλιώς δεν περιέχει στοιχεία και θέσεις παρά μόνο υπεκφυγές.

Η πολιτική, λοιπόν, που οδηγεί στην αποβιομηχάνιση και στη συνολική υποτίμηση του υλικού και του ανθρώπινου κεφαλαίου, ως απαραίτητες προϋποθέσεις για την απομάκρυνση της χώρας από την

ανάπτυξη, πρέπει να περνάει αθόρυβα και να την αγνοεί ο λαός. Να λειτουργεί χωρίς εμπόδια και αντιδράσεις. Η προεδρία Σημίτη στην ΕΕ βοηθάει σ' αυτό. Οι σαμποταριστές αναγνωρίζονται τυπικά τουλάχιστον στην ΕΕ σαν δημοκράτες φιλοευρωπαίοι. Ο έλεγχος όμως του εσωτερικού μετώπου είναι πάντα πιο δύσκολος. Γι' αυτό απαιτεί τους πιο λεπτούς αντιλαϊκούς πολιτικούς χειρισμούς και την πιο προσεκτική ιδεολογική δουλειά. Η βία που ασκείται στο παραγωγικό κεφάλαιο σε αυτή τη χώρα καθώς και στους εργαζόμενους πρέπει να είναι συγκαλυμμένη. Αυτού του τύπου ο πολιτικός και ιδεολογικός έλεγχος της κοινωνικής ζωής μπορεί να είναι συνολικός γιατί ακριβώς είναι καθεστωτικός. Δεν θα μπορούσε να ασκηθεί σαν παράδειγμα χωρίς τη συνεργασία της ΝΔ, τον ηγετικό καθεστωτικό ρόλο του ΣΥΝ και του ψευτο ΚΚΕ και όλων των συνόχων πολιτικών δυνάμεων, είτε συμμετέχουν είτε όχι στην κυβέρνηση. Σαν παράδειγμα ο Έβερτ με ερώτηση στη βουλή καταγγέλλει ότι στις 27 Δεκεμβρίου το Υπουργείο Οικονομίας δανείστηκε 1,5 δις ευρώ και αγόρασε κρατικά ομόλογα για να εμφανίσει πλασματική μείωση του δημόσιου χρέους (και κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε. "Με αυτή τη μεθόδευση, πρόσθεσε ο κ. Έβερτ το δημόσιο χρέος από 117% του ΑΕΠ εμφανίστηκε πλασματικά μειωμένο στο 105,3% και τον υπέρογκο αυτό δανεισμό το υπουργείο επιστρέφει σε λίγες ημέρες, καταβάλλοντας τόκους με επιβάρυνση του κρατικού προϋπολογισμού, δηλαδή του Έλληνα φορολογούμενου" (Ελευθεροτυπία, 8/1/03. Νομίζουμε ότι το 117 αναγράφεται από τυπογραφικό λάθος. Το σωστό είναι 107). Ο Έβερτ πρόσθεσε ότι η κυβέρνηση απέκρυψε και φέτος κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού στη βουλή αυτή τη μεθόδευση της, παρά το γεγονός ότι ο ίδιος ρώτησε και τον πρωθυπουργό και τον υπουργό οικονομίας. Κανένα όμως κόμμα δεν κατήγγειλε την κυβέρνηση, ούτε η ΝΔ. Να υπενθυμίσουμε ότι η ίδια απάτη είχε γίνει και στον προηγούμενο προϋπολογισμό από τον επαγγελματία πια στο είδος του υπουργό Χριστοδουλάκη.

Ένα άλλο τυπικό παράδειγμα συλλογικής συγκάλυψης της πραγματικότητας είναι ότι κανένα κόμμα στη συζήτηση του προϋπολογισμού δεν τοποθετήθηκε ουσιαστικά στα θεμελιώδη ζητήματα της οικονομίας, την ώρα που η συζήτηση για τον προϋπολογισμό είναι μια συνολική αποτίμηση της οικονομικής και της κοινωνικής πολιτικής. Κανείς κοιμματικός εκπρόσωπος δεν μίλησε στην ουσία για το ότι ακυρώνεται με αυτή την πολιτική η με-

τάβαση της χώρας στην ομάδα των ανεπτυγμένων χωρών. Ότι αντίθετα με τους ισχυρισμούς της κυβέρνησης αυτή η πολιτική απομακρύνει τη χώρα από την Ευρώπη και τη Δύση. Ότι γεννάει την αύξηση του δημόσιου χρέους, τη μικρή παραγωγικότητα της εργασίας, τη χαμηλή τεχνική και τεχνολογική σύνθεση του κεφαλαίου και τη χαμηλή επένδυση στο ανθρώπινο δυναμικό. Επίσης ότι γεννάει τη δομική ανεργία, που οφείλεται στην απόκλιση της οικονομίας από την σύγχρονη ανάπτυξη, γεννάει τις χαμηλές επενδύσεις στην έρευνα και την τεχνολογία, τις ελάχιστες πατέντες και τη μικρή επιχειρηματικότητα, την απόκλιση από την "οικονομία της γνώσης" όπως ονομάζεται, το δουλεμπόριο που αποτελείται θεμελιακά ζητήματα, προβλήματα που τα θέτει όπως είναι φυσικό η κοινωνική πραγματικότητα και επομένως και η ΕΕ σαν την ουσία της οικονομικής πολιτικής, στο κέντρο του ενδιαφέροντός της, σύμφωνα και με την φετινή έκθεση της Κομισιόν.

Όλα αυτά τα ζητήματα που καθορίζουν τη βάση της κοινωνικής ζωής δεν θίγονται από τις κοιμματικές ηγεσίες γιατί ενοχλούν και βάζουν ζητήματα στο λαό. Η "κατακεραυνώση" της κυβέρνησης και του κεφαλαίου από τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ που ζητούν αυξήσεις για τους εργαζόμενους δεν είναι παρά μια προβοκάτσια μια επιπλέον δόση αποπροσανατολισμού από την κατανόηση των ζητημάτων της οικονομίας και από την συνειδητή διατύπωση των διεκδικητικών αιτημάτων από τους εργαζόμενους. Ζητούν αυξήσεις χωρίς να βάζουν τα ζητήματα για ζύμωση στο λαό και μάλιστα δουλεύουν για να τον κρατούν στην άγνοια. Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να συνειδητοποιούν ότι το δημόσιο χρέος όπως και όλα τα προηγούμενα ζητήματα ότι καθορίζουν το μεροκάματο τους το μέλλον τους και ολόκληρη την ζωή τους. Το να ζητάει κανείς σήμερα ουσιαστική αύξηση του μεροκάματου αφήνοντας τους σαμποταριστές και τις βδέλλες του Δημόσιου ανέπαφους, απλά επιταχύνει τη χρεωκοπία αυτής της χώρας.

Η πολιτική της απομάκρυνσης από την ΕΕ

Η στρατηγική της απομάκρυνσης της χώρας από την ΕΕ συνεχίζεται σταθερά. "Την επταετία 1995-2001 η χώρα μας έχασε το 36,5% των εξαγωγών της, καταγράφοντας τις χειρότερες επιδόσεις μεταξύ των υπόλοιπων κρατών μελών. Η κατάσταση το 2002 ήταν ακόμη πιο άσχημη, με τις συνολικές εξαγωγές να υποχωρούν κατά 11% το πρώτο οκτάμηνο (Ελευθεροτυπία, 5/1/03). Στο ίδιο άρθρο διαβάζουμε "Αναλυτικά από το 1995 οι εξαγωγές προς την ΕΕ μειώθηκαν κατά 36,5%, περισσότερο από κάθε άλλη χώρα της ευρωζώνης. Για την ακρίβεια, σε καμία άλλη χώρα, με την οριακή εξαίρεση οριακής πτώσης σε Ιταλία και Σουηδία) δεν υπήρξε μείωση αλλά αντίθετα επέκταση

των εμπορικών συναλλαγών, με τη μέση αύξηση τους να είναι 16%... Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση για τις αγορές κεφαλαίων και προϊόντων της ΕΕ (γνωστή και ως έκθεση Κάρντιφ), η Ελλάδα είναι η λιγότερο ανοικτή οικονομία, και γι' αυτό το λόγο απολαμβάνει και τα μικρότερα οφέλη από την ενιαία ευρωπαϊκή αγορά. Μάλιστα η θέση της έχει χειροτερευσει". Τα νήματα λοιπόν που συνδέουν την οικονομία μας με τις οικονομίες των ανεπτυγμένων χωρών και την ΕΕ συνεχώς λιγοστεύουν. Και όσο περισσότερο γίνεται αυτό, όσο περισσότερο δηλαδή απομακρύνεται η χώρα από τις αναπτυγμένες χώρες, τόσο πιο φιλοαναπτυξιακοί και φιλοδουτικοί εμφανίζονται οι κάθε λογής σαμποταριστές και πράχτορες της ρόσικης υπερδύναμης. Ταυτόχρονα όμως φροντίζουν να φορτώνουν από τώρα στην αναπτυξιακή πολιτική της ΕΕ την παρούσα οικονομική κρίση. Κατασκευάζουν από τώρα τον ένοχο, όχι για αυτά που δεν φταίει, για να του φορτώσουν αργότερα την καταστροφή. Γι' αυτό το λόγο η κυβέρνηση προετοιμάζει το έδαφος από τώρα και δηλώνει ότι έχει μεν επιτύχει τη μεγαλύτερη αύξηση του ΑΕΠ μέσα στην ΕΕ μετά την Ιρλανδία, αλλά η οικονομική κάμψη της ΕΕ την εμποδίζει να αυξηθεί ακόμα περισσότερο την "ανάπτυξη" όπως την εννοεί, δηλαδή την συγκυριακή σημερινή αύξηση του ΑΕΠ με το χρήμα της ΕΕ και τα ανεξόφλητα δάνεια, χωρίς την ποιοτική αναδιάρθρωση του κεφαλαίου και χωρίς την αναβάθμιση του ανθρώπινου κεφαλαίου. Ο Σημίτης εμφανίζεται στα ελληνικά μέσα ενημέρωσης σαν ο επιτυχημένος δάσκαλος της ανάπτυξης σε ολόκληρη την ΕΕ! Όμως αντίθετα από αυτούς τους ισχυρισμούς η έκθεση της Κομισιόν παρουσιάζει τη χώρα να βαδίζει με βήμα σημειωτόν, ενώ οι άλλοι προχωρούν. Στην προσπάθεια αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης ο πρωθυπουργός στην πρόσφατη συνέντευξη τύπου στους ξένους ανταποκριτές αναφέρθηκε στη Γερμανία λέγοντας ότι αν συνεχιστεί η κάμψη της οικονομίας της θα επηρεαστεί και η ελληνική οικονομία. Η μείωση του τουρισμού και των εξαγωγών όπως ισχυρίζεται οφείλεται στην ευρωπαϊκή ύφεση. Όμως όπως δηλώνει "το φαινόμενο είναι συγκυριακό και ελπίζει το 2004 να ξεπεραστεί το φρενάρισμα της Ελληνικής οικονομίας που το προκαλεί η ΕΕ"! Μισές κουβέντες τώρα, τουλάχιστον για υποθήκη, με την προοπτική να κλιμακωθούν και να γίνουν ανοιχτές κατηγορίες και επιθέσεις για αργότερα. Μερικές ημέρες μόνο πριν από την συνέντευξη αυτή, στο σχέδιο του κρατικού προϋπολογισμού που κατατέθηκε στην οικονομική επιτροπή και στη σελίδα 4 διαβάζουμε τα παρακάτω σε συντονισμό με τις δηλώσεις του πρωθυπουργού: "Η Ελλάδα... επηρεάζεται σημαντικά από τις οικονομικές εξελίξεις όπως διαμορφώνονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση και τον υπόλοιπο κόσμο". Στη σελίδα 6 διαβάζουμε τα αντι-

θετα. "Η σταθερή αναπτυξιακή τροχιά στην οποία έχει εισέλθει η ελληνική οικονομία τα τελευταία χρόνια δεν επηρεάστηκε σημαντικά από την επιβράδυνση της παγκόσμιας οικονομικής δραστηριότητας...".

Οι αρνητικές επιπτώσεις της οικονομικής κάμψης της ΕΕ στην ελληνική οικονομία θα ήταν ελάχιστες αν ο όγκος των συναλλαγών της χώρας μας με την ΕΕ ήταν μεγάλος αν δηλαδή οι οικονομικές μας σχέσεις ήταν κυρίως με την Ευρώπη. Όμως ο ήδη μικρός όγκος των συναλλαγών μας με την Ευρώπη μειώθηκε σχετικά ακόμα περισσότερο όπως είδαμε προηγουμένως το έτος 2002. Οι αρνητικές επιπτώσεις για την Ελλάδα οφείλονται κύρια στην υποτίμηση του δολαρίου έναντι του ευρώ, πράγμα που στο βάθος επιδιώκουν οι ΗΠΑ γιατί έτσι ενισχύουν τις εξαγωγές τους. Η ανατίμηση του ευρώ έναντι του δολαρίου το 2002 ήταν 23% και από την αρχή του 2003 περίπου 5-6%. Το σκληρό έναντι του δολαρίου ευρώ επιδρά αρνητικά στις εξαγωγές από τις χώρες του ευρώ προς τις ΗΠΑ και προς άλλες χώρες εκτός της ευρωζώνης, όπως σαν παράδειγμα την Αγγλία. Οι επιπτώσεις όμως του σκληρού ευρώ στις επιχειρήσεις των χωρών της ΟΝΕ που έχουν δανεισμό σε ευρώ και που εξάγουν στις χώρες του ευρώ είναι ουδέτερες. Αν όμως μια επιχείρηση έχει δανειστεί σε ευρώ και έχει οικονομική εξαγωγική δραστηριότητα σε δολάρια η αρνητική συναλλαγματική διαφορά δημιουργεί μείωση των κερδών. Το σκληρό ευρώ δηλαδή ευνοεί τις ενδοευρωπαϊκές συναλλαγές. Όσο πιο πολύ συνδέεται εμπορικά δηλαδή μια μικρή χώρα της ΟΝΕ με συναλλαγές σε ευρώ τόσο μεγαλύτερη προστασία της οικονομίας της απολαμβάνει από την ευρωπαϊκή νομισματική πολιτική. Το έτος 2003 μέχρι και το 2004 εκτιμάται ότι η ανάκαμψη της ΕΕ θα έχει γίνει. Γι' αυτό ο προβοκάτορας διαμαρτύρεται και ελπίζει για το 2004. Περιμένει δηλαδή την ανάκαμψη ώστε να μην έχει κόστος η σχετική μείωση του εμπορίου με την ΕΕ. Οι εξαγωγικές εισπράξεις της χώρας μας από τις ΗΠΑ μειώθηκαν σε σχέση με το 2001 από το 28% περίπου του συνόλου στο 17% του συνόλου.

Η αύξηση του ΑΕΠ

Η αύξηση του ΑΕΠ σύμφωνα με την επιτροπή της Κομισιόν ήταν 3,5% για το 2002 (σελ. 1 για την Ελλάδα) και όχι 3,8% σύμφωνα με την πρόβλεψη σελ. 7 του προτεινόμενου φετινού προϋπολογισμού. Από τη σελ. 17 του προτεινόμενου προϋπολογισμού παίρνουμε για το ΑΕΠ του 2001 131 δις ευρώ. Με αύξηση 3,5% έχουμε ΑΕΠ για το 2002 ίσο με 135,5 δις ευρώ (σε τρέχουσες τιμές 140 περίπου). Επίσης από το σχέδιο που κατατέθηκε στα μέλη της επιτροπής οι οικονομικών υποθέσεων της Βουλής για το 2003 προβλέπονται εισπράξεις από την ΕΕ 7.154 εκατ ευρώ ενώ οι πληρωμές στα ταμεία

της ΕΕ θα είναι 1.500 εκατ ευρώ. Δηλαδή η κυβέρνηση θα εισπράξει δωρεάν χρήμα 5.654 εκατ ευρώ που αποτελεί το 4,17% του ΑΕΠ του 2002. Αυτό το χρήμα μαζί με τα δάνεια του τακτικού προϋπολογισμού που ανέρχεται στο 3,91% του ΑΕΠ (τρέχουσες τιμές) ήταν μπει στην κατανάλωση σαν κεφάλαιο πολλαπλασιάζεται φυσικά και δίνει μια συνεισφορά στην αύξηση του ΑΕΠ ανάλογα με την τιμή του πολλαπλασιαστή που για τη χώρα μας είναι μικρή εξαιτίας όχι μόνο της μέσης ανάπτυξης, αλλά κύρια εξαιτίας της αντιαναπτυξιακής πολιτικής. Ο "άθλος" της ανάπτυξης που το καθεστώς την ταυτίζει με την αύξηση του ΑΕΠ είναι μια απάτη. Αυτή η ανάπτυξη αποτελείται από τις υποχρεωτικές πραγματικά αναπτυξιακές δημόσιες επενδύσεις τις οποίες όμως μειώνει η μίζα και η διαφθορά και οι οποίες γίνονται κύρια με το δωρεάν χρήμα και τα δάνεια που αυξάνουν το δημόσιο χρέος. Επίσης συννοδεύεται από την ταυτόχρονη πολιτική καταστροφής του ιδιωτικού παραγωγικού κεφαλαίου καθώς και του ζωντανού κεφαλαίου της εργατικής δύναμης, καθώς και από τη γενική υπονόμευση της κοινωνικής ζωής. Η λειτουργία του δημόσιου τομέα είναι η μεγαλύτερη τροχοπέδη της οικονομικής ζωής. Και η λειτουργία αυτή είναι πάντα προσαρμοσμένη στην υπονόμευση της ανάπτυξης. Το 2006 που τελειώνει το Γ' Κοινωνικό Πλαίσιο Στήριξης τελειώνει και το άφθονο χρήμα, οπότε η αλήθεια δεν θα μπορεί να κρυφτεί. Οι δημόσιες επενδύσεις αυτής της ποιότητας που κινούν την οικονομία και δημιουργούν μια βιτρίνα θα σταματήσουν και τότε θα φανεί καθαρότερα η καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων. Αυτό βέβαια θα ξεκινήσει νωρίτερα αμέσως μετά τους Ολυμπιακούς αγώνες, όταν θα σταματήσει ο δανεισμός που επιτρέπει η ΕΕ μόνο για δημόσιες επενδύσεις και για την άμυνα.

Παραγωγικότητα

Η οικονομία μας παρουσιάζει την φαινομενικά παράλογη αντίφαση από τη μια την μεγάλη αύξηση του ΑΕΠ και από την άλλη τη χαμηλή παραγωγικότητα που καθορίζει το υψηλό κόστος παραγωγής και που προκαλεί επομένως την υποχώρηση των εξαγωγών και την αύξηση των εισαγωγών, την αύξηση του πληθωρισμού και της ανεργίας, καθώς και τη δημιουργία συνθηκών συμπέσης των μισθών. Από την τελευταία σελίδα της έκθεσης της επιτροπής της Κομισιόν βλέπουμε ότι η παραγωγικότητα της εργασίας στη χώρα μας είναι στο 84,6% του μέσου όρου των 15. Στην πραγματικότητα το ποσοστό αυτό θα πρέπει να είναι μερικές μονάδες μικρότερο εξαιτίας των μεταναστών που πλησιάζουν τα 2 εκατ και που δουλεύουν οι περισσότεροι χειρωνακτικά. Είναι προφανές ότι η Κομισιόν αναφέρεται μόνο στη νόμιμη εργασία και δεν λαμβάνει υπόψη της τη μαύρη εργασία που δεν καταγράφεται επίσημα, αλλά που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό το ύψος των μισθών. Στην ίδια σελίδα βλέπουμε ότι το συνολικό εμπόριο της χώρας με το εξωτερικό είναι

στο **16,5%** του ΑΕΠ για το 2001 που υπάρχουν στοιχεία, ενώ ο μέσος κοινοτικός όρος των 15 είναι **45,6%**. Από την πρώτη σελίδα της ίδιας έκθεσης βλέπουμε ότι οι εξαγωγές μειώθηκαν κατά το 2001 κατά 1,3% του ΑΕΠ και αυξήθηκαν το 2002 κατά 1%, ενώ κατά το ίδιο έτος οι εισαγωγές αυξήθηκαν κατά **2,2%** του ΑΕΠ. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία του Eurostat "ο δείκτης τιμών βιομηχανικών προϊόντων, με περίοδο βάσης το 1995 (δηλαδή 1995=100) και ως τον περασμένο Οκτώβριο 2002 αυξήθηκε στην Ελλάδα **κατά 30%**, στις χώρες της ευρωζώνης μόλις **κατά 8,3%** και στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 15 **κατά 7,5%**" (Ναυτεμπορική, 9/1/03). Δηλαδή ο ρυθμός της ακρίβειας των βιομηχανικών προϊόντων αυξήθηκε κατά τέσσερις φορές περισσότερο από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Προηγούμενα είδαμε ότι η σχετική μείωση του εξωτερικού εμπορίου με την ΕΕ από το 1995 ήταν τεράστια. Η καταστροφή της βιομηχανίας και η χειροτέρευση των όρων εμπορίου δηλαδή αυξάνονται με γρήγορους ρυθμούς.

Η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας μας εξαρτάται καθαρά από την χαμηλή τεχνολογική σύνθεση του κεφαλαίου αλλά και από την χαμηλή εξειδίκευση της εργασίας. Στην ίδια σελίδα φαίνεται το ποσοστό που επενδύει η χώρα μας στην έρευνα και τη τεχνολογία, που είναι για το 1999 0,67% του ΑΕΠ, ενώ για το μέσο κοινοτικό όρο είναι 1,93% για το ίδιο έτος. Επίσης οι ευρεσιτεχνίες στη χώρα μας για το 1999 είναι περίπου ανύπαρκτες. Η δεύτερη χαμηλή παραγωγικότητα στην ΕΕ, που είναι αυτή της χώρας, μας ανεβάζει το κόστος παραγωγής σε καταστροφικά επίπεδα. Η συνολική παραγωγικότητα δεν αυξάνεται ικανοποιητικά λοιπόν μέχρι το επίπεδο του να κάνει ανταγωνιστικά τα ελληνικά προϊόντα, εξαιτίας του σαμποτάζ στο ιδιωτικό παραγωγικό κεφάλαιο αλλά και στην ίδια την κρατική παραγωγική επένδυση. Έτσι η τεράστια δημόσια και ιδιωτική επένδυση που υποχρεώνονται από την ΕΕ να κάνουν οι σαμποταριστές δεν μπορεί να λειτουργήσει σαν εφαλτήριο ανάπτυξης. Για το 2003 μόνο προβλέπονται 2,1 δις ευρώ για συγκοινωνιακά και άλλα δίκτυα, για έργα στους Ολυμπιακούς 1,3 δις, για έργα τοπικής εμβέλειας 1,6 δις και για εκπαίδευση και κατάρτιση 1,2 δις ευρώ, ενώ για τη βιομηχανία τα πόσα είναι πολύ μικρά.

Η ανταγωνιστικότητα των ελληνικών προϊόντων συνεχίζει να στηρίζεται στα χαμηλά μεροκάματα που καθορίζονται από το δολεμπόριο που κάνει το καθεστώς και από τον έλεγχο των εργαζομένων από τα τέσσερα κόμματα και τα συνδικάτα. Έτσι το έλλειμμα παραγωγικότητας οδηγεί σε συνεχή αύξηση των πείσεων πάνω στους μισθούς και σε μεγαλύτερες εισαγωγές εργατών-δούλων. Η ταυτόχρονη ροή χρήματος με την πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων αναβάλλει το ξέσπασμα της επερχόμενης κρίσης και το κεφάλαιο παίρνει μια ανάσα για να συνεχίσει να κυλάει ο κύκλος του. Η μικρή αναδιάρθρωση του ιδιωτικού κεφαλαίου και η πνιγμένη στη διαφθορά γραφειοκρατι-

κή λειτουργία του κρατικοκομματικού κεφαλαίου οδηγεί σε μια ανεργία δομικού τύπου, όπως την χαρακτηρίζει και η έκθεση της Κομισιόν. Δηλαδή ο ρυθμός ανεργίας σύμφωνα με την έκθεση που είναι από τους υψηλότερους στην Ευρώπη οφείλεται στην αποβιομηχάνιση και το αντιαναπτυξιακό σαμποτάζ, ενώ η ανεργία στις αναπτυγμένες χώρες είναι πολύ μικρότερη και οφείλεται στην κλασικού αναρχικού καπιταλιστικού τύπου υπερσυγκέντρωση και εκσυγχρονισμό της παραγωγής. Ένα συγκλονιστικό στοιχείο που περιέχει η έκθεση είναι ότι το 50% αυτών που ζητούν δουλειά στη χώρα μας δεν έχουν προϋπηρεσία! Και αυτό σε ένα πληθυσμό με μεγάλο βαθμό γήρανσης. Η απασχόληση σύμφωνα με την έκθεση αυξήθηκε το 2002 κατά 0,3% και ο ρυθμός ανεργίας μειώθηκε κατά 10%.

Η παραγωγικότητα σύμφωνα με την έκθεση δεν οφείλεται μόνο στη χαμηλή αναδιάρθρωση του κεφαλαίου και των υποδομών, στην αναποτελεσματική δημόσια διοίκηση, όπως και στη διοίκηση των επιχειρήσεων, αλλά και στη χαμηλή εξειδίκευση και στην αργή μετάβαση προς μια "οικονομία της γνώσης", σύμφωνα με την ορολογία της έκθεσης. Ταυτόχρονα η έκθεση υπογραμμίζει τη χαμηλή επένδυση στο ανθρώπινο δυναμικό και το χαμηλό επίπεδο της παρούσας εκπαίδευσης των εργαζομένων. Η διαπίστωση της έκθεσης είναι σωστή. Ζούμε καθημερινά τις καθεστωτικές εκπαιδευτικές πολιτικές που υποτιμούν την αξία της εργατικής δύναμης υπονομεύουν την εξέλιξη της πνευματικής ζωής και εμποδίζουν την αναβαθμισμένη ποιοτική εργασία, που βασίζεται στη νέα γνώση, να ενωθεί με τα σύγχρονα μέσα παραγωγής. Το κλείσιμο των ΠΣΕ που πρόβλεπαν 100.000 θέσεις τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, η υπονόμευση της ενισχυτικής διδασκαλίας στη μέση εκπαίδευση, η διαφωνία για τη δημιουργία νέων πανεπιστημιακών σχολών, η διαλυμένη έρευνα, ο πόλεμος στα ΚΕΚ, στα ΙΕΚ και στα ξένα πανεπιστήμια που λειτουργούν στη χώρα, το φαιοκόκκινο εκπαιδευτικό σύστημα, που διέλυσε την τεχνολογική εκπαίδευση και το λύκειο γενικά και οδήγησε στη μεγαλύτερη εγκατάλειψη του σχολείου σ' όλη την ΕΕ, είναι συνοπτικά τα αποτελέσματα της πολιτικής του σοσιαλφασισμού. Το ξέκομμα της εκπαίδευσης από την παραγωγή είναι χαρακτηριστικό. Στη χώρα μας οι σπουδαστές δεν κάνουν ουσιαστικά πρακτική εκπαίδευση στην παραγωγή.

Αποτέλεσμα της χαμηλής παραγωγικότητας είναι και η ακρίβεια, ο ψηλός πληθωρισμός. Σύμφωνα με την Κομισιόν σελ. 1 το 2002 ο πληθωρισμός ήταν 3,8% ενώ ο μέσος ευρωπαϊκός όρος γύρω στο 2%. Για να συγκαλύψει η κυβέρνηση αυτό τον αδιάβυσστο μάρτυρα της χαμηλής παραγωγικότητας καθώς και τον ρόλο του δημόσιου τομέα στην αύξηση των τιμών, εξαιτίας της μικρής παραγωγικότητάς του, φορτώνει αποκλειστικά την ακρίβεια στο ευρώ και στην αύξηση των τιμών των λαχανικών λόγω του άσχημου καιρού. Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες πολλών ΜΜΕ που με σύστη-

μα παραπληροφορούν η κυβέρνηση αναγκάζεται να παραδεχτεί στην πρόταση του προϋπολογισμού, (σελ. 6), ότι η συμβολή του ευρώ στον πληθωρισμό με τις στρογγυλοποιήσεις ήταν μόνο 0,16%. Και επιπλέον στη σελ. 11 ο υπουργός δέχεται ότι η χαμηλή παραγωγικότητα συμβάλλει κατά 1,2% στον πληθωρισμό. Τις 3,8-0,16-1,2 = 2,44 μονάδες η κυβέρνηση τις δικαιολογεί (ίδια σελ.) από την μεγάλη αύξηση του ΑΕΠ, δηλαδή από την αυξημένη ζήτηση που παρατηρείται στην αγορά και λόγω της κακοκαιρίας. Όμως όταν το παράσιτο και η υπερτροφική βδέλλα του δημοσίου, όπως σαν παράδειγμα ο Κόκκαλης, βγαίνουν στην αγορά με το χρήμα της μίζας, που σαν τέτοιο αποκτήθηκε έξω από την παραγωγική διαδικασία, έξω από τη διαδικασία δηλαδή της παραγωγής αξίας, πόσο αυξάνονται άραγε οι τιμές, σύμφωνα με την προσφορά και την ζήτηση του μιλίχου και "σοβαρού" υπουργού της συστηματικής εξαπάτησης; Γιατί σίγουρα ο Κόκκαλης αυξάνει τη ζήτηση, αλλά με μια διαφορά: Αυξάνει τη ζήτηση χωρίς να προσφέρει προϊόντα, δηλαδή χωρίς το κεφάλαιό του να παράγει, χωρίς δηλαδή να αυξάνεται το κοινωνικό προϊόν και να εκσυγχρονίζεται η παραγωγική διαδικασία, χωρίς δηλαδή να ωφελείται κανείς άλλος εκτός από αυτόν τον ίδιο τη συμφορία του και αυτούς που τον στηρίζουν πολιτικά. Τότε σίγουρα "ισχύει" το κομματικό πασοκικό επιχείρημα που συζητιέται ευρέως, αλλά όχι βέβαια δημόσια, ότι για την οικονομία δεν συμβαίνει καμία αλλαγή διότι το χρήμα δεν φεύγει από την χώρα; Όταν όλοι οι μιζαδόροι και όλες οι βδέλλες του δημοσίου, μαζί και με εκείνους τους δημόσιους υπάλληλους που στηρίζουν πολιτικά. Τότε σίγουρα μειώνει την ανεργία, ή που τους χρησιμοποιεί ταυτόχρονα για τις ανάγκες του κομματικού στρατού, βγαίνουν στην αγορά, αυξάνουν τη ζήτηση, αλλά χωρίς να αυξάνουν από μια άλλη μεριά το κοινωνικό προϊόν. Τρώνε από τα δουλεμένα των εργαζομένων γι' αυτό και είναι παράσιτα. Ο εξαθλιωμένος πολιτικά, αλλά και επιστημονικά Χριστοδουλάκης επικαλείται την αύξηση των τιμών που συμβαίνει στον καπιταλισμό όταν αυξάνει ο όγκος της ζήτησης σε κανονικές συνθήκες. Και αυτό εξαιτίας της αναρχίας στην αγορά. Εδώ όμως έχουμε αύξηση του ΑΕΠ με δωρεάν χρήμα και με δανεικά που ανεβάζουν το δημόσιο χρέος, δανεικά που δεν εξοφλούνται δηλαδή, ενώ έχουμε ταυτόχρονα μοίρασμα του κοινωνικού προϊόντος με όρους συμφοριών. Όλοι οι αστοί οικονομολόγοι που σέβονται τον εαυτό τους, αλλά και η ΕΕ θεωρούν το ελληνικό δημόσιο και τη χαμηλή παραγωγικότητα σε όλους τους τομείς σαν τον κύριο παράγοντα αύξησης των τιμών.

Το δημόσιο χρέος

Το δημόσιο χρέος αυξήθηκε το 2002. Στη Ν. Ανατολή αρ. 384 είχαμε υπολογίσει χονδρικά, επειδή δεν είχε τελειώσει το οικονομικό έτος, το δημόσιο χρέος στο 108,51% του ΑΕΠ (σύμφωνα πάντα με τα επίσημα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας). Η Κομισιόν δίνει σή-

μερα 107% λαμβάνοντας υπόψη και την παλιά βρομοδουλειά του Χριστοδουλάκη που είχαμε αναφέρει τότε. Εμείς βέβαια επιμένουμε στο 108% περίπου γιατί το 1,5 δις ευρώ που δανείστηκε ο κατεργάρης, όπως κατήγγειλε και ο Έμπερτ, αποτελεί το 1,1% του ΑΕΠ και πρέπει να λογαριαστεί σαν έλλειμμα. Η Επιτροπή δεν είναι δυνατό αυτό το ποσό να το αμφισβητήσει, γιατί πρόκειται για μια νομότυπη κυβερνητική πράξη. Έτσι φτάνουμε στο 108,1% του ΑΕΠ χρέος.

Παραθέτουμε ένα απόσπασμα της Κομισιόν για το δημόσιο χρέος. "Τροποποιήσεις του προϋπολογισμού ακολουθήθηκαν για μια σειρά ετών στα πλαίσια του προγράμματος σύγκλισης και σταθερότητας. Παρόλα αυτά, ενώ το κυβερνητικό ισοζύγιο έδειξε μια σαφή βελτίωση, η σχέση χρέους ελαττώθηκε αργά και ακόμα αυξήθηκε κατά το 2000 και 2001 (μετά τις πρόσφατες διορθώσεις που απαιτήθηκαν από την Eurostat). Κατά το 2002, οι υπολογισμοί της γενικής κυβέρνησης εκτιμούνται ότι θα σημειώσουν ένα έλλειμμα της τάξης του 1,3% του ΑΕΠ, ελαττώσιμο από το 1,7% του ΑΕΠ κατά το 2001. Η στρατηγική του consolidate προϋπολογισμού βασίστηκε στα υψηλά και αυξανόμενα πρωτογενή πλεονάσματα. Όμως, η θετική τους επίδραση στο κυβερνητικό χρέος εξισορροπήθηκε σε μεγάλο βαθμό από μεγάλες οικονομικές δράσεις που εμπόδισαν μια επαρκή μείωση της σχέσης χρέους. Ως αποτέλεσμα κατά το τέλος του 2001 η σχέση χρέους ήταν κατά 7,3 εκατοστιαίες μονάδες υψηλότερη από αυτήν που υπολογίστηκε με την επικαιροποίηση του προγράμματος σταθερότητας και έφθασε το 107% του ΑΕΠ. Η σχέση χρέους αναμένεται να μειωθεί κατά το 2002 καθώς οι οικονομικές συναλλαγές αναμένονται να περιοριστούν".

Η αύξηση του δημόσιου χρέους αποκαλύπτει έμμεσα, κυριαρχεί και σφραγίζει την αρνητική εξέλιξη και το μέλλον της οικονομίας γιατί είναι ταυτόχρονα ένα αποτέλεσμα και το μέσο επιβολής της αντιαναπτυξιακής πολιτικής του καθεστώτος. Διαβάζουμε από την έκθεση της Κομισιόν "Ο ρυθμός μετάβασης στην Ενιαία Αγορά των κανόνων εσωτερικής αγοράς ελαττώθηκε κατά το 2002 και είναι ακόμα ο δεύτερος χαμηλότερος στην ΕΕ". Αυτή η διαπίστωση υπογραμμίζει το διαρθρωτικό έλλειμμα από το οποίο συνεχίζει να πάσχει η οικονομία μας, που συνίσταται στα προβλήματα απελευθέρωσης των αγορών και στη λειτουργία του δημόσιου τομέα που λειτουργεί υπονομευτικά για την οικονομική ζωή.

Στο κράτος βρίσκονται όλοι οι μηχανισμοί υπονόμευσης και οι συμφορίες του σοσιαλφασισμού που πραγματοποιούν καθημερινά το σαμποτάζ. Το εμπορικό έλλειμμα ρυθμίζεται από την αποβιομηχάνιση που την προωθεί μια ολόκληρη νομοθεσία και την στηρίζει πολιτικά και πέρα και από το νόμο ο σοσιαλφασισμός ακόμα και με δολοφονίες.

Οι δαπάνες του τακτικού προϋ-

Το κυπριακό διασπά την Τουρκία

συνέχεια από τη σελ. 21

ναι αυτή τη στιγμή το πώς αντιδρούν οι μάζες στο Βορρά, αλλά ότι αυτή η αντίδρασή τους δίνει την ελπίδα στην Ενωμένη Ευρώπη, που μόλις κατάπαιε και με πίεση το νησί-ωρολογιακή βόμβα, ότι αυτή η βόμβα μπορεί να εξουδετερωθεί με την αποδοχή του σχεδίου Ανάν και την ενοποίηση στην οποία αυτό το σχέδιο οδηγεί. Με το να προσφέρουν οι ρωσόφιλοι μια ενιαία "ήσυχη" Κύπρο στην αγχωμένη Ευρώπη και στις ΗΠΑ, που με ακόμα περισσότερη βιασύνη προσπαθούν να κλείνουν κάθε πληγή στον ευρύτερο μεσανατολικό χώρο, (πόσο μάλλον τη μεγάλη ελληνοτουρκική πληγή που αποσαθρώνει όλο το ΝΑΤΟ), κάνουν τους όψιμους και ξαφνικούς "ελληνοτουρκιστές" πολιτικά πανίσχυρους. Είναι πραγματικά ασύλληπτα κοντή η μνήμη και ανύπαρκτη η πολιτική σκέψη των δυτικών καιροσκόπων που αποθεώνουν τώρα τους σημερινούς αρχηγούς του "ΠΑΣΟΚ της ειρήνης" χωρίς να τους απασχολεί ότι έγιναν ηγετικά στελέχη και στέφθηκαν διάδοχοι την εποχή ακριβώς που μεσουρανούσε το "ΠΑΣΟΚ του πολέμου". Η που τώρα περιμένουν με αγωνία την ειρήνη από τους ισλαμιστές της Άγκυρας που όλοι τους ήταν αγαπημένα παιδιά και μάλιστα πιο άγρια και από τον πατέρα τους τον Νετζμεντίν Ερπακάν. Ποιος θέλει τώρα να θυμηθεί ότι ήταν ο Ερπακάν ο πιο φανατικός υπέρ της εισβολής στην Κύπρο και καθοριστικός για την πραγματοποίησή της υπουργός-σύμμαχος της κυβέρνησης Ετζεβίτ το 1974; Η μήπως δεν ήταν τέτοια, ανοιχτά σοβινιστική και υπερεπιθετική η γραμμή του ισλαμοφασισμού ως πριν λίγα χρόνια;

Αυτές οι απότομες τούμπες είναι λεπτομέρειες για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές που έχουν κάνει χειρότερες στην ιστορία τους, όπως είναι λεπτομέρεια και το εκτρωματικό σχέδιο Ανάν και η Κύπρος-προτεκτοράτο. Εκείνο που θέλουν είναι να τελειώνουν μια και καλή με αυτή την ατσάλινη βελόνα που είναι σφηνωμένη στο λάρυγγά τους και που την περνάνε για απλό ψαροκόκκαλο. Σημίτης και Ερντογάν τους δίνουν νερό να την καταπιούν μόνο και μόνο για να σφηνωθεί στη συνέχεια στο στομάχι τους. Κι' αυτοί τους κοιτάνε με ευγνωμοσύνη και τους λατρεύουν. Έτσι αποκτούν ένα νέο, το πιο βασικό τους κριτήριο για να διατάξουν τις πολιτικές δυνάμεις στην Τουρκία: Καλοί είναι αυτοί που υποστηρίζουν και προωθούν τη λύση Ανάν, κακοί αυτοί που την αρνούνται. Έτσι οι γενικά αποδεκτοί κακοί γίνονται αυτόματα οι κεμαλιστές στρατηγοί. Και η Κύπρος δεν είναι το μοναδικό βάρος που αυτοί οι τελευταίοι κουβαλάνε στην καμπούρα τους. Με την ίδια "οξυδέρκεια" η Ε.Ε διακρίνει σε αυτούς μια άλλη ασυγχώρητη αδυναμία: Δεν είναι πρόθυμοι να αναγνωρίσουν τα δικαιώματα της κουρδικής εθνότη-

τας και τα δημοκρατικά θρησκευτικά δικαιώματα των μουσουλμάνων. Εδώ πάνω έχει δουλέψει πολύ καλά ο κούρδικος σοσιαλισμός και ο ισλαμοφασισμός αντίστοιχα και δεν υπάρχει καλύτερος μεζές γι' αυτούς από τους ευρωπαίους φιλελεύθερους. Ένας δημοκράτης θα καταλάβαινε καλύτερα. Γιατί τα δημοκρατικά δικαιώματα πρέπει να αναγνωρίζονται στην κούρδικη εθνότητα, αλλά όχι στους φασίστες του ΡΚΚ και στις μεταμφιέσεις τους που πατάνε σε αυτά τα δικαιώματα για να οικοδομήσουν το εθνικά καθαρό τους κουρδικό κράτος διαμελίζοντας με τη βία την Τουρκία, όπως οι Βάσκοι σύντροφοί τους την Ισπανία. Το ίδιο ισχύει και για τα θρησκευτικά δικαιώματα που πρέπει να γίνονται σεβαστά, αλλά όχι τα πολιτικά δικαιώματα των ισλαμοφασιστών, που μέρος της τακτικής τους είναι η χρησιμοποίηση της θρησκείας και των θρησκευτικών συμβόλων και συνθημάτων για την προπαγάνδα και την οργάνωσή τους. Βεβαίως δεν είναι καθόλου κατάλληλοι για τέτοιους λεπτούς διαχωρισμούς οι Τούρκοι στρατηγοί που λύνουν το ζήτημα καταπιέζοντας τους Κούρδους μαζί με το ΡΚΚ και τους ισλαμιστές μαζί με τη θρησκεία. Επίσης είναι οι τελευταίοι που θα μπορούσαν να απαντήσουν με μια διεθνιστική και ειρηνόφιλη γραμμή στη γραμμή του εκτρωματικού προτεκτοράτου για την Κύπρο. Το σχέδιο Ανάν δεν είναι κακό γι' αυτούς επειδή είναι άδικο και μη λειτουργικό, αλλά γιατί δεν διασφαλίζονται με αυτό τα τουρκικά στρατιωτικά συμφέροντα και η άμυνα απέναντι στην ελληνική απειλή. Τη στρατηγική σημασία που έχει η Κύπρος για την Τουρκία υπογραμμίζει το τουρκικό γενικό επιτελείο, το οποίο υποστηρίζει ότι "σε περίπτωση που διαμορφωθεί στο νησί κατάσταση με υπόσταση όχι ελεγχόμενη από την Τουρκία, είναι βέβαιον ότι η Τουρκία θα βρεθεί ενώπιον κινδύνου ασφάλειας" (Ελευθεροτυπία, 8 Γενάρη). Πρόκειται για μια ωμή υπεράσπιση της γραμμής της κατοχής.

Με αυτές τις "εξαιρετικές δημοκρατικές επιδόσεις" των στρατηγών οι ευρωπαίοι φιλελεύθεροι ββαιώνονται ότι οι ισλαμοφασίστες και οι σύμμαχοί τους είναι οι μόνοι που έχουν το δικαίωμα να λέγονται ευρωπαίοι. Και έτσι δίνουν το σήμα σε όλο τον κόσμο και πρώτα από όλους στην τούρκικη κοινωνία, ότι αν η Τουρκία θέλει να μπει στην Ευρώπη πρέπει να παραμερίσει τους στρατηγούς της, δηλαδή το μεγαλύτερο και πιο συγκροτημένο εμπόδιο στην ευρασιατική πλημμύρα που λυσομανάει τώρα να σπάσει το τελευταίο φράγμα που την χωρίζει από τον έλεγχο των Στενών. Αλλά επειδή η ένταξη στην Ευρώπη είναι ο μεγαλύτερος πόθος της μεγάλης βιομηχανικής και εμπορικής αστικής τάξης της Τουρκίας, αρχίζει και αυτή να συμπαρατάσσεται με τους ισλαμιστές, να περιποιείται τον Σημίτη που στα μάτια της κρατάει τα

κλειδιά της Ευρώπης και το πιο σημαντικό είναι πρόθυμη να προσφέρει το βόρειο κομμάτι του ενοχλητικού αυτού νησιού σε οποιονδήποτε της εξασφαλίσει ένταξη στην Ευρώπη. Αυτή η κίνηση είναι που διέσπασε ή διέλυσε μέσα σε λίγους μήνες όλο τον παλιό πολιτικό κόσμο της Τουρκίας και έφερε στην εξουσία πανίσχυρους τους ισλαμιστές. Αυτή η κίνηση είναι που κάνει τόσο ορμητικό το ρεύμα κατά του Ντενκτάς στην βόρεια Κύπρο και αυτή που κάνει τόσο αμήχανους τους στρατηγούς στην Τουρκία. Στην πραγματικότητα παρακολουθούμε και εδώ την αποτελεσματικότητα της γενικής ρωσικής τακτικής: Ένα μέτωπο κάτω από την ηγεμονία των αδύναμων αριθμητικά αλλά ισχυρών στη στρατηγική τους γραμμή σοσιαλιστών, με τους ισχυρούς, αλλά αδύνατους της στρατηγική δυτικούς αστούς και ιμπεριαλιστές είναι δυνατό να αδυνατίσει και να συντρίψει τους εθνικιστές. Αυτό το μέτωπο κυβερνάει σήμερα την Ελλάδα και με την ίδια συνταγή προσπαθεί να κυβερνήσει την Τουρκία. Η αποτυχία του τούρκικου εθνικισμού να απαντήσει στο σχέδιο Ανάν και στη συμμαχία των δύο υπερδυνάμεων με την Ευρώπη που αυτός (ο τούρκικος εθνικισμός) πέτυχε να στήσει απέναντί του, έδωσε μια μεγάλη διπλή πολιτική νίκη στη Ρωσία στη Σύνοδο της Κοπεγχάγης. Λέμε διπλή γιατί το πρώτο σκέλος της είναι η άνευ όρων ένταξη της νότιας Κύπρου στην Ε.Ε, και το δεύτερο σκέλος της το δέλεαρ που κραδαίνει η Ε.Ε προς την Τουρκία με το να της παραδώσει ένα αρκετά σαφές χρονοδιάγραμμα ένταξης για ένα όχι μακρινό μέλλον, αλλά όχι μια υπόσχεση για ένταξη.

Η ρωσική διπλωματία και το μέτωπο Σημίτη-Ερντογάν δεν θα αφήσει από τα χέρια της το εργαλείο της διάσπασης της Τουρκίας και της διεθνούς απομόνωσης των κεμαλιστών που λέγεται σχέδιο Ανάν, όποια μορφή και να πάρει αυτό στην πορεία του.

Η μοναδική καθαρή άμυνα που έχουν οι κεμαλιστές είναι να εγκαταλείψουν κάθε αυταπάτη

πως μπορούν να μπουκ στην Ευρώπη χωρίς να χάσουν κάθε τι το ευρωπαϊκό μέσα τους. Η δεύτερη πιο τακτική διέξοδός τους είναι να αποδεχτούν το σχέδιο Ανάν ή να κάνουν πως το αποδέχονται και να αφήσουν στους ελληνοκύπριους την ευθύνη να το απορρίψουν. Άλλωστε αυτός ήταν ο τρόμος του Σημίτη ώσπου να τελειώσει η συνάντηση κορυφής στην Κοπεγχάγη.

Γιατί πραγματικά οι μόνοι που έχουν να χάσουν τόσα πολλά από την αποδοχή του σχεδίου είναι οι ελληνοκύπριοι, αφού στη θέση του σημερινού πλούσιου και κυρίαρχου μισού νησιού που διαθέτουν θα έχουν ένα ολόκληρο ακυβέρνητο. Μέχρι τώρα τα πέτυχαν όλα, δηλαδή και την ένταξη τους στην ΕΕ και την κυριαρχία τους στο μισό νησί ακριβώς χάρη στην άρνηση της Τουρκίας να αποδεχτεί το σχέδιο Ανάν.

Στην ανάλυσή μας στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής πριν τις αποφάσεις της Κοπεγχάγης εκτιμούσαμε ότι τελικά η σημερινή εξουσία της Τουρκίας θα έκανε αυτόν τον ελιγμό ακριβώς επειδή ήταν υποχρεωμένη να τον κάνει για να διασωθεί. Πέσαμε έξω. Ο Ντενκτάς και οι στρατηγοί έμειναν ως το τέλος αρνητικοί στο σχέδιο Ανάν, όσο διακριτική και αν ήταν η μορφή που δώσανε σε αυτή τους την άρνηση. Έτσι υποστηκαν ακέραια όλες τις συνέπειές αυτής της άρνησης έτσι όπως τις αναλύσαμε παραπάνω. Αποδείχτηκε έτσι ότι η κατοχή της βόρειας Κύπρου έχει γίνει ένας βασικός πυλώνας της στρατιωτικής πολιτικής και της ιδεολογίας του τούρκικου σοβινισμού και δεν μπορεί να εγκαταλειφθεί αν προηγουμένα οι φορείς της δεν υποστούν μεγάλες καταστροφές και ήττες. Κάπως έτσι άλλωστε τραβάνε πάνω τους τα βέλη και συντρίβονται τελικά όλοι οι εθνικοσοβινιστές του τρίτου κόσμου, δίνοντας τη θέση τους στους εκπρόσωπους του νεοχιτλερικού άξονα.

Αν αυτή τη στιγμή που γράφουμε αυτές τις γραμμές οι διεθνείς πιέσεις στους Τούρκους στρατηγούς είναι μειωμένες, αυτό οφείλεται στην ανάγκη που έχουν οι ΗΠΑ από την υποστήριξή τους

για το πολεμικό μέτωπο του Ιράκ. Και αυτοί παρέχουν με κρύα καρδιά αυτή την υποστήριξη για να μειώσουν την ασφυκτική διεθνή πίεση που νοιώθουν εξ' αιτίας του κυπριακού. Αλλά την ίδια υποστήριξη δίνουν και οι ισλαμιστές στις ΗΠΑ για να μην υπερκεραστούν από τους στρατηγούς και για να διαφυλάξουν για μετά τον ιρακινό πόλεμο το κεφάλαιο της φανατικής πολιτικής στήριξης που παρέχουν οι ΗΠΑ στο σχέδιο Ανάν. Είναι γεγονός πάντως ότι αυτός ο ελιγμός των ισλαμιστών διασπάει προσωρινά την αντιαμερικανική στελεχική μάζα και τους βουλευτές του ισλαμικού κόμματος. Όμως αυτή η εσωτερική αντίθεση δεν μπορεί να έχει τόσο μεγάλο βάθος και κυρίως διάρκεια αφού σύντομα οι ΗΠΑ αφού ολοκληρώσουν τους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς τους στο Ιράκ και βρεθούν, ήδη βρίσκονται, παγιδευμένες στα ατσάλινα δίχτυα της ρωσικής διπλωματίας θα χρειάζονται όλο και λιγότερο τους τούρκους στρατηγούς που θέλουν ένα ενιαίο Ιράκ εξ' αιτίας του κουρδικού και όλο και περισσότερο τους ισλαμιστές και τους σοσιαλιστές που το θέλουν διασπασμένο.

Αυτό σημαίνει ότι τη νέα περίσφιξη της θηλιάς του Κυπριακού γύρω από το λαιμό των στρατηγών θα την έχουμε μετά την ολοκλήρωση της μεγάλης εγχείρησης στο Ιράκ. Τότε θα έχουμε και μια νέα "κινητικότητα" και ένα αναμορφωμένο σχέδιο Ανάν. Αλλά τότε θα πρόκειται για μια νέα περίοδο. Η παγκόσμια μάχη που είναι τώρα σε εξέλιξη για την κυριαρχία στο Ιράκ, για την κυριαρχία στον Κόλπο θα έχει δώσει νέα δεδομένα και νέους διεθνείς και τοπικούς συσχετισμούς. Δυστυχώς, όπως κυλάνε τα πράγματα, το πληγωμένο και τρελαμένο αμερικάνικο θηρίο κυνηγώντας σε όλες τις γωνιές της Ασίας τους φανταστικούς του εχθρούς και τσαλαπατώντας τους πραγματικούς του φίλους θα έχει προσφέρει την ψυχή του μισού πλανήτη στους ψυχραιμούς και μεθοδικούς προβοκάτορες του ανατολικού άξονα. Κάτω από τέτοιες συνθήκες ο νέος γύρος στο Κυπριακό προβλέπεται χειρότερος από κάθε άλλον.

Για τη δημαγωγία σχετικά με τους "8"

συνέχεια από τη σελ. 18

τοχή της στην ΕΕ. Αυτός ο διάδοχος του Κλίντον χρησιμοποιεί την φιλοαμερικανική γενική γραμμή του αγγλικού ιμπεριαλισμού και μάλιστα παριστάνει τον αμερικανότερο των αμερικανών για να σέρνει την έτσι σχηματισμένη αγγλοαμερικανική συμμαχία πίσω από τα ρωσικά σχέδια. Με δυο λόγια είναι ο αντίστοιχος του Σρέντερ στο φιλοαμερικανικό ευρωπαϊκό στρατόπεδο. Ο κρι-

σιμος ρόλος του είναι ως το τέλος της κρίσης στο Ιράκ, ακόμα και στο φόρτε ενός πολέμου στον οποίο δεν θα συμμετέχει ανοιχτά η Ρωσία, αυτός να προωθεί την επιστροφή όλων των κρίσιμων αποφάσεων στον ΟΗΕ, την επιστροφή στη Ρωσία, δηλαδή τη συμμετοχή της Ρωσίας στη μετα Σαντάμ διανομή της εξουσίας. Αυτό του το ρόλο τον κρύβει πίσω από την προσπάθεια του να μην αποξενωθεί τάχα από τη Γαλλία. Για αυτό έχει αναλάβει τελευταία και το καθήκον να πείσει τάχα τη Γαλλία να μην αντιπαράθεται στις ΗΠΑ. Δεν εί-

ναι τυχαίο το γεγονός ότι την πρωτοβουλία για τη δήλωση των 8 δεν την πήρε ο "αμερικανός" Μπλερ, αλλά ο άπειρα πιο ευρωπαίος από αυτόν Αθνήαρ.

Νομίζουμε ότι ύστερα από όλα αυτά μπορεί κανείς να κατανοήσει πόσο απατεωνίστικη, δόλια και υποβολιμαία από τον πιο αντιευρωπαϊκό διεθνή πόλο είναι η δημαγωγία περί "προδοσίας των οκτώ". Μεγαλύτεροι προδότες της Ευρώπης και της ευρωπαϊκής ενοποίησης από αυτούς που μιλάνε τώρα δα για προδοσία δεν υπάρχουν.

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ...

συνέχεια από τη σελ. 2

ρούσε να στηριχθεί καμία σύνδεση Μιχαλόπουλου - "17N", και γι' αυτό δεν υπήρξε έρευνα σ' αυτή την κατεύθυνση.

Όταν ξαφνικά εμφανίστηκαν δημοσιεύματα για το σημείωμα, στη αρχή ο Πρωτόπαππας διάψευσε ότι είχε παραδοθεί στον πρωθυπουργό, ενώ με δεύτερη δήλωσή του παραδέχθηκε το γεγονός. Αργότερα, ο ίδιος ο υπουργός Δικαιοσύνης Πετσάλνικος μίλησε για πλήρη άγνοια σε σχέση με την υπόθεση! Η δικαστική έρευνα κινήθηκε χωρίς να έχει παραδοθεί στις δικαστικές αρχές το σημείωμα, αλλά με βάση δημοσιεύματα των εφημερίδων στις οποίες "διέρρευσε" μυστηριωδώς το σημείωμα, τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Κατά τη διάρκεια της δικαστικής έρευνας, ο Σημίτης συνάντησε τον Θ. Αγγελόπουλο για να συζητήσουν για την υπόθεση!

Το σημείωμα Αγγελόπουλου χρησιμοποιήθηκε για να στηρίξει το σενάριο ότι ο Μιχαλόπουλος έκανε εκβιασμούς για λογαριασμό της "17N", ενώ πουθενά δεν αναφέρονταν κάποιος εκβιασμός. Αυτό το σενάριο ήταν αδύναμο γιατί το θύμα του εκβιασμού, ο Αγγελόπουλος, τελικά δολοφονήθηκε, οπότε δεν στηριζόταν πραγματική σύνδεση Μιχαλόπουλου - "17N".

Στη συνέχεια κλήθηκαν μια σειρά επιχειρηματίες να καταθέσουν αν εκβιάζονταν ή όχι, χωρίς όμως να παραδεχθούν στη συντριπτική τους πλειοψηφία εκβιασμούς. Στο τέλος μπήκε στο παιχνίδι και η Εκκλησία με τον γνωστό για τους δεσμούς του με το καθεστώς από την υπόθεση των ταυτοτήτων Χρυσόστομο Ζακύνθου.

Ο Μιχαλόπουλος δεν επιλέχθηκε τυχαία. Είναι όντως ένας αχρείος φασίστας. Επίσης φαίνεται πράγματι από τα στοιχεία που έρχονται στο φως πως έκανε εκβιασμούς χρησιμοποιώντας την εφημερίδα του. Αλλά είναι ολοφάνερο ότι, ακόμα και αν ο ίδιος χρησιμοποιούσε την υπόθεση "17N" για να εκβιάσει, δεν προκύπτει από πουθενά ότι είχε πραγματικά συνεργασία με τη "17N", ούτε ότι ενεργούσε για λογαριασμό της. Αναφέρονται δύο σημεία επαφής της "17N" με τον Μιχαλόπουλο. Το πρώτο ήταν μία προκήρυξη που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα του Μιχαλόπουλου *Νέοι Άνθρωποι*, το 1981. Για την προκήρυξη αυτή οι *Ιοί της Ελευθεροτυπίας* (25/1/2003) γράφουν ότι "*Όπως αποδεικνύει το δικό μας ρεπορτάζ, η προκήρυξη αυτή δεν στάλθηκε ποτέ στους "Νέους Άνθρώπους", απλώς ο κ. Μιχαλόπουλος προμηθεύτηκε ένα από τα αντίγραφα της που κυκλοφορούσαν εκείνη την περίοδο σε δημοσιογραφικούς και αστυνομικούς κύκλους και σκέφτηκε να εκμεταλλευτεί το γεγονός ότι η "Ελευθεροτυπία" δημοσίευσε μόνο αποσπάσματα του κειμένου. Αλλωστε, θα ήταν εντελώς άτοπο για τη 17N να απευθυνθεί σε ακροδεξιό έντυπο, ειδικά εκείνη την περίοδο που προσπαθούσε ακόμα να πείσει ότι δεν έχει καμία σχέση με τη CIA ή με σταγονίδια ή με προσωπικούς αντιπάλους του Μάλλιου, κ.λπ.*" (*Ελευθεροτυπία*, 25/1/2003). Το δεύτερο σημείο είναι κάποιες συναντήσεις με το Γιωτόπουλο στο βιβλιο-

πωλείο του Μιχαλόπουλου. Ο ίδιος ο Μιχαλόπουλος αναφέρθηκε στις συναντήσεις αυτές λίγο μετά τη σύλληψη των 17 Νοεμβριτών, λέγοντας ότι ο Γιωτόπουλος είχε πάει σαν πελάτης στο βιβλιοπωλείο του. Ο Γιωτόπουλος, διέψευσε ετεροχρονισμένα αυτές τις συναντήσεις προφανώς για να τον εκθέσει.

Ο Μιχαλόπουλος έχει δεσμούς με τη σοβινιστική ομάδα της ΝΔ που θέλει εξουσία και είναι αντίθετη με τις "αριστερές συμμαχίες". Ενάντια σε αυτή την τάση κατευθύνθηκαν τα πυρά Σημίτη - Λαλιώτη στις πρόσφατες δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές κατά την περίφημη εκστρατεία "ενάντια στην ακροδεξιά" (πλην βεβαίως του Καρατζαφέρη που διαλαλεί τη συμμαχία του με το ψευτοΚΚΕ). Ο Μιχαλόπουλος είχε στραφεί ενάντια στον Καρατζαφέρη σα διασπαστή της ΝΔ, στηρίζοντας τον Τζαννετάκο για να "φύγει το ΠΑΣΟΚ". Είναι αποκαλυπτικό το γεγονός ότι ο στενός συνεργάτης του Καραμανλή, Λιάπης, έσπευσε να σταθεί στο πλευρό του Σημίτη και δήλωσε ότι: "**εάν επαληθευθούν οι πληροφορίες - και γι' αυτό η έρευνα πρέπει να στραφεί προς όλες τις κατευθύνσεις και όλους τους πολιτικούς χώρους - τότε για ακόμη μια φορά επιβεβαιώνεται ότι τα άκρα όχι μόνο συναντώνται, αλλά και ενίοτε συνεργάζονται**" (*Εθνος*, 15/1/2003).

Ο Πρωτόπαππας σε συνέντευξή του λέει ότι "*έχει ιδιαίτερο πολιτικό βάρος όταν εμπλέκονται στην υπόθεση άνθρωποι που ανατρέπουν τη θεωρία περί μήτρας της Αριστεράς στη σχέση με την τρομοκρατία*" (*Εξπρές*, 16/1/2003). Ο Σημίτης μία εβδομάδα αργότερα δηλώνει: "*φαινόμενα συναλλαγής, εκβιασμών, τραπευκισμών χαρακτηρίζουν έναν πολιτικό και κοινωνικό χώρο, που δεν είναι ο δικός μας, ούτε ο χώρος που κινείται η τεράστια πλειοψηφία του ελληνικού λαού*", αλλά "*ο χώρος που στήριξε αδιαμαρτύρητα την επτάχρονη δικτατορία στη χώρα*" (*Εθνος*, 24/1/2003).

Η δεύτερη εφημερίδα του Μιχαλόπουλου *Νέοι Άνθρωποι*, είχε ασχοληθεί πολύ με τα θέματα της Εκκλησίας, υποστηρίζοντας σταθερά τη σοβινιστική τάση ενάντια στον Χρυσόστομο Ζακύνθου, τον Ιερόνυμο Θηβών και τον Βαρθολομαίο. Ο άνθρωπος της Ρωσίας μέσα στην εκκλησία Χρυσόστομος Ζακύνθου άνοιξε τώρα τον χορό των κατηγοριών εναντίον του Μιχαλόπουλου για εκβιασμούς στο χώρο της Εκκλησίας κυρίως την περίοδο του 1998 στις εκλογές που ανάδειξαν τον Χριστόδουλο. Χαρακτηριστικό για το πως εξελίσσεται η υπόθεση των εκβιασμών στην Εκκλησία είναι το εξής: Για εκβιασμούς έκανε καταγγελίες και ο Καλλίνικος ο οποίος βρήκε την ευκαιρία να χτυπήσει τον Χριστόδουλο. Όμως ο Καλλίνικος δεν αναφέρθηκε στο Μιχαλόπουλο και σε κανένα από τα ονόματα για τα οποία κατάθεσε ο Χρυσόστομος Ζακύνθου. Προφανώς, ο Καλλίνικος βρίσκεται "εκτός παιχνιδιού", ενώ ο Ζακύνθου ακολουθεί πιστά την εκστρατεία του Σημίτη και έχει κερδίσει την υποστήριξη σ' αυτό και του δυτικόφιλου αντισοβινιστή Ιερόνυμου Θηβών.

Αμέσως μετά τον Μιχαλόπουλο,

στο στόχαστρο βρέθηκε ο Τράγκας. Διέρρευσε ότι και αυτός εμπλέκεται στους εκβιασμούς. Η αμαρτία του Τράγκα ήταν ότι ήταν από τους δημοσιογράφους που κατάγγειλε τη "17N" και τους δεσμούς της με το ΠΑΣΟΚ, δεν πείστηκε ποτέ ότι η κυβέρνηση έχει εξαρθρώσει ή θέλει να εξαρθρώσει την τρομοκρατία ενώ επαναλάμβανε το ερώτημα "*Ποιος ωφελήθηκε από τη δράση της "17N"*,". Απαντώντας, ο ίδιος έβρισκε ωφελημένο μόνο το ΠΑΣΟΚ.

Όσο πιο ανυπόληπτα θεωρούνται τα ΜΜΕ, τόσο πιο εύκολες γίνονται οι επεμβάσεις από το διακομματικό όργανο λογοκρισίας και ελέγχου, το ΕΣΡ, που έχει στα χέρια του την έκδοση των αδειών και την επιβολή των προστίμων. Γι αυτό η ΝΕΤ έχει αναλάβει την πρωτοβουλία για μια σειρά εκπομπών που θα προετοιμάσουν την κοινή γνώμη να δεχτεί το τσάκισμα των ιδιωτικών ΜΜΕ στο όνομα της πάλης ενάντια στην καταπάτηση των δικαιωμάτων του πολίτη από τα ΜΜΕ.

ΤΟ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟ ΚΡΑΤΟΣ

Δεν αποτελεί κεντρικό πολιτικό ζήτημα η κακοδιαχείριση στα οικονομικά μίας ανώνυμης εταιρείας όπως η ΑΕΚ, ή η ενασχόληση του προέδρου της με τον τζόγο και τη νύχτα. Αυτά αφορούν τον εισαγγελέα, τα διοικητικά όργανα και τους μετόχους της ομάδας.

Με τον ίδιο τρόπο δεν αποτελεί κεντρικό πολιτικό ζήτημα αν ο Δ. Αγγελόπουλος εκβιάζοταν από ένα δημοσιογράφο για να μην εκδώσει προσωπικά του ή επιχειρηματικά μυστικά ή για κάποια εκδούλευση. Αυτά αφορούν επίσης τη δικαιοσύνη, τον επιχειρηματία και τα πειθαρχικά όργανα των δημοσιογράφων. Το ίδιο ισχύει βέβαια και για τους παπάδες.

Αυτά δεν είναι συμπτώματα διαφθοράς του κράτους και των διοικητικών μηχανισμών του που δεν εμπλέκονται σε καμία από τις πιο

πάνω περιπτώσεις, αλλά συμπτώματα διαφθοράς τμημάτων της αστικής τάξης και αστών σαν προσωπών ανεξάρτητα από το κράτος. Εφόσον λειτουργεί η δικαιοσύνη, καμία κρατική παρέμβαση δεν είναι αναγκαία, και όταν αυτή γίνεται δεν μπορεί παρά να γίνεται για την εξόντωση ή αποδυνάμωση αυτών που συγκρούονται με το καθεστώς.

Αντίθετα αποτελεί κεντρικό πολιτικό ζήτημα η διαφθορά και οι μίζες στις δημόσιες αναθέσεις και προμήθειες με επίκεντρο πάντα ένα πρόσωπο που ονομάζεται Σωκράτης Κόκκαλης, και τυχαίνει επιπλέον να είναι και πράκτορας της Στάζι και της ΚΓΒ. Αποτελεί κεντρικό πολιτικό ζήτημα γιατί σημαίνει ότι το δημόσιο χρήμα καταληστεύεται και ότι δημιουργούνται μέσα στη χώρα βάσεις οικονομικού, τεχνολογικού, επικοινωνιακού και εξοπλιστικού ελέγχου από μία ξένη δύναμη, τη Ρωσία.

Αποτελεί κεντρικό πολιτικό ζήτημα ότι υπάρχει εκτεταμένη διαφθορά στον υπερδιογκωμένο δημόσιο τομέα. Ο φορολογούμενος πολίτης πληρώνει δύο φορές του μισθούς του δημοσίου, μία σαν εγκληματική δαπάνη στο δημόσιο προϋπολογισμό και μία σαν "φακελλάκι", "λάδωμα", "γρηγορόσημο". Η Ελλάδα έρχεται σταθερά τα τελευταία χρόνια στις πρώτες θέσεις της διαφθοράς παγκόσμια.

Το ίδιο καθεστώς που τώρα δεν ανέχεται τους "διεφθαρμένους δημοσιογράφους" και τους "διεφθαρμένους προέδρους των ΠΑΕ" έχει γεννήσει, θρέψει και γιγαντώσει τον Κόκκαλη, και έχει στηρίξει με κάθε μέσο τη διαφθορά στο δημόσιο, μέσα από τους κομματικούς διορισμούς, τα ρουσφέτια και την υπερδιογκώση της κρατικής γραφειοκρατίας σε βάρος της ανάπτυξης και της προόδου.

Τον περασμένο Σεπτέμβρη, δημοσιεύτηκε η έκθεση του διεθνούς οργανισμού "Transparency International". Σύμφωνα με την έκθεση η Ελλάδα κατέχει την 44η θέση με-

ταξύ 102 χωρών, την πρώτη θέση από τις χώρες της ευρωζώνης και βαθμολογία 4,3 με άριστα το 10 στη διαφθορά. Αυτό το αποτέλεσμα δεν σχολιάστηκε καν από την κυβέρνηση που τώρα κήρυξε τον "άνενδοτο".

Αλλωστε ποτέ δεν έγινε καμία εκστρατεία ενάντια σε αυτή τη διαφθορά, και πως μπορεί να γίνει από αυτούς που τη δημιούργησαν;

Η κυβέρνηση Σημίτη είναι αυτή που με εξαπάτηση οδήγησε μία μεγάλη πλειοψηφία των πολιτών να χάσει όλα τα χρήματά της στο Χρηματιστήριο. Η κυβέρνηση Σημίτη είναι αυτή που έκανε χιλιάδες παράνομες ελληνοποιήσεις τις παραμονές των βουλευτικών εκλογών για να αλλοιώσει το εκλογικό αποτέλεσμα, και συντήρησε έναν τεράστιο διεφθαρμένο στρατό προξενικών και διοικητικών υπαλλήλων που εργάστηκαν για τις ελληνοποιήσεις.

Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ καλύπτουν πάντα τον Κόκκαλη, ενώ υποστηρίζουν με πάθος όλους τους υπαλλήλους του δημοσίου που παίρνουν τα φακελλάκια τους για τις ανάγκες της "επιβίωσης".

Ο Καραμανλής δεν θέλησε ποτέ να κάνει μια τέτοια εκστρατεία, ενώ έχει σβήσει αποφασιστικά και δια παντός το όνομα "Κόκκαλης" από το λεξιλόγιό του. Πρόκειται όπως είπαμε για την "απαγορευμένη λέξη".

Ο ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Με πρωτοβουλία του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ έχει γίνει οικουμενικά αποδεκτός ο κανόνας ότι η διαφθορά θα καταπολεμηθεί και θα προωθηθεί η διαφάνεια μόνο με "διακομματικό έλεγχο". Αυτά τα δύο μειοψηφικά κόμματα, έχουν απαιτήσει να έχουν έλεγχο παντού. Οι Σημίτης - Καραμανλής ικανοποίησαν με τον καλύτερο τρόπο αυτή την απαίτηση όταν από κοινού δέχτηκαν την κατοχύρωση των περιφημων "ανε-

συνέχεια από τη σελ. 27

Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΙΟΝ

συνέχεια από τη σελ. 23

πολογισμού το 2002 ήταν 37,476 δις ευρώ, δηλαδή στο 26,72 % του ΑΕΠ = 140,249 δις ευρώ σε τρέχουσες τιμές. Το πρόγραμμα των δημοσίων επενδύσεων το 2002 (Ολυμπιακοί και αναδιαρθρώσεις) ήταν 8,248 δις ευρώ, δηλαδή 5,88 % του ΑΕΠ σε τρέχουσες τιμές. Το κράτος κρατάει δηλαδή το χρήμα και καθορίζει την ιδιωτική και τη δημόσια επένδυση χρεώνοντας όλο και περισσότερο ιδιώτες και δημόσιο προϋπολογισμό. Η βιομηχανία και η αγροτική οικονομία υπονομεύονται συστηματικά και επομένως το εμπορικό έλλειμμα είναι αυτό που καθορίζει την πορεία της οικονομίας στο βαθμό που ο τουρισμός και τα εμβάσματα των μεταναστών δεν μπορούν να καλύψουν τα ελλείμματα. Μα και στον τομέα των υπηρεσιών, κυρίως στον τουρισμό δηλαδή, το καθεστώς σαμποτάρει την μεγάλη τουριστική βιομηχανία και προωθεί τις χαμηλότερου επιπέδου εκμεταλλεύσεις που στηρί-

ζονται στις μικρές μονάδες, τα ενοικιαζόμενα δωμάτια κλπ. Το διαρθρωτικό έλλειμμα δηλαδή υπάρχει και στις υπηρεσίες. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού και ο τομέας των υπηρεσιών είναι τμήμα της παραγωγικής διαδικασίας, που ο καπιταλισμός βέβαια τον διογκώνει. Όταν δηλαδή οι φαιοκόκκινοι προπαγανδίζουν ότι δεν θέλουν μια χώρα σερβιτόρων, εννοούν μια χώρα με μικρομάγαζα και ενοικιαζόμενα δωμάτια.

Το ισοζύγιο των τρεχουσών συναλλαγών αύξησε το έλλειμμα του και το 2002, όπως αναφέραμε και στο φύλλο 384 της Ν. Ανατολής. Ο δανεισμός του δημοσίου φέτος για να καλυφθούν τα ελλείμματα του τακτικού προϋπολογισμού θα είναι 5,478 δις ευρώ κύρια στη μορφή ομολόγων. Την ίδια στιγμή τα χρέη προς τις τράπεζες βρίσκονται στο 20,9 % του ΑΕΠ. Η λειτουργία και μόνο του κρατικού μηχανισμού απαιτεί για φέτος 30,06 δις ευρώ δηλαδή 20% του ΑΕΠ σε τιμές του 2003.

Πρόκειται για την εικόνα μίας οικονομίας σε βαθιά κρίση που

για την ώρα δεν εκδηλώνεται ανοιχτά γιατί στηρίζεται με τα δεκαδικά των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων και των μεγάλων έργων ενόψει του 2004. Όταν τα δεκαδικά αφαιρεθούν ο ασθενής θα καταρρεύσει. Μόνο όταν σταματήσει να διαβρώνει τις δομές του κράτους η γάγγραινα του σοσιαλφασισμού, που εξαπλώνεται μέσα από το βιομηχανικό σαμποτάζ και τη διαφθορά του κρατικού μονοπωλίου και των οικονομικών ολιγαρχών τύπου Κόκκαλη, όταν σταματήσει να λυμαινεται το κράτος ο απέραντος στρατός των δημοσίων υπαλλήλων που στην πλειοψηφία τους είναι επιδοτούμενοι άνεργοι, και δημιουργηθούν θέσεις απασχόλησης στην παραγωγή και στην έρευνα μέσα από τη βιομηχανική ανάπτυξη που εμποδίζει με λύσσα το καθεστώς, μόνο τότε θα μπορέσει η ελληνική οικονομία να σταθεί στα πόδια της. Για να γίνει αυτό πρέπει να χτυπηθεί το σοσιαλφασιστικό καθεστώς και να ανατραπεί η ηγεμονία του.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΟΙ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΦΑΤΑΧ

Ο θόρυβος που είχε ξεσηκώσει πριν μερικούς μήνες η αλληλοσφαγή ισραηλινών και παλαιστίνων έχει κοπάσει σε γενικές γραμμές. Σε πολλούς ανθρώπους θα πρέπει να άφησε ένα αίσθημα απέχθειας για τις άδικες επιθέσεις που είδε στους τηλεοπτικούς δέκτες να διαπράττουν τα ισραηλινά τανκς, και στους δημοκρατικούς ανθρώπους επίσης απέχθεια και μάλιστα πολύ περισσότερο αισθήματα οργής για τις δολοφονίες αθώων πολιτών από τα παλαιστινιακά δολοφονικά αποσπάσματα. Ωστόσο, η κατάληξη της αιματηρής αυτής κρίσης και, συνεπώς, η πραγματική πολιτική της σημασία κρατήθηκε μυστική απ' το κοινό. Έτσι, η τελευταία πράξη του δράματος, δηλαδή η άλωση της παλαιστινιακής ηγεσίας από στελέχη του φιλορώσικου ρεύματος, επιτελείται αθόρυβα.

Είχαμε επισημάνει, στις απαρχές κιάλας της κρίσης, ότι η λυσοσαλέα απάντηση του ισραηλιτικού επεκτατισμού στις δολοφονίες αμάχων ισραηλινών από τα συρο-κίνητα και ιρανο-κίνητα αραβικά τάγματα θανάτου, θα επικεντρώνονταν στο χτύπημα του σχετικά πιο προοδευτικού εθνικού ρεύματος του παλαιστινιακού αγώνα που έχει επικεφαλής του τον Αραφάτ. Με τη σειρά της, η απάντηση αυτή θα έστρεφε αποφασιστικά, και έστρεψε τον παλαιστινιακό λαό στο πλευρό των χιτλερικών αποσπασμάτων της Χαμάς και της Τζιχάντ, προκαλώντας το καίριο και πρωτοφανές πολιτικό αδυνάτισμα του παραπάνω ρεύματος. Την παραπάνω εκτίμηση στηρίζαμε στη γνώση του πολιτικού αβαντάζ που θα σήμαινε για τον ισραηλιτικό σοβινιστή Σαρόν μια ισλαμοφασιστική Παλαιστίνη, αφού μια τέτοια προοπτική θα του προσέφερε το άλλοθι για τη συνολική κατοχή της από τον ισραηλιτικό στρατό. Στηρίζαμε επίσης την εκτίμησή μας στον μόνιμο ομορτοτισμό του παλαιστίνιου ηγέτη, ο οποίος προτιμά να καλοπιάνει παρά να συγκρούεται αποφασιστικά με τις ισλαμοφασιστικές συμμορίες, φοβούμενος προφανώς την αντίδραση των οικονομικά χτυπημένων και εθνικά ταπεινωμένων συμπατριωτών του και βεβαίως την αντίδραση του ισλαμοφασισμού και του διεθνούς σοσιαλφασισμού.

Όμως το σχέδιο των εγκεφάλων που βρίσκονται πίσω από τα ιρανοσυριακά αποσπάσματα θανάτου, δηλαδή το σχέδιο του νεοχιτλερικού άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν, δεν προβλέπει ούτε την πλήρη εξαφάνιση του παλαιστινιακού κράτους, ούτε την ειρηνική συμβίωση δύο γειτονικών δημοκρατικών εθνών και κρατών, του παλαιστινιακού και του ισραηλιτικού. Αντίθετα, υπηρετεί το στόχο της δημιουργίας ενός ναζιστικού κράτους-εκτρώματος στη θέση της σημερινής Παλαιστίνης, ενός προτεκτοράτου στην υπηρεσία του άξονα, που θα ασκεί πολιτική επίθεσης σε βάρος του Ισραήλ και θα είναι προμαχώνας όλης της αραβομουσουλμανικής αντίδρασης με την ανοχή της διεθνούς κοινότητας. Γι' αυτό και η απάντηση των ρώσων στο κενό ε-

ξουσίας που προκαλεί η εν εξελίξει πτώση της πιο προοδευτικής πτέρυγας της Φατάχ, που οι ίδιοι καθοδηγούν, είναι η ανάδειξη νέων στελεχών μέσα στους κόλπους του ρεύματός του, υποστηρικτών των αραβικών δολοφονικών επιθέσεων που ρίχνουν γέφυρες και χτίζουν στρατηγικές συμμαχίες με τους ισλαμοφασίστες. Το ρεύμα αυτό έχει πάρει την ονομασία "νέα φρουρά" γιατί αποτελείται κυρίως από νεαρά στελέχη που συγκροτήθηκαν μέσα σε περίοδο ειρήνης και ήδη έχει αναλάβει το έργο της άλωσης του κρατικού μηχανισμού και του κόμματος Φατάχ. Αυτά τα στελέχη, άγνωστα μέχρι χτες στο λαό, έχουν την ευχέρεια να καταγγέλλουν την παλαιά ηγεσία για διαφθορά και κακοδιαχείριση ενώ συγχρόνως εμφανίζονται ως σωτήρες του έθνους, όπως κάνουν όλοι οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες προκειμένου να έλθουν στην εξουσία. Η τακτική τους αποδεικνύεται εξαιρετικά επιτυχημένη.

Έτσι, στις αρχές Ιούλη το εθνικοαυτοκρατορικό ρεύμα μέσα στον κρατικό μηχανισμό δέχθηκε συντριπτικό χτύπημα. Συγκεκριμένα, ο Αραφάτ απομάκρυνε δύο σημαντικά στελέχη της "παλιάς φρουράς", υπεύθυνα για το ζωτικό τομέα των υπηρεσιών ασφαλείας. Πρόκειται για τον Τζιμπρίλ Ραγιούμπ, για τον οποίο έχουμε γράψει και στο παρελθόν, αρχηγό της Προληπτικής Ασφάλειας για τη Δυτική Όχθη, και τον Γκαζί Γιαμπαλί, αρχηγό της αστυνομίας. Ο πρώτος έστρεψε ως ο κυριότερος εκπρόσωπος της σκληρής αντιισλαμοφασιστικής γραμμής σύμφωνα με την οποία κάποια στελέχη της Χαμάς ή της Τζιχάντ, ύποπτα για τρομοκρατικές επιθέσεις, θα πρέπει να παραδοθούν στις ισραηλινές αρχές ως ένδειξη καλής θέλησης. Μάλιστα, συνήθιζε να κατηγορεί τον Αραφάτ για την αναποφασιστικότητά του. Η πολιτική αυτή στάση του Ραγιούμπ δε στάθηκε ικανή να αποτρέψει την καταστροφή του γενικού επιτελείου του από τις ρουκέτες του ισραηλιτικού στρατού και ο ίδιος απομακρύνθηκε απογυμνωμένος από κάθε πλατιά λαϊκή συμπάθεια. Παρ' όλ' αυτά, ο αποκεφαλισμός του συνάντησε την αντίδραση εκατοντάδων αστυνομικών της υπηρεσίας που βγήκαν στους δρόμους της Χεβρώνας διαδηλώνοντας την αλληλεγγύη τους στο πρόσωπό του. Ο Γιαμπαλί φημιζόταν για την έλλειψη ανοχής που επεδείκνυε απέναντι στις διαδηλώσεις της ισλαμοφασιστικής αντιπολίτευσης (βλ. Μοντ, 4-7 και 7-7-02). Παρόμοια τύχη επιφυλάχθηκε επίσης για τον αρχηγό της πολιτοφυλακής, Μαχμούντ Αμπού Μαρζούκ, καθώς και για τον αρχηγό των μυστικών υπηρεσιών της λωρίδας της Γάζας, Ταουφίκ Τιραουί, αφού πολλούς μήνες πριν τα ισραηλινά στρατεύματα έπληρταν το στρατηγείο του κατηγορώντας τον για συμμετοχή στις επιθέσεις παλαιστινιακών ένοπλων ομάδων. Τον Οκτώβρη, οι ισραηλινοί απαίτησαν την παράδοση του Τιραουί καθώς κι ενός άνδρα της προσωπικής φρουράς του Αραφάτ (24-10). Νωρίτερα είχε αντικατασταθεί και ο αρχηγός της Προληπτικής Ασφάλειας για τη Γάζα, Μοχάμεντ Νταχλάν, το μόνο ηγετικό κρατικό στέλεχος της "παλιάς φρου-

ράς" με κάποια απήχηση στις μάζες, εξίσου αγαπητός στους ισραηλιτικούς.

Στο μεταξύ, οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές, που ηλιθίως προσδοκούν μέσα από τη συντριβή του παλαιστινιακού εθνικισμού τη συνέχιση της απρόσκοπτης συνεργασίας τους με ένα ισχυρό Ισραήλ, και οι ρώσοι οι μόνοι που ξέρουν τι κάνουν και για τους αντίθετους ακριβώς λόγους, αναγκάζουν τον Αραφάτ να αποχωρήσει από την ηγεσία του ημιαυτόνομου παλαιστινιακού κράτους αφού προηγουμένως αυτός τους διευκολύνει κάνοντας όλες τις αναγκαίες μεταβατικές αλλαγές μέσα στο κράτος αυτό. Στις 11 Σεπτεμβρίου το παλαιστινιακό Νομοθετικό Συμβούλιο, το οποίο ελέγχεται από τη "νέα φρουρά", πέτυχε την παραίτηση της κυβέρνησης. Το όργανο επιδιώκει τη σύσταση νέας κυβέρνησης υπό τη σκέπη πρωθυπουργού. Ως συμβιβαστική λύση για το παραπάνω πόστο θεωρείται ο Μαχμούντ Αμπάς (ή Αμπού Μαζέν), δεύτερο σημαντικό ιστορικό στέλεχος της Φατάχ και μέλος του Συμβουλίου. Ο Μαζέν σχετίζεται με ψευτοαριστερούς κύκλους, σπούδασε στη Μόσχα με διδακτορικό πάνω στην ιστορία του σιωνισμού (επομένως είναι φανατικός αντισημίτης) και χαιρεί μεγάλης συμπάθειας από τους ρώσους. Περισσότερο πάντως ο Μαζέν φαίνεται σαν μεταβατική λύση καθώς ο αληθινός ηγέτης του παλαιστινιακού σοσιαλφασισμού είναι ο Μπαργκουτί.

Στις διεργασίες αλλαγής ηγεσίας λαμβάνει μέρος και ο αραβικός κόσμος που, καθώς ηγεμονεύεται πλέον από τη σκληρή ισλαμοφασιστική γραμμή, προωθεί την άνοδο της Χαμάς μέσα από συνομιλίες. Αυτό το νόημα είχαν οι συνομιλίες του Νοέμβρη μεταξύ Αραφάτ και Χαμάς στο Κάιρο, νεορρηστρωμένες από την Αίγυπτο, τη Σαουδική Αραβία και τις ΗΠΑ, με στόχο τη συμφωνία εκκεχειρίας ανάμεσα στις δύο πλευρές. Αυτή τη στιγμή μονάχα η Ευρώπη δείχνει να παίζει ακόμα τον Αραφάτ και γι' αυτό ακριβώς δέχτηκε τελευταία τις επικρίσεις του Σαρόν. Σύμφωνα με τη Μοντ (21-1), ο πρόεδρος του Λικούντ κατηγορήσε την Ευρώπη για το ενδιαφέρον που δείχνει στο πρόσωπο του παλαιστίνιου ηγέτη όταν, όπως είπε, "μέχρι κάποιο βαθμό, η Ρωσία επίσης αντιλαμβάνεται ότι για να υπάρξει πρόσδος της ειρηνευτικής διαδικασίας, ο Γιασέρ Αραφάτ θα πρέπει να απομακρυνθεί". Την ίδια στιγμή, οι ισραηλινοί, κουρασμένοι από τις συνεχείς τρομοκρατικές επιθέσεις, στρέφονται προς τις "λύσεις" του σοβινοφασισμού φέρνοντας στις πρόσφατες εκλογές το σοβινιστικό κόμμα Λικούντ ξανά στην πρώτη θέση. Στο πλευρό του τάσσεται σύσσωμη η ρωσοεβραϊκή κοινότητα, η οποία εκφράζεται από το κόμμα "Ισραήλ Μπε Αλού" που συσπειρώνει απογοητευμένους του Λικούντ και το "Ισραήλ Μπεϊτενού" που συμμετέχει στην ακροδεξιά Ριζοσπαστική Συμμαχία. Για τη σύσταση όμως νέας κυβέρνησης καίριο ρόλο θα παίξει το τρίτο σε δύναμη κοσμικό (αντικληρικαλιστικό) κόμμα Σινουί. Πρόκειται για κεντρίστικο σχηματισμό που συνδυάζει ένα νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα με μια αντι-Αραφάτ πολιτική γραμμή, φαίνεται δηλαδή να κινείται στην

αμερικανική γραμμή: διακηρύσσει την αντίθεσή του με την τρομοκρατία ενώ δε συζητά με τον Αραφάτ.

Η αναρχία των φιλορώσων δεν προωθείται μονάχα μέσα στα κλιμάκια της παλαιστινιακής αρχής, αλλά και στους μηχανισμούς του ίδιου του κυβερνώντος κόμματος Φατάχ. Γνωρίζουμε ότι στην ηγεσία του κόμματος για την περιοχή της Γάζα βρίσκεται ο Ζακαρία Αλ Αγκά, "νεοφρουρίτης" και υπεύθυνος ορισμένων δολοφονικών επιθέσεων στο έδαφος του Ισραήλ. Επιπλέον, στη θέση του γενικού γραμματέα για τη Δυτική Όχθη είναι εγκατεστημένος ο Μαρουάν Μπαργκουτί, η πλέον ηγετική μορφή του σοσιαλφασιστικού ρεύματος η δημοτικότητα του οποίου εκτινάχθηκε αμέσως μετά τη σύλληψή του από τους ισραηλιτικούς. Ο Μπαργκουτί ήταν ο οργανωτής των επιθέσεων που διεξάγουν οι "Ταξιαρχίες Μαρτύρων του Αλ Άκσα", το ένοπλο απόσπασμα της "νέας φρουράς", και η σύλληψή του κινητοποίησε τον παγκόσμιο νεοναζισμό σε μια μεγάλης κλίμακας σειρά πρωτοβουλιών για την απελευθέρωσή του. Είναι γεγονός πως οι χιτλερικές επιθέσεις των αράβων δολοφόνων έχει κερδίσει τη συμπάθεια κάθε λογής ναζιστών, αντισημιτών και αντιαμερικανών στον πλανήτη. Όπως γράφει η Ελευθεροτυπία (21-12) στο Βερολίνο, μια διαδήλωση συμπάραστασης στην Ιντιφάντα διοργανώθηκε πρόσφατα από το ναζιστικό Εθνικό Κόμμα της Γερμανίας (NPD) ενάντια στην επίσκεψη του ισραηλιτικού προέδρου εκεί. "Όλοι οι φασίστες σκίνχεντ φορούσαν παλαιστινιακά μαντίλια (πολλοί είχαν τυλίξει με αυτά τις φαλάκρες τους, γιατί είχε έξι βαθμούς κάτω από το μηδέν) και φώναζαν "Λευτεριά στην Παλαιστίνη. Κατώ τα χέρια από τους Παλαιστίνιους". Μαζί τους και κάποιοι Παλαιστίνιοι σε αυτή την εκκεντρική συμμαχία. Γύρω τους ένα πλήθος αντιδιαδηλωτών, που εάν δεν υπήρχαν εκατοντάδες πάνοπλοι αστυνομικοί, θα είχε ορμήξει να τους λιντσάρει. Οι περισσότεροι από τους αντιδιαδηλωτές ανήκαν σε ομάδες ακροαριστερών και αναρχικών, ειδικά στην "Αντιφασιστική Δράση" (Antifa), μια οργάνωση που μάχεται πολύ δυναμικά τους νεοναζί. Αυτοί κρατούσαν κόκκινες και μαύρες σημαίες, αλλά και πολλές σημαίες του Ισραήλ", γράφει ο αρθρογράφος της εφημερίδας αδυνατώντας να εξηγήσει τα "περίεργα φαινόμενα του Βερολίνου", όπως χαρακτηρίστικά τα αποκαλεί.

Λογική η απορία του αρθρογράφου σε ό,τι αφορά τη στάση των αντιναζιστών, τη στιγμή που στη χώρα μας καμία επίσημη πολιτική δύναμη δεν έχει την πρόθεση να καταδικάσει το ρατσιστικό μίσος για τους εβραίους. Παράλογο όμως η απορία του ως προς τη φιλοπαλαιστινιακή στάση των ναζιστών αφού κι εδώ οι δηλωμένοι ομοϊδεάτες τους έχουν προβεί σε παρόμοιες διαδηλώσεις. Το χειρότερο πάντως στην Ελλάδα είναι ότι οι αναρχικοί και οι όποιοι αντιεθνικιστές χάρη στο Δίκτυο, το μακρύ χέρι του ΣΥΝ, έχουν μπει κάτω από την ηγεμονία του σοσιαλφασισμού και όλο και περισσότερο εξελίσσονται σε δυναμική φράξια του φαιοκόκκινου.

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 28

γάτες εξαιτίας του λαϊκίστικου συνδικαλιστικού του προφίλ, το πρόγραμμα του κόμματος προβλέπει την καταστροφή της μεγάλης βιομηχανίας προς όφελος των μικρών παραγωγικών δραστηριοτήτων. Αυτό το πρόγραμμα πρωτοτέθηκε σε εφαρμογή όταν η La Causa R πήρε την εξουσία στην επαρχία Μπολιβάρ στα 1989. Όπως αναφέρει η ιστορικός Μαργαρίτα Λόπεζ Μάγια, η οργάνωση “*απέριψε τη στρατηγική διατήρησης των μεγάλων έργων που εμπεριέχονταν στην εξαγωγική βιομηχανία πρώτων υλών (σίδηρος, αλουμίνιο και βωξίτης), αντ’ αυτού στόχευσε στις παραποτάμιες δραστηριότητες στον Ορινόκο, επικεντρώνοντας στη μεσαία κλίμακα βιομηχανία που θα μετέτρεπε πρώτες ύλες μέσα στο ίδιο το κρατίδιο Μπολιβάρ*”. Μ’ αυτή τη μέθοδο, (που στη χώρα μας εγκαινίασε ο Α. Παπανδρέου και συνεχίζει ο Σημίτης) όχι μόνο πέτυχε να χτυπήσει την ανάπτυξη της χώρας, αλλά και αυτήν της εργατικής τάξης.

Γι’ αυτό δε μας ξαφνιάζει καθόλου το πρόσφατο δυνάμωμα του αντι-Τσάβες κινήματος. Οι κινητοποιήσεις αντιπάλους προς το διεφθαρμένο καθεστώς έχουν πάρει πρωτοφανείς διαστάσεις. Λίγους μήνες μετά την κατάνιξη της περσινής λαϊκής εξέγερσης, το Ανώτατο Δικαστήριο της χώρας έκρινε παράνομη την απόφαση του Τσάβες να δικαστούν ως πραξικοπηματίες τέσσερις αξιωματικοί του στρατού. Εκείνος με τη σειρά του διέταξε βουλευτές του να ζητήσουν την παύση των μελών του δικαστηρίου κρίνοντάς τα ανεπαρκή ή υποστηρίζοντας πως “*δωροδοκήθηκαν για ναβάλουν εναντίον της κυβέρνησης*”. Οι κινήσεις αυτές πυροδότησαν μια σειρά δυναμικών κινητοποιήσεων κατά του προέδρου. Σε κάθε γνήσιο λαϊκό κίνημα κατά του Τσάβες, το καθεστώς του απαντούσε με την διοργάνωση ενός αντικινήματος του νέου κρατικοκομματικού στρατού. Στο μεταξύ η αντιπολίτευση άρχισε να ζητά τη διενέργεια συμβουλευτικού δημοψηφίσματος μέσα στον προσεχή Φλεβάρη το οποίο θα βολιδοσκοπεί σχετικά με την αποδοχή της παραμονής ή μη του Τσάβες στην εξουσία. Η πρότασή της κατόρθωσε να συγκεντρώσει τουλάχιστον 1,5 εκατομμύριο υπογραφές και στα τέλη Νοέμβρη το Εκλογικό Εθνικό Συμβούλιο την αποδέχτηκε. Η απόρριψή της όμως από την κυβέρνηση έδωσε το έναυσμα για τη μεγαλειώδη γενική απεργία που ξεκίνησε στις 2 Δεκέμβρη και παράλυσε κάθε οικονομική δραστηριότητα στη Βενεζουέλα. Εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες έχουν πάρει μέρος στις διαδηλώσεις με αίτημα την άμεση παραίτηση του δικτάτορα. Το σύνταγμα επιτρέπει τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος

του Αύγουστο του 2003, αλλά οι ταιλαπωρημένες μάξες δεν μπορούσαν να περιμένουν έως τότε. Στις 6-12 δολοφονήθηκαν τρεις διαδηλωτές και άλλοι 28 τραυματίστηκαν, προφανώς από πυρά της φιλοκαθεστωτικής πολιτοφυλακής. Το γεγονός εξαγρίωσε περαιτέρω τις μάξες που έστησαν οδοφράγματα στους κεντρικούς δρόμους διαδηλώνοντας έξω από πολυσύχναστα εμπορικά κέντρα. Στις 15-12 στη διαδήλωση με αίτημα την παραίτηση του Τσάβες στην πρωτεύουσα συμμετείχαν πάνω από ένα εκατομμύριο άτομα. Τις κινητοποιήσεις διοργανώνει η Δημοκρατική Συνεργασία, φορέας που συσπειρώνει τα αδυνατισμένα κόμματα της αντιπολίτευσης, τα εργατικά συνδικάτα και την ένωση βιομηχάνων. Ψυχή της εξέγερσης είναι οι εργάτες της πετρελαιοβιομηχανίας.

Στις αρχές Δεκέμβρη, οι εργαζόμενοι και στελέχη της κρατικής “*Petroleos de Venezuela*” (PdVSA) άρχισαν μαζική απεργία και κατέλαβαν τις πετρελαϊκές εγκαταστάσεις με αποτέλεσμα να εμποδιστούν τόσο οι εξαγωγές όσο και ο εφοδιασμός της χώρας σε υδάνθρακες. Αυτή όμως η απεργία δεν ήταν ένα πραξικοπηματικό κίνημα μιας ΔΕΚΟ για να εκβιάσει τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού υπέρ των δικών της ή άλλων σκοτεινών πολιτικών συμφερόντων, ήταν ένα μέρος του πλειοψηφικού πολιτικού κινήματος για την πτώση ενός πραξικοπηματία από την εξουσία και ήταν επίσης μέρος μιας μαζικής σχεδόν γενικής απεργίας. Γι’ αυτό αυτή η απεργία στα πετρέλαια ήταν η καρδιά της γενικής απεργίας και ήταν ηρωική και συγκλονιστική Βενεζουέλα και όλο τον κόσμο καθώς άλλαξε τους όρους του παγκόσμιου πετρελαϊκού εμπορίου. Για παράδειγμα, από τα 170 τάνκερ που αναμένονταν να αποπλεύσουν από τη Βενεζουέλα μέσα σε τρεις βδομάδες μόνο το πέντε έφυγαν. Χαρακτηριστικά, ο καπετάνιος του πετρελαιοφόρου Πιλίν Λεόν, Ντανιέλ Αλφόνσο, κατηγορήθηκε την κυβέρνηση “*που μας οδηγεί σε καθεστώς τύπου Κάστρο*” (Ελευθεροτυπία, 6-12). Ο δικτάτορας απ’ τη μεριά του απάντησε σε αυτήν την απεργία σαν γνήσιος φασίστας με τη βία. Ενόσω η απεργία ήταν σε εξέλιξη απόλυσε χιλιάδες από τους 30.000 εργαζόμενους που πήραν μέρος και μάλιστα τους πιο ειδικευμένους ανάμεσά τους, και τελικά έδωσε εντολή προς τις ένοπλες δυνάμεις να “*προστατεύσουν*” τις εγκαταστάσεις και προχώρησε στην επίταξη των δεξαμενόπλοιων, αποφάσεις των οποίων η εγκυρότητα αμφισβητήθηκε αρχικά από τη δικαιοσύνη. Στις 20-12 ο στρατός κατέλαβε το δεξαμενόπλοιο-σημαία των απεργών “*Πιλίν Λεόν*”, με συντονιστή της επιχείρησης τον ίδιο τον Τσάβες, συνέλαβε και φυλάκισε το πλήρωμα, το οποίο στη συνέχεια αφέ-

θηκε ελεύθερο αφού προηγουμένως τους απαγορεύτηκε η έξοδος απ’ τη χώρα. Παρόμοιες επιχειρήσεις διεξήχθησαν και σε άλλα πλοία ενώ ανακοινώθηκε πως όσοι απεργούν θα απολύονται. Ταυτόχρονα, η αστυνομία επεχείρησε να συλλάβει τους ηγέτες της απεργίας Κάρλος Φερνάντες, επικεφαλής της ένωσης βιομηχάνων, και Κάρλος Ορτέγα, πρόεδρο των συνδικάτων, μόλις εκείνος κατήγγειλε τη χρησιμοποίηση κουβανών ναυτικών ως απεργοσπαστικού μηχανισμού, αφού οι βενεζουελοί εργάτες συμμετέχουν σύσσωμοι στην απεργία, μια ενέργεια που όπως είπε “*συνιστά παραβίαση της εθνικής κυριαρχίας*” (στο ίδιο, 23-12). Μέχρι τα μέσα του Γενάρη οι δυνάμεις του προέδρου είχαν καταλάβει τα μισά δεξαμενόπλοια, ενώ 5000 εργάτες είχαν απολυθεί. Παρ’ όλ’ αυτά, δύο μήνες μετά την έκρηξη η απεργία ενάντια στο σοσιαλφασιστικό καθεστώς συνεχιζόταν κανονικά με μεγάλο ενθουσιασμό από τους εργάτες ενώ στο χορό μπήκαν και οι τράπεζες. Τελευταία απόπειρα του καθεστώτος να σπάσει την αντίσταση της PDVSA ήταν το δηλωμένο σχέδιο για τη διάσπασή της σε δύο ξεχωριστές εταιρείες, ενώ οι δυνάμεις ασφαλείας χρησιμοποιήθηκαν για να κατασταλεί η εξέγερση. Με τη βοήθειά τους ο Τσάβες επανέκτησε τον έλεγχο δύο εργοστασίων, της Rapamco που παράγει εμφιαλωμένο νερό και αναψυκτικά και της Rolag που παρασκευάζει καλαμποκάλευρο.

Τελικά χάρη σε αυτή τη βία και κυρίως χάρη στη διεθνή απομόνωση αυτού του αγώνα όπως θα δούμε παρακάτω, η μεγάλη απεργία της Βενεζουέλας άρχισε να εξασθενεί και πριν λίγες μέρες τερματίστηκε χωρίς όμως να πέσει η ορμή του πολιτικού αγώνα. Αυτή η απομόνωση οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι η σοσιαλφασιστική διπλωματία και προπαγάνδα έχει δουλέψει εξαιρετικά μέσα στη δυτική, ιδιαίτερα την ευρωπαϊκή φιλελεύθερη αστική τάξη κυρίως μέσω του Λούλα. Ο Λούλα φρόντισε από την πρώτη στιγμή να δείξει την υποστήριξή του στο Λούλα και δυνάμωσε απότομα και με αλληπάλληλες επισκέψεις τις σχέσεις του με την Ευρώπη στα πλαίσια της στρατηγικής της Ρωσίας να δυναμώσει το ευρωπαϊκό κεντρικό ρήγμα. Για την Ευρώπη αυτές οι ανησυχητικές εξελίξεις στην Λατινική Αμερική σημαίνουν τα τέλος της πολιτικοοικονομικής ηγεμονίας των ΗΠΑ, οπότε ένα μεγάλο πλεονέκτημα για το ευρωπαϊκό κεφάλαιο που ήδη περιμένει ανταλλάγματα για την θερμή υποστήριξη που δίνει στον Λούλα και την ανοχή ή και την χλιαρή του υποστήριξη στον Τσάβες.

Στο περιφερειακό διπλωματικό επίπεδο, η επίλυση των διαφορών μεταξύ των δύο αντιμαχόμενων πλευρών έχει τεθεί υπό την επί-

βλεψη του Οργανισμού Αμερικανικών Κρατών (ΟΑΚ). Ο γ.γ. του οργανισμού, Σεζάρ Γκαβίρια, είχε ζητήσει από τους απεργούς και την κυβέρνηση να βρουν μια συνταγματική φόρμουλα εξόδου από την κρίση, αλλά μόλις οι κινητοποιήσεις γιγαντώθηκαν άρχισε να προσανατολίζεται προς την πρόταση διενέργειας εκλογών. Η θέση της Ουάσιγκτον, που συνεργάζεται με τον ΟΑΚ για την αντιμετώπιση του προβλήματος, φαίνεται να προσεγγίζει το αίτημα των απεργών για άμεση απομάκρυνση του δικτάτορα από την εξουσία καθώς ζητά με τη σειρά της διεξαγωγή πρόωρων εκλογών, τη στιγμή μάλιστα όπου η δημοτικότητα του έχει πέσει στο 30%. Το αίτημα διαβιβάστηκε από το βοηθό υφυπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ, Τόμας Σάνον, στην κυβέρνηση της Βενεζουέλας αλλά απορρίφθηκε εξ αρχής. Πάνω, λοιπόν, στον κίνδυνο διεθνούς και εσωτερικής απομόνωσης του δικτάτορα εμφανίστηκε η ίδια η πανίσχυρη διπλωματικο-στρατιωτική Ρωσία για να του δώσει το φιλί της ζωής. Ο ρώσος πρόεδρος επικοινωνήσε τηλεφωνικά με το βενεζουελέζο ομόλογο του λέγοντας ότι στέκεται “*αντίθετος σε κάθε απόπειρα πραξικοπήματος και υπέρ μιας λύσης όλων των προβλημάτων στο πλαίσιο του Συντάγματος της Βενεζουέλας*” (Ε-

λευθεροτυπία, 19-12). Μόνο έχοντας την πολιτική κάλυψη του Πούτιν μπόρεσε ο αναξιοδίστος ηγέτης, την πιο δύσκολη στιγμή της θητείας του, να προχωρήσει σε αυταρχικές μεθόδους αντιμετώπισης της κρίσης όπως είναι η σύλληψη των εργαζομένων στα δεξαμενόπλοια, αδιαφορώντας για τις αντιδράσεις που θα προκαλούσε η στάση του αυτή στις γείτονες χώρες και κυρίως στις Ηνωμένες Πολιτείες Πρόσφατα, στο διπλωματικό παιχνίδι για την έξοδο από την κρίση εισήλθε η νεοϊδρυμένη “*ομάδα των φιλικών χωρών*” που αποτελείται από τις ΗΠΑ, τη Βραζιλία, το Μεξικό, τη Χιλή, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Για τη συγκρότηση αυτής της ομάδας η Βραζιλία του Λούλα πήρε την πρωτοβουλία και έπαιξε στη συνέχεια τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Η καταπίεση φέρνει μαζί της την αντίσταση και οι λαοί της Λατινικής Αμερικής δεν έχουν να χάσουν τίποτα αγωνιζόμενοι. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία θα γεννηθούν τα νέα κόμματα της εργατικής τάξης που θα την οργανώσει για να συντρίψει αποφασιστικά τις σοσιαλφασιστικές συμμορίες και τους ηγετίσκους τύπου Κάστρο, Λούλα και Τσάβες. Χωρίς εργατικά κόμματα, οποιαδήποτε νίκη πάνω σ’ αυτά τα καθάρματα θα φέρει κάποια στιγμή νέους Κάστρο και νέους Τσάβες.

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 25

ξάρτητων αρχών” με διακομματική σύνθεση στο Σύνταγμα.

Έτσι κατοχυρώθηκε συνταγματικά το γνωστό Εθνικό Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο που ασκεί τον έλεγχο των ΜΜΕ. Έχουμε γράψει πολλές φορές ότι πρόκειται για όργανο διακομματικής φασισμού και χειραγώγησης των καναλιών. Μία ματιά στα πρόστιμα που έχει επιβάλει στο σύντομο χρόνο λειτουργίας του το ΕΡΣ είναι ενδεικτική: Συνολικά το ΕΡΣ επέβαλε το 2002 σε ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πρόστιμα που αγγίζουν σχεδόν τα 4.500.000 ευρώ. Το Alter έχει πληρώσει ήδη 350.000 ευρώ, ποσό το οποίο αποτελεί τμήμα μόνο του συνολικού ποσού που του αναλογεί. Το Star εμφανίζει ληξιπρόθεσμο χρέος 200.000 ευρώ (Ελευθεροτυπία, 15/1/2003). Αυτά τα δύο κανάλια έχουν βρεθεί στο στόχαστρο του ΕΡΣ κυρίως για την απόλυτα εχθρική στάση τους απέναντι στη 17Ν, και την

έμφαση που δίνουν στους δεσμούς της με το ΠΑΣΟΚ και τη λεγόμενη αριστερά. Έτσι διασφαλίστηκε πλήρως η... διαφάνεια.

Επίσης συνταγματικά κατοχυρώθηκε η “*Αρχή Προστασίας των Προσωπικών Δεδομένων*” όπου μέχρι πριν ένα μήνα περίπου προέδρευε ο γνωστός από την υπόθεση των ταυτοτήτων Δαφέριμος. Πρόσφατα η διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής αποφάσισε τη νέα διακομματική της σύνθεση. Η αρχή, αρμόδια για έναν κρίσιμο από την άποψη του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τομέα, το απόρρητο των προσωπικών δεδομένων των πολιτών, θα παίρνει τις αποφάσεις της με διακομματική πλειοψηφία, όπου πάντα τον κεντρικό ρόλο έχουν το ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ. Φαντάζεται κανείς τι έχουμε να παρακολουθήσουμε στο μέλλον. Η μεγαλύτερη απειλή για τη δημοκρατία σ’ αυτή τη χώρα είναι η όλο και μεγαλύτερη διείσδυση των δύο αυτών μειοψηφικών κομμάτων στα κέντρα εξουσίας που τους δίνει πραξικοπηματικά δύναμη αντιστρόφως ανάλογη με την εκλογική τους δύναμη.

ΛΟΥΛΑ-ΤΣΑΒΕΣ:

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Τον τελευταίο καιρό οι χώρες της Πανινόφωνης Αμερικής διέρχονται μια περίοδο μεγάλης κλίμακας πολιτικών συγκρούσεων και ανακατατάξεων. Ο πολιτικός έλεγχος μιας ολόκληρης περιοχής του πλανήτη, σημαντικής γεω-στρατηγικά και πλούσιας σε παραγωγικούς πόρους, αλλάζει χέρια με γοργούς ρυθμούς. Έτσι, μια σειρά εθνών όπως είναι η Βενεζουέλα, η Αργεντινή, το Εκουαδόρ και τελευταία η Βραζιλία, παλιά φέουδα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και τελευταία πολιτικά ανεξάρτητες και αρκετά δημοκρατικές χώρες, σέρνονται τώρα πίσω από το άρμα του Κρεμλίνου. Πρόκειται για μια πορεία θανάτου για τα έθνη της περιοχής που δε διανύεται ωστόσο χωρίς αντιστάσεις.

Οι δραματικές ανακατατάξεις στη Λατινική Αμερική δεν κάνουν άλλο απ' το να προωθούν το στρατηγικό στόχο του σοσιαλμπεριαλισμού που είναι εδώ και δεκαετίες η πολιτικο-στρατιωτική περικύκλωση της Δύσης και η αποκοπή της από τον τρίτο κόσμο. Στην περίπτωση της Λατινικής Αμερικής ο άμεσος στόχος του σοσιαλμπεριαλισμού είναι να αποκτήσει ισχυρές χώρες-βάσεις μέσα από τις οποίες θα αποκόψει όσο είναι δυνατόν τις ΗΠΑ πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά από το χώρο που ως τώρα ονόμαζαν αυλή τους. Πέρα από τα προφανή γι' αυτήν οφέλη μιας τέτοιας εξέλιξης οι ΗΠΑ θα βρεθούν αναγκασμένες σε αυτήν την περίπτωση να διαχύσουν τις στρατιωτικές δυνάμεις τους σε μια πελώρια έκταση και έτσι να ελαφρύνουν το πρώτο και κρίσιμο μέτωπο για το σοσιαλμπεριαλισμό, το ευρωπαϊκό. (Μέτωπο με την ευρύτερη έννοια αφού σε αυτό περιλαμβάνεται η Μέση Ανατολή, ο Καύκασος, η Μεσόγειος και ο δυτικός Ατλαντικός).

Το σοσιαλφασιστικό καθεστώς Κάστρο χρησιμεύει ως πρότυπο γι' αυτή τη μετάβαση και η Κούβα ως ορμητήριο για την επέμβαση του σοσιαλμπεριαλισμού στα εσωτερικά των χωρών της περιοχής. Η παραπάνω διαδικασία στο στόμα του σοσιαλφασισμού καλύπτεται ιδεολογικά από την τροτσικιστική θεωρία της "εξαγωγή της επανάστασης" και πραγματοποιείται οργανωτικά χάρη στην επίσης τροτσικιστική τακτική του εισοδισμού που τόσο "επιστημονικά" έχει αναπτύξει ο σοσιαλμπεριαλισμός παντού στον κόσμο. Δεν είναι τυχαίο που στην πιο περίοπτη θέση των νέων φιλορωσικών κυβερνήσεων είναι παλιοί τροτσικιστές και καστρικοί. Η άνοδος τους πραγματοποιείται με την εκμετάλλευση των ενδοαστικών αντιθέσεων, ιδίως με τη χρησιμοποίηση του στρατού και με τη βοήθεια σκοτεινών μηχανισμών. Κυρίως όμως οι εισοδιστές επιδιώκουν και καταφέρνουν να αποκτήσουν υποστήριξη μέσα στις λαϊκές μάζες, ιδιαίτερα τις πιο φτωχές που βρίσκονται έξω α-

πό το σύγχρονο παραγωγικό τομέα, χάρη στη φιλολαϊκή τους δημιουργία που γίνεται ακόμα πιο πιστευτή σε περιόδους μεγάλης οικονομικής κρίσης ή πολιτικής σήψης. Αυτό ακριβώς συνέβη πρόσφατα στη Βραζιλία όπου το "Εργατικό Κόμμα" του εργατοπατέρα Ινάσιο Λούλα ντα Σίλβα πήρε την εξουσία συμμαχώντας με τμήμα της δυτικόφιλης αστικής τάξης, ιδίως του πιο καθυστερημένου τμήματος που σχετίζεται με τον στρατό και τον κλήρο. Ο Λούλα ανέβηκε με σύνθημα την "Αλλαγή" κι επιδεικνύοντας ένα μετριοπαθές πρόσωπο. Ωστόσο, οι δεσμοί του με το καθεστώς Κάστρο δεν μπορούν να αποκρυβούν: το κόμμα του, μετεξέλιξη ενός σκληρού τσεγκεβαριστικού κόμματος, οργανώνει ταχτικά επισκέψεις μαχητών στην Κούβα (βλ. Μοντ, 11-10), ενώ είναι χαρακτηριστική η ενεργή συμμετοχή του Λούλα στη φετινή φέστα των αντιπάλων της παγκοσμιοποίησης στο Πόρτο Αλέγκρε. Ο πρόεδρος της Βραζιλίας μίλησε μπροστά σε 80.000 διαδηλωτές για τις ανισότητες που προκαλεί ο νεοφιλελευθερισμός και στη συνέχεια κατευθύνθηκε στο Νταβός για να συμμετάσχει στο διεθνές οικονομικό φόρουμ με τους νεοφιλελευθερούς μονοπωλιστές.

Πιο ενδεικτικό ωστόσο είναι το παράδειγμα της Βενεζουέλας με το οποίο θα ασχοληθούμε εκτενέστερα λόγω της μακράς εξέλιξής του σε σχέση με τις πιο πρόσφατες επιτυχίες του σοσιαλμπεριαλισμού στο Εκουαδόρ και στη Βραζιλία. Τα περισσότερα στοιχεία τα αντλήσαμε από το βιβλίο του φιλικού προς τον Τσάβες δημοσιογράφου Ρίτσαρντ Γκοτ με τίτλο "In the shadow of the liberator" ("Στη σκιά του ελευθερωτή"), εκδόσεις Verso, Λονδίνο - Νέα Υόρκη 2001.

Στην περίπτωση λοιπόν της Βενεζουέλας, το κόμμα του σημερινού προέδρου Ούγκο Τσάβες, που στις εκλογές του '98 απέσπασε το 40% των ψήφων και ήρθε στην εξουσία, αποτελεί μετεξέλιξη του "Μπολιβαριανού Επαναστατικού Κινήματος-200", μιας συνωμοτικής φράξιας μέσα στο στρατό συγκροτημένης από τον ίδιο τον Τσάβες

στα 1982. Η μυστική αυτή οργάνωση έγινε γνωστή μόλις στα 1992 όταν προέβη σε μια αιματηρή πραξικοπηματική κινητοποίηση, στην πραγματικότητα μια κίνηση εντυπωσιασμού με σκοπό να κάνει γνωστή την παρουσία της και να συγκινήσει τις μάζες που είχαν σιχαθεί τόσο τη διαφθορά του προηγούμενου πολιτικού καθεστώτος όσο και τις προσπάθειες της φιλελεύθερης κυβέρνησης Πέρες να ρίξει στις πλάτες τους τα βάρη της συνεχιζόμενης οικονομικής κρίσης. Η απόπειρα άνοιξε το δρόμο για την αναρχική του συνταγματάρχη Τσάβες στην εξουσία καθώς προκάλεσε την πτώση του Πέρες και τη συνακόλουθη άνοδο της ψευτο-αριστεράς η οποία για πρώτη φορά άρχισε να παίζει καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις. Σε ανάλογες ενέργειες προέβη ο νεοεκλεγείς πρόεδρος του Εκουαδόρ, ψευτο-αριστερός συνταγματάρχης Γκουτιέρρες, όταν το Γενάρη του 2000 κατέλαβε για πρώτη φορά την αρχή προκειμένου να δείξει στις μάζες, που ρημαγμένες από την οικονομική κατρακύλα έψαχναν απεγνωσμένα για σωτήρες, ότι είναι σε θέση να κυβερνήσει.

Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια ταχτική που δανείζεται τη λογική του γκεβαρισμού. Δηλαδή η "πρωτοπορία" προβαίνει σε μια αιφνιδιαστική ένοπλη ενέργεια εντυπωσιασμού καλώντας τις μάζες να χειροκροτήσουν και να στελεχώσουν την προσπάθεια. Μέχρι τότε όμως η ύπαρξή της παραμένει μυστική απ' το λαό, αφού τελικά η ιδεολογική της δουλειά ταυτίζεται με την ένοπλη δράση. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, η πρωτοπορία δεν έχει σαν στόχο να κινητοποιήσει τις μάζες για να πάρουν οι ίδιες τη ζωή τους στα χέρια τους, αλλά να τις χρησιμοποιήσει σαν όχλο με επικεφαλής του ορισμένα αρπακτικά, για να εφαρμόσει το πρόγραμμα που κάποιος σκοτεινός εγκέφαλος ετοίμασε για να τις "σώσει". Η τακτική αυτή τραβηγμένη στα άκρα ταιριάζει απόλυτα στη φυσιογνωμία σοσιαλφασιστών ηγετών όπως είναι ο Τσάβες και μαρτυρά το σκοτεινό τους πολιτικό χαρακτήρα. Ο οπλαρχηγός Ντάγκλας Μπράβο, με τον οποίον ο Τσάβες είχε έρθει σε επαφή σχεδιάζοντας το πραξικόπημα του '92, αναφέρει ότι ο συνταγματάρχης διατηρούσε την πολιτική θέση που λέει ότι η κοινωνία πρέπει να χειροκροτεί και όχι να συμμετέχει στο κίνημα. Μάλιστα είχε δηλώσει ρητά: "Οι πολίτες μπαίνουν στην πορεία. Πρέπει να τους καλέσουμε αφού πάρομε την εξουσία". Άλλωστε εάν κανείς προσπαθήσει να μελετήσει

τη σύνθεση του κομματικού αλλά και του νέου κρατικού μηχανισμού της Βενεζουέλας θα ανακαλύψει ότι εκεί πλειοψηφούν οι στρατιωτικοί.

Εδώ εύλογα γεννάται το ερώτημα, πώς γίνεται ένα τόσο βαθιά αντιλαϊκό στοιχείο, που έχει καταφέρει σε ελάχιστο χρόνο χάρη στη δημαγωγία του να κερδίσει τη συμπάθεια των μαζών, να διατηρεί ένα μέρος (η αλήθεια είναι όλο και λιγότερο) αυτής της συμπάθειας διαθέτοντας ύστερα από αρκετό καιρό διακυβέρνησης ένα μαζικό πολιτικό στρατό φανατικών οπαδών. Η απάντηση βρίσκεται στη δήθεν σοσιαλιστική πλευρά τέτοιων καθεστώτων. Μόλις ο Τσάβες ήρθε στην εξουσία άρχισε να εξαγοράζει τα πιο καθυστερημένα κι εξαθλιωμένα στρώματα του λαού. Στους ακτήμονες αγρότες πρόσφερε ένα κομμάτι γης το οποίο επιχείρησε στη συνέχεια να αποσπάσει προς όφελος του κομματικο-συνδικαλιστικού του στρατού χάρη στη βοήθεια μιας δικής του έμπνευσης "αγροτικής μεταρρύθμισης" στα πρότυπα της κουβανέζικης κολλεκτιβοποίησης. Για τους λούμπεν προλετάρους των παραγκουπόλων δημιούργησε "αγροτο-βιομηχανικά συγκροτήματα" στις αφιλόξενες πεδιάδες της ενδοχώρας, στην ουσία τους μετέτρεψε σε κρατικούς δουλοπάροικους για την καλλιέργεια της γης, ένα εγχείρημα χωρίς πλατιά ανταπόκριση μέσα στο λαό. Στις ταυτόχρονες φυλές έδωσε ειδικά προνόμια και καλλιέργησε έναν τοπικισμό μόνο και μόνο για να διασπάσει τη μέχρι τότε ενιαία εθνική συνείδηση των βενεζουελώνων ενώ στο στρατό υποσχέθηκε να μετατρέψει τη χώρα σε ισχυρή, υπολογίσιμη παγκόσμια δύναμη μέσα από την ενοποίηση με τις υπόλοιπες χώρες της Νότιας Αμερικής, δηλαδή πρόσφερε κύρος και δύναμη με αντάλλαγμα τη μεταστροφή της ως τα χθες φιλοαμερικάνικης γραμμής του στρατού. Στις τάξεις του υπάρχουν ακόμα και πολιτικοί φίλοι του Πινοςέτ που υποστηρίζουν το καθεστώς.

Όμως, οι αντιφάσεις του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος άρχισαν γρήγορα να γίνονται αισθητές από τις προοδευτικές μάζες, ιδιαίτερα από το βιομηχανικό προλεταριάτο, που έβλεπαν από τη μια ένα πρωτοφανές γιγάντωμα της κυρίαρχης κρατικο-κομματικής συμμορίας και απ' την άλλη βαριές αλυσίδες να τυλίγονται πάνω στο σώμα τους. Από τις αρχές ήδη της αλλαγής, η σοσιαλφασιστική αστική τάξη νέου τύπου προσπάθησε να επιβάλει τη δικτατορία της μέσα στον κρατικό μηχανισμό, φιμώνοντας το Κογκρέσο, το σώμα που έλεγχαν τα

παραδοσιακά αστικά κόμματα, κι επεμβαίνοντας κατάφωρα στη δικαιοσύνη, που υπήρξε εύκολος στόχος λόγω της διαφθοράς που επικρατούσε ήδη στον κλάδο. Ο Τσάβες άρχισε να στελεχώνει τις κρατικές υπηρεσίες με έναν πελώριο στρατό εξαγορασμένων, συχνά πρώην φτωχών, υποταχτικών ενώ η υπαγωγή στο κράτος της βιομηχανίας, ιδιαίτερα της καίριας για την οικονομία της Βενεζουέλας πετρελαιοβιομηχανίας, συνεπάγεται την επέμβαση του σοσιαλφασισμού για να την υποτάξουν στην δικιά τους αρπακτική πολιτική. Σύντομα η παραγωγή πετρελαίου ελαττώθηκε και η τιμή του ανέβηκε ανησυχητικά. Για να μη γίνει αντιληπτή προς τα έξω η καταστροφική του οικονομική πολιτική, ο πρόεδρος έσπευσε να "τονώσει" το χρηματιστήριο πείθοντας τη μεσαία αστική τάξη και τους μικροαστούς να επενδύσουν εκεί τις οικονομίες τους. Ταυτόχρονα για να μην ενοχλήσει τις ΗΠΑ και τις ξυπνήσει, φρόντισε να εγγυηθεί σ' αυτό το στάδιο την προστασία των αμερικανικών επενδύσεων στη χώρα.

Η αποστροφή του Τσάβες για το βιομηχανικό προλεταριάτο εκδηλώνεται ολοκάθαρα στις προσπάθειες που καταβάλει για να ανακόψει την ανάπτυξη της υλικής βάσης της ύπαρξης της πρωτοπόρας αυτής κοινωνικής τάξης, δηλαδή την ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας. Εννοείται ότι ο πιο άμεσος στόχος αυτής της πολιτικής είναι να αποδυναμωθεί η βιομηχανική αστική τάξη. Αντί λοιπόν η κυβέρνηση Τσάβες να δώσει έμφαση στην ανάπτυξη της βαριάς βιομηχανίας, ιδιαίτερα της πετρελαϊκής, όπως έκαναν οι προηγούμενες αστοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, επικεντρώθηκε στην αγροτική οικονομία. Εξήγγειλε ένα σχέδιο εκτεταμένης αποκέντρωσης με στόχο τη μετατροπή των εργατών σε κρατικοδίαιτους αγρότες, διάσπαρτους σε ολόκληρη την επαρχία. Η βασική συνιστώσα που προωθεί το αντιβιομηχανικό σαμποτάζ μέσα στον κυβερνητικό συνασπισμό, ο οποίος αποτελείται από το ρώσικο πρακτορείο "Κ"Κ Βενεζουέλας και άλλες ψευτοαριστερές δυνάμεις, σίγουρα είναι το κόμμα "Πατρίδα για Όλους" (πρώην La Causa R). Πρόκειται για μικροαστικό στη βάση του, λαϊκίστικο και οικολογικό κομματίδιο με τέσσερα τουλάχιστο στελέχη σε σημαντικό πόστο, όπως εκείνο του υπουργού ενέργειας και μεταλλείων. Παρά την απήχηση που βρήκε αρχικά μέσα στους ερ-

